

Mdion Degasse

Must albatross

Kriminaalromaan

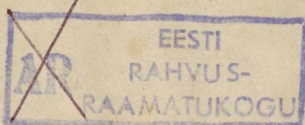
1937

Kirjastus O.Ü. „Kaja“ väljaanne, Tallinnas.

2-96-9068

asendus

~~136054~~

A.-S. „Ajiseku“ trükk, Tallinn.

1. peatükk.

See seletamatute surmajuhude seeria algas mister Foulbi ootamatu surmaga.

New Yorgi politsei wanem inspektor Corton seisis oma kabineti akna all ja vaatles rippuvat paberilinti, mille kleepivalt pinnalt kahele jalale tõusnud kärbes püüdis asjatult wabaneda. Ta oli wajunud sügawale liimijohu ja ta propellerina sumisewate tiibade pingutustest polnud wähematki abi. Corton vaatles ja mõtles, et kurjategijaid polnud raskem püüda kui kärbsed . . .

Kabinetti astus korrapidaja politseinik ja teatas:

„Mister Foulbi asjus, härra.“

Corton eemaldas pilgu kärbselindilt, noogutas pead ja istus oma laua taha.

Politseinik awas ukse. Sisenes neeger, kes oli seisnud kadunud miljõnäri teenistuses. Corton palus teda käewiipega istuda ja ütles:

„Teid polnud kodus, kui toimetasin esimest ülekuulamist. Mida teate oma härra surmast?“

„Ma teadsin, et ta sureb,“ wastas neeger, paljastades oma suhkurwalgeid hambaid, nagu walmistanuks talle see weendumus suurimat rõõmu.

„Wõi nõnda?“ lausus inspektor Corton, tähelepanelikult silmitsedes musta teenrit. „Kust te seda teadsite?“

„Kui see juhtub, sureb inimene alati . . .“

„Kui juhtub — mis?“

„Dlin üksi aias, kui härra kabineti aknast lendas wälja suur must lind,“ jatkas neeger, filmawalgete wälkudes. „Mga järgmisel päewal oli mu hea härra surnud kui . . .“

„Suur must lind?“ katkestas teda inspektor.

„Hiiglasuur . . . waat' niisugune!“ kordas neeger, laotades käsi.

„Idioot! Kaduge mu filmist!“

Must teener pööratas ehmunult filmi ja taganes uksest wälja, sulgedes selle enda järel.

Mõni päew hiljem, kui inspektor Corton kawatseis warajasti sõita golfi-wäljale, teatati talle, et temaga soowib kõnelda noor mister Briggs.

Corton otsustas külalise wastu wõtta. Ta teadis, et Briggs-Wanem polnud waelem kui kadunud miljõnär Fould.

Sisenes wiimase moe järele riidetatud elegantne noormees. Kuid ta nägu oli kahwatu ja erutatud. Monokkel püsis waewu ta silmaaugus.

„Millega wõin teid teenida?“ küsis Corton, wiisafalt pakkudes talle istet.

„Teate arwatawasti juba, et mu isa on surunud?“

Corton ei teadnud seda. Ta tahtis noormehele meelde tuletada, et siin polnud matusetalituste büroo, kuid ta walitses end ja noogutas waid pead.

„Arstide arwates suri mu isa südamerabandusesse,“ jatkas Briggs-
Noorem.

„Minu sügawaim kaastunne,“ ütles inspektor.

„Tänan... Isa polnud üalgi haige. Kas tundsite teda? Ta oli tugew kui põline tamm...“

Monokkel kukkus ta silmast. Noormees kummardus, et tõsta seda waibalt.

„Mida soowite minult?“ küsis Corton.

„Inimene ei sure põhjuseta,“ wastas noormees. „Tulin teilt küsima, kas see wiimaks pole mingis ühenduses... Too merehani...“

Jälle langes monokkel waibale.

„Merehani?“ kordas inspektor imestades.

„Must merehani,“ seletas miljonäri poeg. „Ma ei tea, kellelt isa ta sai. Ta andis linnu kööki, kuid koll ütles, et temast ei saawat mingit praadi... Nähtawasti tahtis keegi isa kulul nalja teha. Hilsem sõid neegrid hane siiski... Nüüd räägitakse, et see must lind toowat maffa õnnetust. Soo-
wiksin, et asuksite küsimust juurdlema? Wõib-olla on tõsi, et...“

„Milline rumalus!“ katkestas teda Corton, püsti tõustes. „Tunnen teie kaotusele kaasa, kuid mind üllatab, et neegrite ebausfl teile awal dab säärafi mõju... Wabandage, mul on wähe aega! Nägemiseni!“

Inspektor kartis golfiwäljakule hilineda.

2. peatükk.

Sisenedes kabinetti, astus miljonär Wille'i sekretär kõigepealt peegli ette, et imetleda oma uut kaelafidet.

Ta oli oma walikuga rahul. Koheline wärm sobis tema arwates suu-
repärafelt, kuna ta nägu oli kollane nagu maisõied. Kohendanud kaela-
fidet ja maadelnud end igast küljest, läks ta kirjutuslaua juure, awas lae-
kad ja asetab paberid lauale.

Siis helistas ta. Ükse wähele ilmus wäike neegripoisi pea.

„Post?“ küsis sekretär lühidalt.

„Pole weel saabunud, härra.“

„Miss Clay?“

„Juba siin, härra.“

Lükates neegripoisi kõrwale, astus kabinetti noor sümpaatne masina-
preili. Sekretär tahtis talle teha märkuse, miks ta tuleb enne teda bü-
roosse, kuid eelistas ometi waitida. Tal oli põhjust oletada, et mister
Wille hindas preilit mitte ainult ta oskuse pärast kirjutada masinal. Ja
sekretär pidas oma lohta liig hästi tasutawaks, et riskida ärritada preilit,
kel miljonäriiga olid üpris sõbralikud suhted.

Wahpeal tõi neegripoisi äsja tulnud posti ja tiris kabinetti suure kasti, mis oli isiklikult ära antud.

Sekretär awas kiiresti kirjad ja heitis kastle pahase pilgu.

„Mis see on?“

„Saadetis, härra.“

Kelmastudes kääribega, lõi kas sekretär nõõrid katti ja silmitse hurni-
tatult pikka puukasti, mille külgedesse olid puuritud augud. Kasti sifemu-
sest tungis tugewat merelehka. Tõmmates kaane pealt, hüüatas sekretär
üllatusest.

„Mida ta sisaldab?“ küsis preili Clay ja astus uubishimulikult ligemale.

„Laemas hoia, lind!“ hüüdis ta inestades ja laotas käsi.

Kasti põhjas istus suur must lind, wahtides tarkade silmadega inimes-
tele otse. Tema kõrwal lebas ümbrik, mis kandis mister Wilke'i aadressi.

Sekretär haaras närvoliku kiirusega kirja, kartes, et lind löõb talle no-
faga käele, ja hakkas waljusti lugema:

„Läkitan teile musta albatrossi haruldase eksemplari. Teda tuleb toita
wäiksemate merekaladega.“

„Poleks uskunud, et mister Wilke asutab endale lindudekaswanduse,“
tähendas sekretär pead wangutades ja luges edasi:

„Homme, fell . . .“

Ta ei lõpetanud lauset. Üks awanes ja kabinetti weeres elaw, kää-
rikas ümmarik mees: mister Wilke ise.

Heitnud neegripoisi kätte oma kübera ja kapi, noogutanud sekretärile
ja masinapreilile pead, suundus mr. Wilke oma laua poole. Kuid siis lan-
ges ta pill kummalisele saadetisele.

„Mis see tähendab?“ süngistus ta. „Kust see tuli?“

„Teie tellisite selle linnu?“

„Kas arwate, et olen hullunud? Kes saatis ta? Ja milleks?“

„Siin on kiri . . .“

„Milline kiri? Kellelt? Lugege!“

Raskesti hingates laskus paks mees tugitooli.

„Mafel! . . . Ma kuulan.“

Sekretär kõhatas ja algas uuesti:

„Läkitan teile musta albatrossi haruldase eksemplari. Teda tuleb toita
wäiksemate merekaladega.“

„Hüwa — lähem neid ise püüdma!“ pomises miljonär pillawalt.
„Edasi!“

„Homme fell wiis pärast lõunat lõikate läbi nõõri, mis seob linnu
tiibu, ja lasete ta mererannal wabadusesse.“

„On see tõsi?“

„Ei, siin on weel järelmärkus . . .“

„Milleks asjatult raisata aega?“ wihastas paks miljonär. „Selle ru-
mala tembuga tuli toime kindlasti ainult Collins meie klubist! Saatke
lind tagasi . . . Mis teil wiga?“

Ta nägi, et sekretär oli kahmatunud.

„Mis on juhtunud? Roh, lugege lõpuni . . .“

Sekretär ohlas ja jatkas siis:

„Enne kui wabastate linnu, ärge unustage tema kaela sidumast kummist kotikest, mille leiate kasti põhjast. Kotike täitke briljantidega miljon dollari väärtuses. Kui teie täpselt ei täida neid tingimusi, ei wastuta meie enam teie terwise eest.“

Kannatamatu liigutusega sirutas miljonär käe ja haaras kirja. Yaberi alumisel paremal nurgal ilutses pitsat ja allkirjaks oli: „Must albatross.“

„Baat' kus tobedus!“ wihastas mr. Wilke. „Collins on tõesti idioot!“

Ta kortsutas kulme, mötles wüüwu ja lausus siis ähwardawalt:

„Hea küll! Näitan talle, et mina pole narr!“

Ta tõmbas telefoniaparaadi lähemale ja helistas politsei peawalitsusesse.

„Politseidirektor? Siin kõneleb mr. Wilke. Sam praegu imeliku saadetise... Jah, wäljapressimine ja ähwardus... Kuidas? Inspektor Corton? Hea küll, jään teda ootama!“

Pannes telefonitoru käest, ohkas miljonär kergendatult: „Nüüd ta wast õpetab Collinsit!“

3. peatükk.

Inspektor Corton silmitses tähelepanelikult lindu.

„Noh?“ küsis mr. Wilke. „Mida pean nüüd tegema?“

Inspektor Cortoni heatahtlik nägu tõmbus naerule.

„Kirjas on ju kõik öeldud,“ wastas ta. „Õstke suur puur ja pistke ta sinna sisse! Siis tooge talle toiduks...“

„Wäikesti merekalu!“ katkestas teda miljonär kannatamatult.

„Jah, sest arwatavasti pole lind teise toiduga harjunud,“ jatkas inspektor pooleldi tõsiselt, pooleldi naljatades. „Suuri kalu ärge talle andke. Neelab weel mõne terawa luu alla ja lämbub...“

„Mida soowiksin kõigest südamest!“ ütles miljonär, „wõi nõuate, et peaksin kutsuma loomaarsti tema eest hoolitsema?“

„Hädakorral peaksite sedagi tegema. Igatahes oleks kõigiti ebasoowitaw, kui lind kärwaks. Peate ta ju homme wabastama.“

„Kas käsete ka muretsema briljandid ja need pista kummikotti?“

Miljonär oli kaotamas kannatust.

„Ei, kott jätke tühjaks.“

„Aga mis juhtub minuga siis, kui see pole nali? Kuidas saate aru selgest, et nad minu terwise eest enam ei wastuta?“

Inspektor kehitas õlgu.

„See on ju ilmne ähwardus!“

„Oh, ma ei wõtaks seda liig tõsiselt.“

„Teie tahate minu naha kulul wenduda, kas musta kuke omanik teostab oma ähwarduse wõi mitte?“ Farjus miljonär wihaselt. „Sellised on teie wõtted! Ma ei mõista ainult, miks ninetate endid korrawalwuriteks?“

Ta siblis turtsubes tuba mööda edasi-tagasi.

„Ei, mu härra,“ sõnas ta ägedalt, seisatades politseiniku ees. „Nõuan, et wõtaksite kõik wõimalikud abinõud tarwitusele!“

„Wõite selles olla kindel. Musta kuke omanikku ei tarwitse teil karta. Ta wangistatakse.“

„Bangistatakse? Aga ütelge, palun, kust te ta leiate?“

„Tähtis on vaid, et leiame ta.“

„Tõesti?“

„Loomulikult.“

Miljonär raputas pead.

„Kaske uskuda...“ algas ta.

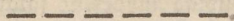
„Kell wiis pärast lõunat lasete albatrossi lahti,“ katkestas teda politseinik rahulikult. „Linnu järele aga lendab politsei hüdroplaan. Lennukid on tänapäeval kiiremad kui linnud.“

Miljonäri nägu lõi särama.

„See on mõistlik!“ hüüdis ta. „Legutsuge!... Kõik kulub katan mina!“

Pärast inspektori lahkumist kiitis mr. Wilke teda kui arukat inimest ja andis sekretärile käsu täita täpselt kõik ta korraldused.

Tund aega hiljem paigutati must albatross suurde traatpuuri ja neegri-
poiss saadeti turule väikesti merekalu ostma...

Kell 5 toimetati puur mereranda. Lahe siledal pinnal kiikus kolme-
mootoriline hüdroplaan „HVD—17“, mille pardal peale lenduri asusid ins-
pektor Corton ja kaks relvastatud politseinikku.

Nähtavasti oli albatross taltsutatud. Kiirustamata paterdas ta puu-
rist välja ja ujus kaldast eemale. Teda ei hirmutanud ei inimeste lähel-
olu ega ka mootorite pörim. Kannatamatult jälgisid politseinikud ja mil-
jonär Wilke tema aeglast liigutust. Lind ujus weidi maad, sukeldus kala
püüdma, tõusis uuesti weepinnale ja ujus edasi, saak nokas.

Albatross ei rutanud...

Möödus peaaegu pool tundi enne, kui lind lehwitas tiibu ja tõusis õhku.

Algul lendas ta madalal ja aeglaselt, kuid siis muutusid ta tiivaldõgid
ikka wabamaks ja julgemaks ning warsti jäi rand temast ikka kaugemale.

Mootorid hakkasid pörisema... Lennuk eraldus weepinnast, kerkis
paar korda nagu hüpates ja libutas siis linnule järele. Pikkfilmadega wa-
rustatud salapolitseinikud ei pööranud pilku mustalt täpilt, mis wähenes
üha, kaugenedes kiiresti.

„Smelik!“ tähendas Corton, „albatross lendab otse ulgumerele...“

Warsti kadusid ranniku piirjooned sinetawasse uduwinesse.

Ookean oli peaaegu tühi: möödus vaid paar kaubalaewa, kiirõidu jaht,
juur reisiaurik. Kuid ookeani piiritu awarus ei awaldanud politsei ins-
pektorile wähematki muljet. Ta ei näinud taewast ega ääretut wetewälja,
kiindudes pilguga albatrossi, kes wäsimatult lendas edasi.

Kaua kestab selline wõidujõit? Teraslind ei jäänud mustast albatrossi
maha...

Päike lähenes juba filmapiirile. Lendur muutus rahutuks.

„Tuleb tagasi pöörata,“ hüüdis ta reisiolate kajutisse. „Wõtsime liig
wähe bensiini kaasa... Peale selle on oodata tormi!“

Corton waatas osutatud suunda ja nägi süsimusti pilwi, mis laiutusid

erakordse kiirusega. Neg-ajalt fähwisiid tumedal taustal wälkuwad piffenooled.

Silmapiilguks unustas ta albatrossi. Kui ta aga uuesti haaras binokli, oli must lind juba kadunud... Teda ei paitnud enam kuskilt... Kirudes oma tähelepanematust, uuris inspektor piffsilma läbi ümbrust.

Kaugel kõikus lainetel wäike kerge laew. Kas seal ei asunudki albatrossi peremees? Laskuda ja laew peatada? Kuid lennuk oli ammu juba jõudnud üle territoriaalwete piiri.

Päike loojenes. Alkefepilwed katsid poole taewast. Tahji piirjooned kadusid hämarusesse.

„Ei tohi enam müüvitada,“ teatas lennukijuhth.

„Hea küll, sõidame tagasi,“ ütles Corton.

Inspektori tuju oli halb. Ta nägi alluwoaid ametnikke pilkawalt muigawat. Talle endalegi tundus nüüd jaht linnule suure rumalusena... Lõppude-lõpuks oli mr. Wille'il siiski wiisi õigus, kui ta wäitis, et terve see lugu oli waid kellegi klubisõbra poolt wäljamõeldud rumal nali? Kuid Douldi surm? Briggssi jüdamerabandus?

„Ei, mul on õigus,“ õfustas inspektor salajas. „Las' naerawad!... Talitafin oma südametunnistuse järele. Lind oli ainsaks lüliks meie ja kurgategijate wahel. Ja see pole ju esimene kord, kus mul ei wea... Wõitluses allilmaga on õnn sama waheldum kui sõjas... Hästi naerab see, kes naerab wiimafena!“

Sadamasse jõudes, hüppas inspektor Corton autosse ja kaskis end sõidutada mr. Wille'i majja.

„Mr. Wille on klubis,“ teatas teener.

Corton jättis ühe salapolitseiniku majja lähedale walmeele.

„Hoidke mr. Wille'i nagu oma filmatera,“ ütles ta. „Loodetawasti ei juhtu õõsel midagi. Homme hommikul ilmuge aruandega büroosse.“

4. peatükk.

Corton tuli järgmisel hommikul juba wara tööle. Ta istus oma kirjutuslaua taga, süwenenud aktide uurimisesse, kui ilmus salapolitseinik Dirksen, kes oli weetnud õõ miljonär Wille'i majjas.

„Mr. Wille on surnud,“ teatas Dirksen.

Inspektor kargas püsti.

„Surnud?“

Salapolitseinik laotas kohmetult käsi ja seletas:

„Mister Wille tuli klubist kell kolm õõsel koju, olles wäga heas meeleolus. Ta tuju halvenes aga kohe, kui jutustafin temale meie nurjunud lennust. Teda waldas ärewus ja ta kaskis mind förwaltuppa magama heita. Ükse koridori jätsin lahti. Wõin wanduda, härra inspektor, et ma terwel õõl ei sulgenud silma. Keegi ei käinud mr. Wille'i toas, keegi ei tulnud sealt ka wälja. Nagu harilikult, wiis teener hommikul eine mr. Wille'i magamistuppa. Waewalt oli ta astunud üle läwe, kui ta karjatas ja pillas kandiku käest. Sõõsifin magamistuppa. Kuid minu abi ei aidanud enam. Mr. Wille oli külm ja kangestunud laip. Surmasi oli

Järelikult mõõdunud juba mitu tundi... Muidugi käskisin kohe lufus-
tada ukse, et keegi enne teid ei pääseks sinna, ja kihutasin politseisse."

Wahepeal oli inspektor Corton üllatuselt toibunud. Külma ükshõlke
ümega kuulas ta Dirkseni seletusi, tänas ja käskis teda kohe jälle Wilke'i
majja tagasi minna.

Miljonäri magamistuba oli suur ja avar ruum. Põrandat kattis paks
pehme waip. Laias kaheinimese woodis — mr. Wilke oli lasteta lest —
lebas furnu.

Pööramata laibale tähelepanu, otsis Corton magamistoa põhjalikult
läbi. Aeda awanewa suure akna ees rippusid rasked siidkardinad. Akna
oli seeftpoolt suletud. Järelikult ei pääsenud mõrtsukas siit laudu tuppa.

Ukse juurest oli waip kohwine. Samas wedelesid ka wõileiwad, mis
koos kohwikannuga olid kukkunud teenril käest. Corton märkas tühja
tikutoosi, waatles seda igast küljest ja pistis siis tasku.

Alles siis, kui toas polnud enam ühtegi kohta, kuhu inspektor poleks
heitnud pilgu, astus ta woodi ette. Mr. Wilke lebas seljali, käed laiali.
Pea oli langenud padjalt. Sõlauaksel lebas kulduur.

Corton pistis kae padja alla ja tõmbas sealt wälja rahakoti, mis oli
tulwil pangatähti.

"Mr. Wilke mõitis eile klubis suurema summa," seletas salapolitseinif
Dirksen. "Kuna aga raha kõik on alles, siis ei tapetud teda — kui siin
üldse wõib kõnelda tapmisest — mitte rööwimise otstarbel."

Inspektor wiipas kannatamatult käega. Dirkseni arwamised ei huwi-
tanud teda.

Warsti saabus politseiarst ja waatas furnu läbi.

"Kõik wägivaldse surma tunnused puuduvad," ütles ta rahulikult.
"Arwatamasti südamerabandus. Muide, see selgub alles, kui laip on la-
hatud..."

Teenijate ülekuulamine ei andnud mingisuguseid tagajärgi.

Ohtul saadeti Cortonile lahkamise protokoll, millest selgus, et miljonär
oli suranud südamerabandusesse.

Inspektor Corton inestas.

Tähendab mr. Wilke'i tabas loomulik surm? Kuid miks suri ta just
järgmisel päewal pärast kummalise paki saamist? Kas must lind etendas
siiski mingit osa? Wõi oli see waid juhus?

"Kui too oli juhus," pomises endamisi inspektor, "siis ifkagi erafordne
ja imelik juhus."

5. peatükk.

Inspektor Corton ei teadnud aimata, et kufse osa wõtta mr. Gooldi
poolt korraldatud kellawii teest walmistab talle nii palju ebameeldivaid
hetki.

Kell kolmveerand wiis sammus ta aeglaselt ja rahulikult laiaft marmor-
trepißt üles willasse, mis asus mere ääres. Peremees wõttis ta sõbralikult

wastu ja wiis ta koha oma kabinetti, kus ta pill langes — mustale alba trossile!

Kirjutuslaual sädeles kubi briljante ja selle kõrwal lebas kummikotike.

Kahjuröömsa ilmega jälgis pankur inspektori häämastust.

„Mida arwate mr. Wilke'i surmast?“ küsis mr. Gould, kui nende pilgut wiimaks kohtusid.

„Juhuslik ühtesattumus, nähtawasti,“ ütles inspektor Corton wastu meelselt. „Wägivaldse surma tundemärke ei awastatud. Mr. Wilke sur sündamerabandusesse.“

„Ühtesattumus?“ kordas pankur pilkawalt. „Kas Gouldi ja Briggsi surm oli ka juhus? Ei, inspektor, mind ei suuda te weenda...“

Eiis pöördus ta oma sekretäri poole, kes seisis aupaklikus kauguses.

„Pange briljandid kotti, Hobson, ja siduge kott kõwasti papagoi kaela — wõi kuidas te seda imelooma nimetate...“

„Aga milleks...“ algas inspektor.

„Hindan oma elu rohkem kui briljante,“ wastas pankur üleolewalt. „Kuna politsei on wõimetu...“

„Teeme kõik, mida suudame,“ ütles inspektor solwunult.

„Seda ma tean,“ muigas pankur, „kuid igauks peab enda eest ka ise hoolitsema... Kuhu te tormate? Kannatage ometi!“

Pankur haaras inspektori käisest kinni ja peatas teda poolel teel ukse juure.

„Teie ei saa mind takistada täitmast oma kohust,“ ütles Corton.

„Ja teie ei saa mind takistada päästmast oma nahka!“ wastas pankur.

„Muide, wõite minna, kui soovite. Tehke, mida tahate. Kuid teil kulub vähemalt pool tundi enne, kui jõuate lennuväljale, meie aga laseme linnu juba wiie minuti pärast lahti.“

Wahpeal oli sekretär täitnud kummikoti briljantidega ja selle sidunud albatrossi kaela ümber. Pankur lõikas linnu tiibu kõitwad nõõrid läbi, wõttis ta sülle, awas akna ja lastis ta wälja.

„Head teed!...“

Corton ei seganud end waele. Masinlikult järgnes ta pankurile sa- longi. Ent märgates seal külalisi, ta kummardas kergelt ja pööras ümber.

Mr. Higgins, keda salapärase saadetise kohalejõudmisel oli wallanud pöörane hirm, ei teatanud asjast üldse politseile. Ta ostis lihtsalt miljon dollari eest briljante, pani need kummikotti ja wabastas musta linnu...

Samuti talitasid mr. Atkinson, mr. Clerk ja wõimalik, et weel mõned teised. Mr. Clayton teatas saadetisest küll politseile, ei sõandanud aga käsku täitmata jätta, waid tajus ohates nõutud summa, briljantides, nagu teisedki.

Inspektor Corton sooritas jälle õhureisi, jälitades musta linnu, kuid ta retk nurjus uuesti. Seekord oli lennuk warustatud bensini hulgaaga, millest oleks jatkunud Euroopasse sõitmiseks, kuid teel juhtus mootoris rife, mille parandamine kestis nii kaua, et albatross oli ammu juba kadunud pilwedesse, kui jälle saadi alustada lendu.

Ujalehed ei walinud sõnu, et hurjutada politsei loidust ja tegewusetust. Inspektor Corton sai oma ülemuselt walju noomituse. Taibates, et ta tecnistuskarjääri ähwardas lõpp, pingutas ta oma jõudu wiimse wõimatuseni. Ei jäetud kahe silma wabele tähtsuseta järgi, kõige tühisemaid näpunäiteid. Postkontorites korraldati walwe: iga pakisaatja isik tehti kindlaks ja ta pidi andma oma täpse aadressi.

Ent midagi ei aidanud... Albatros jätkas oma saagi kogumist.

Miljonäride majades keelati teenijail pakside wastuwõtmine, ühtegi wõõrast isikut ei lastud sisse. Kuid albatros tungis kõikjale.

Miis Barbara Longfellow tellis parimast moemajast uue kübera. Suur oli ta üllatus, kui ta kartongi awades leidis sellest süngest musta linnu...

Noor mr. Brown sõitis linnast välja, metsa, piknikile. Kui teener kodus tahtis tühjadesst korwidesst wõtta toidunõud, waatas talle otsa tark must lind...

Kurjategijad jätkasid ohjeldamatult tegewust. Ükski rikas ameeriklane polnud kindel, et ta järgmisel päewal ei kaota miljonit wõi elu...

Ta politsei oli wõimetu.

6. peatükk.

Wana ja ihnus mr. Dodge kogus idamaa kunsti ja muinsusesemeid. Tema kogu oli kuulsamaid nii Ameerikas kui ka Euroopas ja teadlased pidasid endale suureks auks, kui tohtisid teda külastada.

Päewal, mil saabus kauaoodatud ebajumal Bombayst, oli raud juba warasest hommikust elewas meeleolus. Saadeti wastu wõtma läkitas ta jaama kõige osawamad töölised, et wäärtuslikku kunstieset wiimaks ei rikutaks teel.

Pühalikus waikusel toimus suure kasti awamine. Kui ebajumal wiimaks paberist ja laastudest ilmus nähtawale, läikisid wanamehe silmis pisarad.

„Saali!“ käskis ta lühidalt.

Ta kaju kanti ettewaatlikult ja hellalt tema jaoks määratud aukohale.

Kui pakkimistarbed uuesti asetati kasti, lausus üks töolistest:

„Siin on weel midagi!“

Kohe asusid teised uudishimulikult tema ümber, kuna mr. Dodge ise oli süwenenud oma uudse kunstiteose waatlemisesse.

Laastude wahelt tõmmati välja piklik kast, mille külgedesse olid puuritid augud.

Mr. Dodge'ile oli saadetud must albatros!

Kuidas sattus kurjakuulutaw lind pakki, mis oli saadetud Bombayst? Mr. Dodge ei hakanud seda küsimust uurima. Tutwudes kaasasolewa kirja süuga, ta otsustas pöörduda politsei poole, eelistada pigemini surra kui lahkuda üheski oma paljudest aaretest.

Pool tundi hiljem teatas teener:

„Härra inspektor Corton.“

„Kutsuge ta sisse!“ karjus wanamees ärritatult ja ruttas Cortonile pooltel teel wastu.

„Tähendab, teie olete politsei?“ algas mr. Dodge vihaseelt, „mis te wahite? Mida see kõik tähendab? Milleks te üldse olete, kui wõib juhtuda sääraseid asju?“

„Lind saadeti teile Bombayst tulnud kastis?“

„Ütle sin teile seda juba!“ käratas wanamees, seistes ikka weel keset tuba ja pakkumata ka külalisele tooli. „Keelasin igasuguste kohalike pakside wastuwõtmise. Kuid seda kasti ootasin juba kaks kuud. Kuidas sattus tema sisemusesse neetud lind? See on liig — politsei peaks ometi...“

„Kas pitsatid olid termes?“ katkestas teda inspektor.

„Loomulikult!“

„Imelik,“ kehitas inspektor õlgu.

„Weel imelikum on see, et teie ei täida oma ülesandeid,“ porises wanamees. „Milleks tasume riigimaks? Et wõimaldada politseinikele mugawat elu? Ei, mina ei lepi sellega!... Ei... Neile kaabakatele ei maksa ma sentigi! Kuulete?... Ja teid sunnin ma tarwitusele wõtma abinõud, mis teewad kurjategijate tegewusele lõpu! Kõigepealt aga koristage see neetud lind!“

„Teie loaga wiin ta endaga kaasa,“ ütles Corton.

„Ja katsu, et kaote ka ise! Nagu näen, pole teist wähematki kasu!... Suudan end üksgi kaitsta.“

Inspektor Corton käs kis musta albatrossi paigutada oma kabinetti.

Ustudes tema ees ja wahtides, kuidas lind osawalt neelas wäikest kalu, mõtiskles ta.

Mere linnud on taltsutatamad. Seda oli ta näinud Hiinas, kus kalurid kodustatud kajakatega sõuawad merele. Kajakad sukeldurwad osawalt ja püüawad peremehele kalu... Kuid briljantide püüdmine polnud siiski nii lihtne.

Inspektor Corton fortsutas kulme.

Leidlik kurjategija oli nähtawasti taltsutanud mitu albatrossi, terme hulga, sest ta pidi arwestama igasuguseid wõimalikke juhuseid. Kui kergesti wõis lind hukkuda! Awastades, et albatrossid ewiwad postituwide instinkti, ta läkitas nad puurides maale, olles kindel, et linnud wabadusesse pääsedes pöördumad tema juure tagasi.

Lindudele kaela riputatud raskus oli tühine wõrreldes nende suuruse ja jõuga. Pealegi kaalusid briljandid wähe. Üsegi miljon dollari eest sai briljante waevalt 200 grammi!

Lindu õhus tabada, õigemini temale järgneda, oli peaaegu wõimatu. Corton oli selles kaks korda ise weendunud. Kurjategijad olid hästi arwestanud aega — wabastatud albatross jõudis laemale alles widewikus... Kuid ometi oli ainsaks wõimaluseks tabada kurjategijaid, leida nende peatorter. Lemmikist ük si oli wähe, et lindu jälitada. Järelikult tuli selleks tulewikus kasutada ka kirmootorpaate. Mis ei läinud korda ühel, pidi siiski õnnestuma teisel.

Alga see oli waid osa saladusest. Weel keerulisem oli küsimus, mil wiisil gangsterid toimetasid oma ohwreid teise ilma?

Mr. Koulbi, Briagasi ja Wilke'i lahkamisel oli selgunud, et nad olid surunud südamerahandusesse. Wägewaldsest surmast puudusid jäljed. Ometi polnud kahtlust, et siin oli tegemist tapmisega.

Inspektor Corton teadis muidugi, et on olemas mürke, mis ei jäta organismi mingisuguseid tundemärke. Kui kurjategijad tarvitaksid sellist mürki, siis tekkis aga küsimus, kuidas sattus see ohvrile kehasse? Kui gangsterite peastaap asus laeval, siis pidi neil maal siiski leiduma abilisi.

Kes olid need? Ja mil viisil nad tegutsesid? Kui nemad oskasid ohvritele läheneda, siis pidi politsei ka neid suutma tabada.

Inspektor Cortonil oli seega faks niiti. Digemini faks niidi erinevat otsta, üks, mis viis ohvrilt kurjategija juure — albatross, — ja teine kurjategijalt ohvrini — tundmatu taimemürk, mis tappis kiirelt ja kindlalt.

Corton hoidis pihus algust ja lõppu...

Aga kuidas neid siduda?

7. peatükk.

Mr. Dodge'i hiigelsuur magamistuba kufutas endast tõelist muuseumi. Wanamees oli oma aarded koondanud süa ruumi, et isegi mitte õõseks neist lahkuda. Magamistoaal puudusid aknad ja seinad olid betoonist. Saalist, kust õhtul isegi uus india ebajumal toodi ära, viis imelikku tulekindlasse magamistuppa terasuks, mille luff oli veel keerulisem kui panga rahakappide oma. Ainult mr. Dodge oskas seda avada ja sulgeda.

Inspektor Corton oli otsustanud weeta õõ kummalise miljonäri korteris. Ta ilmus sinna kahe salapolitsei agendi saatel. Weider wanamees kohtles neid väga üleolevalt, peaaegu põlgavalt. Kuid oma südame põhjas oli tal siiski heameel, et teda ei jäetud üksi. Lõpuks sulas ta niisõrd, et tutvustas inspektorit terasukse luku saladusega ja lubas teda ja ta abilisi asuda saali, kuhu seks otstarbekas toodi koguni faks diivanit.

Ühtlasi näitas ta Cortonile oma aardeid, pikalt seletades iga üksiku päritolu, väärtust ja raskust, mis olnud seotud tema hankimisega. Corton sammus tema kannul witrini juurest witrini juure, algul humitatult, pärast aga tüdimusest haigutades.

Masinlikult tõmbas ta taskust portsigarri, et võtta sigaretti. Miljonär kotas taskutes ja ulatas talle tikutoosi. See õsutus aga tühjaks. Mr. Dodge wiskas toosi põrandale. Ennetuseks ei leidnud ka Corton oma taskutes tükke.

„Suitsunälg on suur,“ ütles inspektor. „Head õõd, mr. Dodge.“

Ta wäljus. Klõpsatades langes terasuks tema järel kinni ja miljonär ei näidanud end sel õhtul enam.

Corton suitsetas sigareti, käis natuke aega tuba mööda edasi-tagasi ja heitis siis diivanile pikali. Ka üks salapolitseinikest lebas, kuna teine walekorras olles, istus akna all toolil ja luges ajalehte.

Lambid põlesid heledalt. Unest polnud juttugi. Corton ei pööranud pilku terasukselt, mis ainsana viis miljonäri magamistuppa.

Õõ möödus waikest, sündmusteta...

Mr. Dodge elas kui masin. Täpselt kui kronomeeter heitis ta magama, tõusis hommikul ja weetis päewa korra järele, mille oli fakskümmend aastat tagasi pannud maksma. Kell seitse hommikul awanes tarwaliselt magamistoa uks. Wanamees, kes ihnsuse pärast ei pidanud teenrit, tegi

endale ise wanni. Pool kahelksa ilmus passinaine, kelle ülesandeks oli keeta kohwi ja walmustada einet.

Wäsinud magamata öösi, wotas inspektor kannatamatult filmapilku, mil kellaõjutid lähenewad seitsmele. Nagu talle teenuja oli öelnud, ei hili-nenud mr. Dodge kunagi isegi minuti wõrra.

Kuid kell löi seitse ja wanameest ei tulnud weel.

Möödus wiis minutit, kuus, seitse, kümme . . .

Cortoni waldas seletamatu rahutus. Mida see tähendas? Kas miljo-när oli jäänud magama? Kuid see oli wõimatu . . .

Inspektor astus ukse taha ja koputas.

„Mister Dodge! Mister Dodge!“ hüüdis ta ärritatult, unustades, et hää ei kostnud läbi terasukse.

Wastust ei tulnud. Jälle möödus mõni minut. Inspektor pööratas rusikatega wastu ust. Ei mingit häält.

Nüüd ei wiwitanud ta enam. Tundes ukse mehhanismi, ta awas selle.

Politsemikud sööstisid magamistuppa ja taipasid, et miljonär poleks neid kuulnud ka siis, kui maja seinad olnuksid papist.

Seft mr. Dodge oli surnud!

Masiniplikult heitis inspektor Cortoni pilgu aarete mitriinidele. Kõik ese-med seisid endistel kohtadel. Kalliskimid sädelesid ja idamaa wäärjumalate pilufilmad näisid pilkawalt naeratawat . . .

8. peatükk.

Kõigile teistele New Yorgi kohwikutele eelistas Henry Smith seda, mis asus 89-da tänawa nurgal. Siin wõis 8 sendi eest saada tassi suurepäraest kohwi ja suure tüki röstitud leiba. Wiimase suurusel oli oluline tähtsus, sest wiimasel ajal polnud Henry Smithil enam wõimalust lõunat süüa.

Asjaolu, et kohwi ja leiba tõi lauale kena ja armas tütarlaps Jenny, aimuli lisandas kohwiku tõmbejõudu.

Henry Smith kuulus suurde tööta tööliste wäkke, kuid ta polnud weel nii laskunud, et poleks osanud hinnata elu mugawusi.

Segades lusikaga suhkrut ja kröbistades hästi praetud leiba, ta armas-tas Jennyga westelda. Maitsew kohw sisendas optimismi. Mitugi korda mõtles Henry, et saaks ta hea koha, siis kõneleks ta Jennyga juba päris tõsiselt . . . Talle meeldinuks wäga, kui tema kodu oleks forrastanud blond finiste filmadega naine. Ja oma kõõgis ta oleks kahtlemata teet-nud weel paremat kohwi.

Ent unistused jäid waid unistusteks . . . Ohates wõttis Henry Smith riuilult wärske hommiklehe. Nagu igapäew, luges ta kuulutuste küljed tä-helepanelikult atqusest lõpuni läbi, kuigi teadis, et sel wiisil oli wõimatu leida tööd. Kuid ka teistiti polnud seals paremaid wõimalusi . . . Lugemine tähendas wähemalt ajawiidet ja kes teab . . .

Noormehe pill peatus üllatunult järkamistel ridadel:

„Jupiteri kaaslase d. Wajatakse isikut, kes palja filmaga näeb planeet Jupiteri kaaslasi. Ilmuda kell 10 hommikul. Cross-avenue, num-ber 321.“

Wõime palja filmaga näha planeet Jupiteri kaaslast on nagu teada erafordset hea nägemise tunnuseks. Henry Smithil oli kooliajast säilmud ebamäärane kujutus kosmilisest maailmast. Kuid ta teadis, et loodus oli teda warustanud väga heade filmadega.

Kas proovida õnne? ... Hea nägemisega inimesi leidis Ameerikas kahtlemata vähem kui kutselisi mehaanikuid. Järelikult on seal ka wõistles wäiksem.

Ta heitis pilgu seinakellale. Sjutid näitasid kolmweerand kümnet. Küllalt aega, et jõuda Croys-avenuele!

Tiivustatud lootusest, ta sammus kiirelt ja kergelt mööda tänawat, wibutades kätt, nagu hoiaks see keppi, mille ta ammu oli müünud kellelegi sõbrale.

Kuid ta lootused hajusid kohe, kui ta astus üle wastumõturuumi läwe. Sinna oli kogunenud ligi nelikümmend inimest — erafordset palju, kui arvestada, et neilt nõuti otse haruldast nägemiswõimet.

„Tõõpuudus!“ mõtles Henry kibedalt.

„Ohoo!“ hüüatas pika musta habemega wanahärra, kes ilmus kõrwaltoast. „Kas tulite kõik kuulutuse peale?“

„Jah,“ wastati kooris.

Habemil wangutas pead.

„Peab katsetama igaühega üksikult,“ ütles ta.

Siis seadis ta kandidaadid saabumise järjekorda, jagades nad neljamehelisteks rühmadeks. Henry Smith sattus wiimsesse rühma, kuna tema oli tulnud kõige hiljem.

„Palun!“ kutsus habemil esimest rühma.

Neli kandidaati kadusid ukse taha ja ... tulid minuti pärast jälle tagasi.

„Ei kõlwanud!“ mõtlesid 36 meest ja hingasid kergendatult.

Katse kestis üsna lühikest aega. Iksa jälle tunnistati uus rühm sobimatuks ja mehed lipsasid kärmelt minema. Dotajate read harwenesid, kuna Henry Smith hakkas taas hellitama lootusi.

Ainus, kelle wõistlesust ta kartis, oli wäle wäikese kaswuga mees tema oma rühmas. Tal olid selged terawad filmad ja kiire läbitungim pilk. Polnuks teda, Henry Smithi wõit olnuks kindel, sest teised kaks ei tulnud üldse arwesse.

Wiimaks kutsuti wiimane rühm eksamine.

Wäikeses peaaegu tühjas toas istus akna all laua taga wanalbane kurnatud näoga mees, kahefordsete klaasidega prillid ees. Aknalaual lebas pikksim. Aknast awanes waade New Yorgile.

Katse oli väga lihtne.

Habemil, kes astus pikksilma juure, pöördus sõbraliku naeratusega tulejate poole.

„Mu härrad, kui teist kellelgi on uur, siis pane see lauale.“

Ainult üks meestest oli nii rikas, et ewis hõbeuuri. Teised riivasid teda halwustawate pilkudega: milleks säärane tuleb teiste gest kohta ära wõtma?

„Suurepärane,“ ütles habemil. „Müüd paluksin teid aknast wälja waadata ja ütelda, mida näitab Püha Michaeli kiriku kell?“

„Kus pool asub kirikutorn?“ küsis Henry.

Habemik viipas:

„Kas näete SINGERI pilvelõhkujat? Lemast paremal, Astoria ja Palace-hotelli vahel. Näete... seal!“

Henry Smith waatas osutatud suunda. Pidi tõesti ewima head silmad, et eraldada linna kohal hõljuvas suitsu udus kaugel asuwat kirikutorni. Kella numbrilaud näis tibatillukesel walge punktina.

„Teie?“ pöördus habemik esimese mehe poole.

Kandidaat, kes oli finnitunud, et ta palja filmaga näeb Jupiteri kaaslasi, kõhkes wiibu ja pomises siis kahtlewalt:

„Seitsme minuti pärast üksteist...“

„Teie?“ pöördus habemik teise kandidaadi poole.

„Wiee minuti pärast üksteist...“

„Teie?“ küsiti Henry Smithilt.

„Üksteist.“

„Aga teie?“

„Kell on üksteist,“ vastas neljas kandidaat rahulikult.

Habemik wahetas prillidega mehega pilgu.

„Teie kahekesi jääte,“ ütles ta Henry Smithile ja tema wõistlejale.

„Teised wõiwad minna...“

„Millised on kellaosutid — ashuursed wõi ühest tüki?“ küsis habemik Henry Smithilt.

„Aga numbrid?“ pöördus ta tema wõistleja poole.

Henry Smith oli jõudnud juba märgata, et numbrid ei sarnlenud ei rooma ega araabia omadele. Numbrilaud oli tehtud moodsas stiilis ja tunde märkisid lihtsad filedad pulgakased.

Seda nägi ka wõistleja.

„Kumma me wõtame, professor?“ küsis habemik prillidega mehelt.

„Mõlemal on hea nägemine.“

„Kas tulewad õõsel,“ otsustas professor, mõtelnud hetke. „Jupiteri nähtawus on kõige parem kella kahe paiku hommikul...“

„Kuulsite?“ pöördus habemik noormeeste poole.

„Need kumardasid ja wäljusid.“

„Arwatawasti ei tule ma tagasi,“ ütles Henry wõistleja. „Shtuks leian kindlasti mõne mõistlikuma töö.“

Ta kergitas kübarat ja kadus rahwa hulka.

9. peatükk.

Kella kolme paiku kodu poole sammudes, meenusid Henry Smithile kunagi kuulnud sõnad, et „tähed toowad õnne“.

Ta wõeti ametisse: tähti waatlema... Terawa nina ja läbitungiva pilguga kardetaw wõistleja polnud õisele kohtamisele ilmunud.

Henry Smithi taskus krõbises tuliuus 10-dollariline raha, mis talle oli antud käsirahaks palga arwel.

Henry Smith tundis nälga. Ta otsustas midagi süüa, kuigi selleks polnud sobin aeg. Tānawanurgal helendasid öökõrksi lambid. Henry peatus ufse ees, silmitsedes huwitatult silti, millel oli kujutatud kummaline elukas,

pooleldi leopard, pooleldi kaamel. Kõrtsi nimeks oli aga „Lõbus kaelkirjat“.

Kõrts oli rahvast tulvil. Henry trügis laudade vahelt läbi ja leidis waba koha kõõgiakna juures, kust kaudu ulatati jaali toidud. Värast mitu nädalat kestnud sunnitud paastu tellis Henry Smith jälle biiffsteffi. Läbi akna nägi ta, kuidas neegrifid kofk asetaw pannile suure tüki liha.

Mõni minut hiljem sõi Henry nautides mahlakat ja maitswat biiffsteffi, juures kõrwale wahutamawat, weidi mõrudat õlut.

Alles kustutanud nälja ja süüdanud sigareti, ta waatas ringi, libistades pilgu üle lärmitsewa kirewa rahwahulga. Ilmselt oli see wiimase järgu kõrts. Kõige lähema lauakese ümber istus rühm kahtlasi tüüpe, kes arwatawasti kuulsid allilma tegelaste hulka. Nad piulusid arglikult ja altkulmu teisi inimesi ja fofistafid kähisewate häältega.

Henry Smith kuulis katkeid nende kõnelusest . . .

„Kui juba Brown midagi ei tea . . .“ ütles mees, kelle põff oli seotud punase taskurätiga.

„Wõimalik, et ta teab, kuid ta ei räägi,“ wastas teine, kel krae asemel oli kaelas fall.

„Mulle ta kindlasti ütleb,“ finnitaw kolmas. „Oleme elektriwennad!“

Henry Smith muigas. Mehed mõtlesid elektritooli. Kartsid nad sunnatahutada wõi olid nad tagajelja mõistetud furma?

„Kes on see Brown?“ küsis lõunamaalase tüüpi noormees.

Mehed wahetasid pilke. Hetke walitses waihus. Henry Smith pingutas kuulmisi. Ta kõrwad olid sama head kui ta filmad. Ükski teine poleks kuulnud neid tawaja fofistatunud sõnu:

„Must albatross . . . Lafeb suitsu rõngastena õhku . . .“

Henry Smith wõpatas. „Musta albatrossi“ kangelastegudest rääkis terme New York. Tõõta tööliste ringides, kuhu Henry nüüd tahtmatult kuulus, olid kawalasti furjateqijasti waimustatud. Eeda polnud warent weel juhtunud, et keegi nii osawalt oleks rõõwinud miljonäre, hoolimata wähematki politseist, kes tegi kõik, et teda tabada.

Üikki patutas keegi Henryle õlale. Ta pööras ehmuades pea ja nägi noormeesi, kellega hommikul oli wõistelnud kella waatamises.

„Wõtsite koha wastu?“ küsis ta.

Henry noogutas pead.

„Ma ei wiitsinud tulla,“ jatkas noormees. „Sain parema otja . . . Kuidas juhtusite siia?“

Henry kehitas õlgu ega wastanud. Tal polnud lobifemiseks tuju ja pealegi ei meeldinud temale see terawa ninaaga ja kawala ilmega mees. Praegusel filmapilgul huwitas teda hoopis rohkem ilus lobakalt riidetatud naine kõrwallauas. Tema weripunaseks wärmitud huuled meenutasid Henry Smithile libatükki, mille kofk oli wisanud pannile. Henry tundis, et ta nälg polnud weel täiesti kustutatud. Tal polnuks midagi selle wastu, et lähemast tutwuda õise kaunitariga.

Vomisenud midagi arusaamatut, wõttis ta taskust portsigarri ja awas selle masinlikult. Dsutus, et see oli tühi.

Punaste huultega naine oli teda kogu aja tähelepanelikult silmitsenud.

Nüüd lükkas ta oma seeliku üle põlve, tõmbas sukast kortsunud sigaretti karbi ja pakkus Henryle. Too sirutas käe ja tänas.

„Ettevaatust,“ sosistas terava ninaga noormees, „see on Sepp-Billy armuke...“

Henry oli waewalt süüdanud sigareti, kui keegi osawa tõuõega wirutas selle maha.

Wihafelt kargas Henry püsti.

Tema ees seisis harkisjalu pikk ja laiaõlgne mees.

„Billy!“ ehmus terava ninaga noormees.

Lähemate laudade tagant kostis naeruturtsatusi. Sõbrad julgustasid ja kiitsid Billyt. Weri tungis Henryle pähe. Kõhklemata löi ta Billyle rusikaga wastu lõuga.

Billy, kes ei oodanud rünnakut, kukkus pikali, lükates kaks tooli ümber. Henry hoop löi ta küll jalust maha, ei uimastanud teda aga. Järgmisel filmapilgul oli ta jälle püsti, sülitas werise hamba põrandale, ja tungis pussiga Henry kallale.

„Ei, ei!“ karjus terava ninaga noormees, heites tooli ta jalge ette. „Nii ei tohi, Billy! Ikka korra järele!“

„Digus!“ karjusid teised. „Korra järele! Seaduste järele!“

„Kannata tsipake!“ soowitasid mehed, kes rüüsil kogunesid kahe wastase ümber.

Käed rusikas seisis Henry Smith liikumatult, taipamata, mis oli toimumas. Billy wiivitas, wõttes sõjaka poosi ja olles walmis iga sekund rünnakut algama.

„Hakake pihta!“ ütles terava ninaga noormees. „Mäete ju, et pole enam pääsu!“

Kõrtsi tulles ei oletanud Henry Smith, et ta täna weel peab kaklema ja koguni nugadega. Ta seisukord oli halbemaisest halbem. Põgeneda oli wõimatu. Need joobnud ja werejanulised mehed ei laseks teda wälja.

„Mis te ootate?“ kiirustas terava ninaga noormees.

„Mul pole nuga,“ ütles Henry Smith.

„Wõtke minu oma,“ oli Henry endine wõistleja koha nõus. Ta haaras wöö küljest pussi ja ulatas selle Henryle.

Mehed ümberringi muutusid üha kannatamatumaks. Selttimehed ässtasid Billyt. Henry polnud iialgi weel nugadega kakelnud. Kunagi noorusel ta oli küll õppinud wehklemist, kuid sellest oli kaua aega tagasi. Järgnedes wastase eeskujule, ta mähkis taskuräti wajaku käe ümber, wõttis paremasse pussi ja asetus lahingseisakusse. Ta teadis, et tema wõiduwõimalused olid wäga wäikesed.

„Noh, Billy!“

„Peksa teda, Billy!“

„Noh, Sepp, mida sa ootad?“

„Anna talle!“

Billy tormas wõitlusesse. Henry suutis siiski weel wiimisel sekundil pääseda hoohest, kuigi wahel tera riivas tema käist.

„Brawoo!“

„Hästi tehtud!“

Henry Smith mõistis, et wõitleb osawa mehega. Sellepärast koondas

ta oma tähelepanu waid kaitsele. Pingutades lihaseid ja närwe, põitles ta osawalt hoopidest kõrwale.

„Poiss pole rumal!“ kiitis keegi rahwa seas.

„Billy, mis sa magad? Näita talle!“

Dotamatu wastupanu ärritas Billyt ja ta kaotas külma were. Wihaselt tungis ta Henryle kallale, unustades raemuhoos enda kaitsemise hoopis. Henry kasutas wastase ettemaatamatust ja haawas teda soodsal silmapilgul. Billy särk wärmus punaseks.

„Lubli!“

„Lore! Wahwa!“

Billyt peeti ületamatuks pussikangelaseks. Kuid wäike ebaõnnestumine muutis meeste meeled. Nüüd julgustati Henryt samade sõnadega, mis enne olid määratud Billy õhutamiseks.

„Lõõ teda!“ karjuti mitmelt poolt. „Anna talle walu!“

„See on sulle õpetuseks, Billy!“ hüüdis keegi kahjurdoomsalt.

„Kõlm kase wastu!“ hõikas keegi. „Billy wõi wõõras poiss? Kes weab kisha?“

Henry Smithi ärritus oli möödunud. Nüüd wõitles ta külma rahuga. Mõksaal tema kasuks suurenes.

Äkki libises Billy ja kukkus, haawates end kogemata puusast.

Henry Smith ei kaotanud aega. Wälkkiirelt kummardus ta ja surus noatera wastu Billy kõri.

Kõrtsis puhkes metsik waimustustorm. Ameeriklased hindawad sportlikke saawutusi ja juubeldawad igale wõitjale. Sepp-Billy wõitmine tegi tundmatust korrastealt tähtsa kangelase.

Kuid häbistatud wastane ei wandunud alla. Hoolimata noa tõditamisest kaelal, kähises ta:

„Poissid!... See on nukk!“

Nagu nõiamäel keedus kõrtsiliste meeleeolu. Keegi ei küsinud, kas Billy rääkis tõtt. Kedagi see isegi ei huwitanud. Näod ümberringi süngistufid, Henryle põrnitseti tigidalt otsa.

„Salakuulaja!“ karjus punase näoga mees ja wibutas rusikat.

„Nectud nukk! Spiioon!“ kõlas mitmelt poolt.

Shus wälkusid noad. Kaks tugewat noormeest haarasid Henryt õlgadest ja heitsid ta seljale põrandale.

„Pea!“ hüüdis äkki wali kõlam hääl lähelt.

Mehed waatasid ukse poole. Seal seisis noor mees frakis, tsilinder peas: ennenägematu pilt selles ukas!

Kõik waitifid korrastealt.

Härta langetas monokli filmast ja küsis pilkawalt:

„Teie wist tapate kedagi?“

Ta libistas pilgu rahulikult üle waitiwa rahwahulga.

„Laske lahti!“

Billy ajas end istukile, hoides käega haawatud puusast.

„Kes te olete?... Poissid, ärge olge hullud! Ärge kuulake teda! Ta on salakuulaja! Samasugune nukk kui see teine!“

Üllatushoog möödus. Dsa mehi lähenes ahwardawalt trepile, mille üle-

misel astmel seisis wõdras. Kostis wihaseid hüüdeid. Henry mõistis, et tema ootamatut päästjat suudab waid kiire põgenemine päästa.

Noor mees frakis puhkes waljusti naerma. Ta käes wälkus äkki mingi ümmarik must ese.

„Kas näete?“ ütles ta, tõstes käe kõrgele. „See on pomm, mu sõbrad!... Üks... kaks...“

10. peatükk.

Tundmatu frakis härra ja Henry Smith sammusid tänawat mööda edasi, eemaldudes kiiresti „Lõbusast kaelkirjakust“.

„Kas kannate tõesti pomme kaasas?“ küsis Henry aupakliku imestusega.

„Kumalus!“ naeris ta kaaslane. „Näete — siin ta on... Proovige. See on konjak ja päris hea pealegi. Pärast kaklust kulub marjaks. Muide — te wõitlesite eeskujulikult.“

„Ma ei jõudnud teid veel tänadagi.“

„Mis tühja! Paljas juhust!“

„Polnuks seda juhust, mind oleks lõigatud tükkideks.“

„Mitte midagi sellist,“ wastas lõbusalt wõdras. „Teil oleks torgatud puss selga ja heidetud siis roiskwee torusse. Ja seal oleks rotid kahe päewaga teist teinud luustiku. Ükski jugulane poleks teid enam omaks tunnistanud.“

„Mul pole jugulasi.“

„Dlete wälismaalane?“ küsis wõdras uudishimulikult, pöörates tähelepanu tema aktseendile. „Prantslane? Pariislane?“

„Jah,“ ütles Henry. „Saabusin siia Prantsusmaalt...“

„Dlete töötä?“

Henry kehitas õlgu. Millist tööd wõib New Yorgis leida?... Sellest, et ta wõeti ametisse kummalise astronoomi juure, wakis ta millegipärast. Ta ei teadnud ju isegi weel, millised ülesanded teda ootasid ja kas ta nendega tuligi toime.

Tundmatu kõndis kiirelt ja kindlalt. 9-dal tänawal nad lähenesid heledasti walgustatud majale, mille ees seisis hulk autosid.

„Kas teate, mis siin asub?“

„Ei,“ wastas Henry. „Nimelt?“

„Tulge!... Siis näete ise.“

Nad astusid hülgawasse halli, läbisid baari ja tantsusaali ning sammusid trepist üles. Suletud ukse taga seisis kuldressides teener. Ta tahtis neid keelata edasi minna, kuid tundis Henry kaaslase ära ja muutus korrapelt äärmiselt wiisakaks. Wõtnud temalt tsilindri ja kindad, ta awas ukse.

Hülgensaali laes rippusid madalad lambid, walgustades rohelise kalwiga laetud laudu. Nende ümber istusid ja seisis daamid ja härrad, kõid uhketes õhturiides. Krupjeede häälid lähisesid, shetoonid kõlisesid, mängijad närwitsefid.

Henry taipas, et oli sattunud mängupõrgusse.

Henry Smith polnud mängija. Ja kuigi ta olnuks seda, poleks ta

oma paari dollarit ometi sõandanud mängu panna, et proovida õnne. Pealegi teadis ta fogemustest, et tal kaartide ja ruletiga ei wedanud.

Selle asemel, et tunda humi mängu vastu, hakkas ta uudishimulikult silmitsema publikut. Alles nüüd awanes tal ka mõimalus lähemalt waadelda oma kaaslast, kellele kohe wabastati koht roheline laua ääres.

Tundmatu oli hästi ja elegantfelt riides. Tal olid peened ja karakterised näojooned. Tugew, weidi isegi toores lõug moodustas kerge wastolu ta ilme aristokraatsusega. Tal olid ilusad tumedad silmad, lahked ja sõbralikud. Kuid ta hääli oli metallselt kõlaw ja ta huuled kitsad ja energilised. Kummaline inimene! — mõtles Henry... See mulje tugewnes, kui noormees hakkas mängima. Ta riskis erakordselt, kuid tal oli õnne. Ta isegi ei heitnud pilku shetoonidele, mis kuhjusid tema ette. Tundus, et ta jäänuks sama rahulikuks ja ükskõikseks, kui ta oleks kaotanud. Millega ta mängib? — küsis Henry endalt imestades...

Wiimajena tulnud mängija õnn oli nii enneolematu, et paljud katkestasid mängu teiste laudade taga ja fogunesid tema ümber. Ta walitses end suurepäraselt. Pannes mängu hiigelsummad, ta isegi ei kortsutanud kulme. Paaril korral näis, et ta kaotab kõik, kuid siis naeratas õnn talle jälle ja shetoonide kubi ta ees suurenes iga minutiga.

„Pangas pole enam raha!“ teatas äkki krupjee ja ta hääli wärises.

Tundmatu noormees oli tühjendanud mängupõrgu kassa.

„Palun wahetage shetoonid rahaks,“ ütles ta krupjeele, wõtmata mae-waks waadata, kui palju ta oli wõitnud.

Kuulekalt asus mängupõrgu ametnik ta kassu täitma.

Siis tõusis noormees püsti ja süütas sigareti. Henry märkas, et ta suitsetades puhus õhku ilusaid ühtlasi ja korralikke rõngaid...

11. peatükk.

Õstudes oma kabinetis, luges inspektor Corton hommiklehti.

Mr. Dodge'i surm andis ajakirjandusele põhjust uuesti süüdistada politseid lohakuses ja abituses. Wana muinsusteadlase laiba lahkamine oli lõppenud sama taqajärjetult kui Fouldi, Briggsi ja Wille'i surmade puhul. Mr. Dodge oli neist küll wanem ja kannatas juba ammu wesefoonte lubjanemise all, kuid see ei tähendanud praegusel korral midagi. Kui talle eelmisel päewal poleks läkitatud kurikuulsat musta lindu, siis poleks loomulikult keegi tema äkilise surma üle imestanud, kuid nüüd tegid reporterid sellest suure numbri...

Lugenud läbi kõige solwarwama artikli, wiiskas Corton lehe wandudes kätt ja waatas aknast välja.

Uksele koputati.

Rabinetti astus noor seersant. Too oli Hutchinson, kelle arukust ja mõimeid inspektor wäga hindas, ja kellelt ta sageli küsis nõu, kuigi teised tema wanused ja tema aukraadis olewad politseinikud ilalgi ei laskunud pikemaise kõnelustesse oma allurwate ametnikega.

„Kas mäletate Robert Stone'i juhtu?“ küsis Hutchinson, sissejubahatuseta asudes asja juure.

„Robert Stone?“ kordas inspektor Corton. „Too mees, kes katsetas kodujäneste ja kanadega, tappes neid imelike wahenditega? Nagu mäletan, on ta surnud.“

„Jah,“ vastas seersant. „Stone leiutas surmakiired.“

Inspektor kehitas õlgu.

„Õigemalil, kuid ta wiis saladuse endaga hauda kaasa. Asjatundjad proovisid tema aparaati ja jõudsid üksmeelselt otsusele, et see ei tekitanud mingisuguseid surmakiiri.“

„Digus. Asja juurdles Brien...“

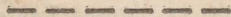
„Kes huffus, hukkudes mootorrattalt merre.“

„Huffus juurdlusretkelt koduteel olles,“ tuletas Hutchinson meelde. „Ta polnud veel esitanud aruannet. Kuid ta oli enne saanud lühikese kirja, mille sisust selgub, et ta oli awastanud huwitawaid üksikasju. Muuseas oli ta weendunud, et Stone'il oli weel olemas teine aparaat, mis kadus pärast ta surma.“

„Nii,“ pomises inspektor.

„Härra inspektor, kui on õige, et aparaat warastati, siis miks mitte oletada, et ta sattus kurjategijate kätte? Kui „Musta albatrossi“ meestel on kasutada surmakiired, siis on nende salapärane tegewus täiesti arusaadav.“

„Nii,“ pomises inspektor Corton, huwitades asjast. „Teie oletus pole wõimatum kui teiste omad... Minge arhiivi ja tooge mulle sealt Robert Stone'i surmaga ühenduses olevad protokollid.“

Inspektor Corton tutvus põhjalikult juurdlusmaterjaliga, mis käsitles Robert Stone'i äkilist surma. Protokollides puudusid andmed teise surmakiirte aparaadi olemasolu kohta. Läbiotsimisel tema korteris ja töökojas polnud leitud midagi peale kõlbmatu aparaadi mudeli.

Weel wähem oli põhjust oletada, et Robert Stone'i surm oli olnud wägiwälbne. Lahkamisel oli selgunud, et ta suri südamerabandusesse.

Inspektor Corton jahmatas: kas Briggs, Wilke ja need teised kaks „Musta albatrossi“ ohwrit polnud ka surnud südamerabandusesse?

Ei, see asi wääris selgitust. Hutchinson polnud rumal, kui ta Stone'i asja uuesti wõttis päewakorda. Corton märkis Stone'i wiimse aadressi oma taskuraamatusse: 42, Black-street.

Inspektor Corton diendas weel mõned jookswad küsimused ja sõitis siis koju.

Pool tundi hiljem wäljus Cortoni korterist härra, kelles wõimatu oli ära tunda New Yorgi allilma ägedamat waenlast. Muuäärne pika habemega ja suurte sarvprillidega wanahärra sammus aeglaselt tänawa nurgale ja hüüdis seal takso, et sõita Black-streetile.

Käpase maja teisel korral awas ta helistamisele ukse keskeline paks naine wõidunud riietes. Ta juuksed olid sassis, sukad lontis ja jalas katkised tuhwlid. Heitnud külalisele umbuskliku pilgu, küsis ta terawalt:

"Mida soovite?"

"Kas elab siin härra Robert Stone?" küsis inspektor valisemaise ahtsündiga.

"Robert Stone?" imestas korteriperenaine. "Island taevast — ta on juba kolm kuud surnud!"

"Surnud?" laotas Corton ehmunult käsi, teeseldes suurimat meeletuust.

"Miks peaksin waletama?" tähendas naine poolpahaselt.

"Milline õnnetus! Milline hirmus õnnetus! Mu waene, waene sõber," hädaldas wanahärra.

"Kas tundsite teda?"

"Kas ma teda tundsin? Olime ju kooliwennad, istusime ühel pingil. Ta kirjutas mulle ja palus mind siia sõita. Ma ei saanud aga kohe tulla. Ja nüüd, kus..."

"Kas saabusite alles hiljuti Ameerikasse?" küsis naine kahtlemata.

"Alles eile," waletas Corton. "Ja nüüd pole Robertit enam elawate killas... Duhne!... Kas tohiksin näha tuba, kus ta elas ja töötas?"

"Seal pole midagi waadata," wastas naine kiuslikult. "Pealegi elab seal juba teine üürnik. Head aega!"

"Jumalaga," ütles Corton lühidalt ja pettunudult.

Ta pöördus ümber ja lähenes trepile. Siis kuulis ta selja taga pilkawat pominat:

"Sihufesi sõpru käib siin iga päew! Ka Stone ise oli hea: jättis üüri maksmata ja pani kõrwad pea alla. Kes nüüd maksab minu kulud?"

Inspektoril tuli õnnelik mõte. Ta tuli kohe tagasi ja koputas uuesti juba sulgunud uksele.

"Mõh?" küsis naine tigedalt. "Mida te veel tahate?"

"Te ütlesite, et mu sõber jäi teile wõlgu?"

"Mis sellest? Ega teie seda ikka ei taju," wastas naine pahaselt.

"Palju ta teile wõlgnes?"

"Ei rohkem ega vähem kui 12 dollarit."

"Sõbra mälestus on mulle püha," ütles Corton pidulikult. "Siin on kakskümmend dollarit. On teil tagasi anda?"

Inspektori sõnadel oli nõiduslik mõju. Perenaise nägu lõi särama ja ta astus karmesti lähelt tagasi.

"Palun astuge sisse," lausus ta wiisakalt. "Näen nüüd, et olite härra Stone'i ainus tõsine sõber. Igaüks ei hakka teise wõlgu maksma..."

Ta awas teise ukse.

"Siin on tema tuba. Võite sisse astuda. Üürnikku pole praegu kodus."

Lohakas tige perenaine muutus korraga lahkeks ja jutukaiks.

"Siit leiti ta aparaadi juurest surnult," seletas ta. "Mul pole aimugi, mis aparaat see oli, kuid ta askeldas selle kallal hommikust õhtuni, kleepis, woolis, sirgeldas ja ehitas. Tahtis rikkaks saada. Kuid selleks on vaja teist pead — igamees ei osta raha teha! Aga, island, kui ta suri!... Siis läks wast tants lahti... Igaugused inimesed tungisid majja, poltisei..."

"Mitte ei sallu politseid," tähendas Corton weendumult.

„Ja kes teda siis armastab?“ ütles naine. „Nagu hullud jagisid nad siin... Dtsifid terme korteri läbi. Ja taewas ise teab, mida nad tahtsid? Käakisid mingisugusest aparaadist — aga see oli ju kadunud Stone'i toas ja keegi polnud seda puutunud. Ja siis wiisid selle kaasa. Nüüd polnud siin enam midagi, millest oleks saanud paar dollarit. Aparaadis oli wähemalt traati ja kruwisid, nende eest oleks rauakaupmeeski maksnud mõne sendi... Minult aga pärisid teateid tema tuttawate kohta. Aga ega mina neid tundnud! Siin käis igasugust rahwast, noori ja wanu... Ja kas see on minu asi, et üürnikul on palju tuttawaid. Olen päewa läbi kõrgis — wõi mul on aega wahtida, kes siia tuleb?“

Corton wahtis huwitatult ringi. Kuid midagi huwitawat siin enam ei leidunud. Uus üürnik oli seintele riputanud pilte ja postkaarte. Laual wedelesid albumid, riiulil seisis paar raamitud fotot. Teeseldes liigutust, tõmbas Corton taskust ninarätiku ja pühkis sellega silmi.

„Waene, waene sõber,“ ohkas ta. „Siin sa siis elasid ja töotasid... Siin lõppes su elutee...“

„Issand, olen päris pörunud,“ ehmus äkki naine. „Pidin teile ju raha tagasi andma... Lähen kohe.“

„Dobake,“ peatas teda Corton. „Atelge, kas teil mu waesest sõbrast ei jäänud mingit mälestust? Mõnd tühist asjakest?...“

Naine kõhles hetke.

„Dtsfige midagi,“ palus Corton. „Oleksin teile wäga tänulik. Raha pärast ärge muretsege — wõite kõik kakskümmend dollarit endale jätta.“

Naise kahwatu tursunud nägu kattus heleda punaga.

„Näen, et olete tõesti härra Stone'i sõber,“ kordas ta uuesti. „Lasute tema wõlgu ega sall politseid. Ja misugune korralik inimene neid mundris tolasid kannatab?“

Inspektoril oli raske warjata muiet.

„Dlete hea inimene, — märkasin seda esimesest pilgust,“ jatkas naine. „Sellepärast ütlen teile kõik, mida tean. Weidi aega enne oma surma andis härra Stone minu kätte hoiule taskuraamatu. „Arge andke seda kellelegi,“ kinnitas ta mulle. Ta lubas ise küsida, kui wajab raamatut. Aga ta ei tarwitanud seda nähtawasti enam. Politsei kuulab mind üle. Kuid ma waikisin. Miks pidin neile seda ütleva?“

„Teil oli täielik õigus,“ noogutas Corton pead.

„Eks ole? Pealegi oli see salapolitseinik päris piimahabe meel ja nüüsgugune nolk muidugi arwas, et tema on see kõige targem... Mina...“

„Kus on taskuraamat praegu?“ küsis Corton, muutudes juba kannatamatuks.

„Teises toas,“ wastas naine ja lipsas ukse poole. „Dobake natuke — toon ta kohe.“

Corton jäi üksi tuppa. Ta mäletas läbiotsimise protokollist, et siin ruumis polnud ei seinakappe ega pörandaaluseid panipaiku... Noor salapolitseinik oli teinud põhjaliku töö. Järelikult polnud inspektoril mõtet siin otstima hakata...

„Olge head,“ ütles naine, poolhoostes rutates kohale ja ulatades talle rohkeat märkmikku.

„Tema käekiri!“ rõõmustas Corton, lehitsedes taskuraamatut.

„Kuid teie sõber kirjutas küll imelikku teelt,“ ütles naine. „Kellele ma kuraamatut ka ei näidanud, ükski ei osanud sõnakestki lugeda. Tähed õiged, aga sõnad on naljakad. 13 tähte igapähe. Dlete enne niisugust ki kuulnud?“

„Tänan! Tänan!“ hüüdis Corton waimustatult. Ja seekord ta ei teesnud. „See on waff õige kingitus!... Tänan teid südamest. Oh, mu ene, waene sõber!“

Naine noogutas kaastundlikult. Siis saatis ta helde külalise ukseni, wides talle kõike head.

Parimas meeleolus sammus inspektor Corton trepist alla.

Tema külaskäik oli lõppenud ootamatu eduga! Ei, Hutchinson oli tark is — selles polnud wähematki kahtlust.

Jõudes oma kabinetti politseiwalisuses, helistas Corton kohe Skalkile, oli salakirjade osakonna juhatajaks.

Skalk lehitses wiimu leiutaja märkmikku ja tähendas ükskõikiselt:

„Wõrkfiri.“

„Wõrk?“ inestas Corton. „Mis see on?“

„Wana, kuid hea meetod.“

„Kas oskate kirja lugeda?“

„Muidugi. Kas wõrk on teie fäes?“

„Milliseid wõrgusi te räägite?“ inestas inspektor. „Mul pole midagi le selle märkmiku.“

„Eus pole midagi teha. Urwafin, et leidsite ka wõrgu. Ilma selleta salakirja wõimatu lugeda.“

„Aga kust seda saada?“

Skalk lehitas õlgu.

„Sealtjamaast, kust leidsite märkmiku. Wististi kandis omanik wõrkukus. Kui ta aga selle kaotas, siis ei oska ta isegi oma kirjutusi enam eda.“

„Kaamatu omanik on ammu haaas.“

„Noh, siis on seal ka salakirja wõti.“

Inspektor Corton hankis wastawalt wõimudest loa leiutaja haa üles wamiseks. Koos töolistega sõitis ta palmistule, et wiimitamata alus- a otsinguid. Erutatult sammus ta haudade wahel edasi-tagasi, wahete- hel kiirustades töölisti.

Wiimaks awati kirst. Müüd ei läbenud inspektor enam oodata. Ta witas kirstu kõrwale ja kobas läbi kõik poolseid kõdunenud laiba taskud wõlbid.

Käristades kaiki kuue woodri, leidis üks salapolitseinikest efeme, millist is inspektor.

See oli siiskõõgitud aukudega nelinurgeline papitükk. Kannatamatult räs Corton leiu oma kätte. Kuid habras papp oli haaas pehkinud ja

cine kui inspektor jõudis salakirja selgitamise wahendit weel lähemalt silmitseda, warises see põrmuks.

Pettunult waatles Corton tolmuhunnikut oma peopesal — see oli kõik, mis säilis papitükist.

Inspektor Corton ohkas, heitis wihase pilgu laibale ja eemaldus kiiret sammudega.

Tööliised aga asusid firstu uuesti mulda sängitama.

12. peatükk.

Henry Smith jõudis koju alles hommiku eel. Teda wallanud ärritus oli nii suur, et ta ei mõtelnudki unele... Ras suudab siis magada inimene, kes äkki ja ootamatult on leidnud õnne?

Eile oli Henry Smith alles töötä tööline, kelle päewatoit koosnes maid taskist kohwist ja tükkist leiwast. Nüüd aga krabises tema taskus 200 dollarit!... Lundmatu härra, kellega ta juhuslikult oli sattunud kokku ja kes kogemata oli osutunud ta elupäästjaks, oli talle kinkinud osa oma suu- rest wõidust.

Henry polnud teda isegi jõudnud tänada, sest härra oli pistnud raha Henry tasku, hüpanud autosse ja kihutanud minema.

Soolasambana oli Henry Smith seisnud kešet tänamat ja wahtinud eemalduwale mafinale järele...

Ja nüüd wast meenus talle, et ta ei teadnud oma heategija nime.

Tol hommikul astus Henry Smith 89-da tänawa nurgal asuwasse kohwikuusse hiljem kui tavalikult. Jenny ei tundnud teda ära. Tal oli seljas tulusus hall ülikond, jalas uued kingad, peas elegantne wiltkübar. Ka kaelaside oli moodsaimat wärwi.

„Tere hommikut, Jenny,“ ütles ta teeseldud ükskõiksusega, istudes lauaäärde ja piiludes altkulmu muljet, mille tekitas ta muutunud wälimus.

Tüdruk wahtis talle hämmastunult otja, suured sinised filmad pärani.

„Teie?“ inestas ta.

Henry kohendas kaelasidet, naeratas iseteadwalt ja tahtis parajasti alustada pikemat westlust, kui perenaine pistis kassast pea wälja ja heitis neile karmi pilgu.

„Kohwi ja leiba?“ küsis Jenny asjalikult.

„Ja wõid ja sinki munaga ja kompotti,“ lisas Henry Smith tähtsalt.

„Ja puhas suurätt!“

Tüdruk jooksis kõõki tellimist täitma. Tema kontsade kiirest klõbinast taipas Henry, et Jenny oli väga erutatud.

Jah! Henry Smith oli endaga väga rahul. Wiimaks ometi oli tulnud ka tema ellu pööre paremuse poole. Nüüd oli tal töö ja söber ja... Ei, armastusega pidi weel ootama. Jennyga on hiljemgi aega juttu ajada. Praegu on kiire. Must habemik, kes ta eile oli palganud teenistusesse, käsks teda täna jälle kell 10 kohal olla. Seeford aga juba teises paigas.

Henry Smith einetas hea ifuga, fõi tassi kuuma maitswat kohwi, noogutas Jennyle tähendusrikkalt pead ja wäljus kohwikust.

Habemikult saadud aadressil jõudis ta suure pilwelõhkuja ette. Mõne sekundiga wiis list ta ülemisele korrale. Tema koputamisele awas ukse habemik ife.

„Dlete täpne,“ ütles habemik terwituse asemel, heites kiire pilgu kellale. „Astuge sisse.“

Henry Smith astus suurde ruumi, mille ühe seinä moodustas hiiglasuur aken. Nurgas seisid imelikud kujuline aparaat ja dünamo-masin, seinte ääres olid raamaturiiulid, laual aga asetsefid gloobus ja mitmesugused tööriistad.

Kõrwaltuppa wiis wäike uks.

„See on meie obserwatoorium,“ ütles habemik. „Siin tuleb teil töötada. Mul on halb nägemine. Kui waatlen midagi teleskoobiga, ei tea ma kunagi, kas näen dieti wõi mitte. Teie ülesandeks on mind kontrollida.“

Henry noogutas waikides ja heitis siis pilgu wanahärrale, kes istus laua ääres.

„See on professor,“ ütles habemik.

„Kas professoril on ka nõrgad filmad?“ küsis Henry.

„Tema on hoopis pime,“ wastas habemik. „Muide, on teil fotoasjandusest natuke aimu?“

„Jah, tegelesin sellega kunagi,“ wastas Henry Smith. „Mul oli ka endal fotoaparaat.“

„Suurepärane! Näen, et leidsime sobiwa mehe. Kui olete korralik ja täidate täpselt me käske, siis suurendame warsti teie palka.“

„Mis ajal pean tulema tööle?“

„Meie ei waja teid iga päew. Sellepärast wõite oodata kodus, kuni teid kutsume. On teil telefon?“

New Yorgis pole wõõrastemaja, kus ei leidu telefoni. Isegi tolles wiletsas ja odawas majas, kus elas Henry Smith, oli see olemas. Ta ei mäletanud numbrit, kuna polnud telefoni kunagi kasutanud. Kuid ta andis habemikule oma aadressi ja too leidis numbri telefoniraamatust.

„Suurepärane!“ jätkas habemik. „Kell üheksa hommikul ja kell wiis pärast lõunat peate olema kodus ja ootama kutset. Kui meie ei helista, siis tähendab see, et olete waba. Ka täna pole teil tööd. Nägemiseni!“

„Lore koht!“ mõtles Henry Smith, kui ta pilwelõhkuja wiimselt korralt sõitis alla.

13. peatükk.

Tema nimi oli miss New-York-Paris.

Tolle kummalise nime oli ta saanud selle tõttu, et sündis laewal, mis oli teel New Yorgist Prantsusmaale.

Sõbrad hüüdsid teda tawaliselt „miss New'ks“. Ta oli alles kuusteist aastat wana, waeslaps, keda wäikest saadik oli kaswatanud farm ja õig-

lane inglanna miss Wintring. Temaga olid nad hiljuti elanud pool aastat Euroopas, saabudes Ameerikasse alles paar nädalat tagasi.

Noor miss New elas toredas villas, mille oli ehitanud ta isa, keda tema eluajal kutsuti Ameerika „seebikuningaks“. Miss New oli väga rikas, sest isa oli talle pärandanud suure varanduse.

Miss New polnud hellitatud. Hommikul tõusis ta tavaliselt warem kui teenijad. Ka täna lipsas ta alla halli, kui seal polnud veel kedagi peale papagoi Bobby, kes oli tema erilise lemmik.

Bobby istus oma harilikul kohal kullatud puuris.

Imelikul kombel ei terwitatud lind oma noort perenaist.

„Mis sul wiga, Bobby?“ inestas miss New ja astus puurile üsna ligidale.

Alga Bobby ei teinud temast nüüdki wälja, wahtides tõsiselt omaette.

„Bobby! Bobby!“ meelitas tüdruk.

Miss New ajas filmad üllatuselt pärani. Bobby oli üleöö muutunud! Ta oli nüüd palju paksem, suurem ja mustem. Ta ei sarnlenud üldse enam papagoile. Ta nokk oli läinud sirgemaks, kollasemaks ja näis palju pikem kui enne.

„Bobby, oled see sina?“ küsis tüdruk ehmunult ja hüüdis siis walgusti:

„Miss Wintring! Miss Wintring! Tulge kohe!“

Trepile ilmus pill ja kõhetu wanapiiga.

„Miss Wintring! Waadake, mis on juhtunud Bobbyga! See pole tema! Ta on wahetatud.“

Alli filmas tüdruk puuri kõrwal kirja. Umbrikule oli kirjutatud tema nimi.

„Kiri? Mulle?“ inestas tüdruk. „Kellest siis?“

Miss Wintring, kes wahepeal oli astunud tema kõrwale, wöttis kirja ja awas selle. Inglanna ilme süngistus, kui ta pill langes masinal kirjutatud ribadale.

See oli lätitus „Mustalt albatrossilt!“

„Milline rumal nali!“ wihastas miss Wintring. „Sinult nõutakse briljante muinasloolises wäärtuses!“

„Minult?“ üllatus miss New ja haaras nüüd omakorda kirja.

„Nähtawasti ei tea need härrad, et oled täisealsuseni päris waene tüdruk.“

Tüdruk plaksutas käsi.

„Must albatross!“ hüüdis ta erutatult. „Kui hurwitaw!... Mäletate: lugeme temast lehtedest, kui olime Pariisis. Terwe New Yorgi politsei on tema kannul, kuid seni pole teda veel suudetud tabada.“

Miss Wintring tõsines.

„On see tõesti kuulus must albatross? Wõi... heidetakse meiega ainult nalja?“ küsis tüdruk.

Uudishimulikult silmitses ta lindu, kes rahulikult wahtis talle otse.

Miss Wintring helistas teenrile.

„Kes tõi selle linnu siia?“ küsis ta karmilt.

„Ma ei tea,“ koheles teener ja heitis puurile ehmunud pilgu.

„Koristage ta filmapilk!“ käskis miss Wintring.

„Koo puuriga?“ küsis teener.

„Ei, mõtke lind wälja ja wiige ta minema!“

Teener awas puuri ukse, haaras albatrosfi sülle ja pillas ta kogemata maha. Lind saputas abitult tiibu, astus kohmakalt paar sammu ja wajus küljeli.

„Ta ei oska käia!“ hüüdis miss New.

„Ta tiimad on seotud,“ tähendas koolipreili kuivalt, mõttis käärid ja lõikas nõõrid läbi.

Lind laotas wabana tiibu, hüppas osawalt aknalauale ja lendas wälja...

„Ostige Bobby üles!“ käskis miss Wintring teenrit.

Kõik teenrid asusid papagoid otsima. Kui kõik ruumid olid läbi waadatud, leiti Bobby wiimaks pööningu nurgast. Kes ta wiis sinna ja paigutas wanasse puuri, see jäigi teadmata.

Kui ta lemmik jälle põrnitfes hallis oma kuldpuuris, rahunes miss New.

Kuid miss Wintring oli terve päewa sünges meeoleolus, püüdes oma rahutust warjata. Teda waewas ka küsimus, kas teatada asjast politseile või waitida, et summutada skandaali...

Kell kuus pärastlõunat saabus miss New koos preili Wintringiga, kes täitis nii õpetaja kui ka selfsideami kohuseid, tubakakuninga lese missis Borhami wastuwõtule.

Tüdruk rõõmustas, kohates sõbratare, keda ta polnud juba pool aastat näinud. Noor leik kutsus endale külla waid noori, kes täitsid ta awara maja naeru ja kisaga.

„Minult noorte hulgas püsib inimene kaua noor,“ kinnitas miljonäri leik alati ja flirtis wõidu oma plikaohu külalistega.

Tema wastuwõttud olid lõbusad. Seal tantsiti, mängiti, lobiseti... Ja kõige elavam ja jutukam oli majaproua ise.

Miss New oli unustanud juhtumi papagoiga. Siis mängiti tangot.

„Kuulen seda tükki esimest korda,“ ütles ta oma tantsupartnerile.

„Tõesti?“ imestas too. „See on praegu moodsaim lõõknumber New Dorgis.“

„Saabusin siia alles mõni päew tagasi.“

„Noh, siis pole ime, et teie ei tunne veel „Musta albatrosfi“ tangot.“

„Must albatros?“ kohkus miss New.

„Kas te pole temast veel kuulnud?“ küsis noormees üllatunult.

Ja samas seletas keegi sõbratar:

„See on kuulus lind, kes rööwib briljante ja tapab neid, kes ei täida ta käste.“

Miss New punastas ärritusest.

„Leidsin täna hommikul sellise linnu oma papagoi Bobby puurist,“ ütles ta.

„Teile saadeti must albatros?“

Üllatunult ja uudishimulikult ümbritseti tüdruk, kes jutustas nüüd kummalisest wahetusest ja ahwarduskirjast.

„Kulla miss New, kuidas wõite sellest nii rahulikult kõnelda?“

„Teid ei päästa enam midagi!“

„Kas teatasite asjast politseile?“

„Mis sellestki kasu? Politsei on praegusel juhul täiesti võimetu.“

Uhed soovitasid tüdrukul kohe sõita Euroopasse tagasi, teised andsid nõu pöörduda erasjalapolitsei poole, kolmandad arvasid, et on kõige mõistlikum osta briljandid ja need kurjategijatele ära saata... Alga kuhu? Kõikisid neljandad. Albatross oli ju wabaks lastud...

Miss New kuulis ja naeris:

„Ei, mu kallid sõbrad, ma ei sõida kuhugile ega otsi endale mingit abi! Kui on tõsi, mida te räägite, siis olen üpris õnnelik... See on ju nii huvitav! Olen alati unistanud seiklustest! Kui mulle veel kord saadetakse must albatross, siis ei aja ma teda enam minema, waid taltsutan ta ja toon ta neile näha!“

14. peatükk.

Miss New-York-Pariis ärkas wara. Kuid ta ei wiitsinud kohe üles tõusta. Pea padjal, sirutas ta käre, et helistada teenijale. Nii mõnus oli wahel jängis einetada!

Kuid ta sõrmed ei leidnud kella, sattudes ifka waid wastu filedat seinu.

Tüdruk awas filmad. Magamistoas walitses pillkane pimedus. Imelik! Ta mäletas selgesti, et oli õhtul awanud mõlemad aeda wiivad aknad...

Mis see tähendas? Ta tõusis karmesti istukile ja asetaski jalad üle woodi-ferwa. Kuid wastu ootust ei puudutanud need pehmet waipe, waid külma ja krobelist põrandat.

Algul ei taibanud ta midagi. Magamistoas polnud waipe!... Kuidas see oli võimalik? Ürew eelaimdus waldas tüdrukut. Ta kargas püsti ja jooksis palja jalu akna alla.

Ta ei jõudnud veel kardinat lükata eesti, kui uks awanes ja tupp astus keegi. Tundmatu mees! Miss New jäi imestusest tummaks.

Mees kummardas wiisakalt ja küsis:

„Kuidas magasite?“

Heatahtlik nägu punase nina ja prillidega ei sisendanud hirmu. Tõmmates selga kerge hommikimantli, tormas miss New tema juurde ja algas wihaselt:

„Mis see tähendab? Kus ma olen? Kuidas sattusin siia?“

Ta kui mees ei wastanud, astus ta temale weel lähemale ja kätartas walgult:

„Kes te olete? Ja kas te rääkida ei oska?“

„Rahustuge, preili, seletan teile hiljem kõik...“

„Ei mingit wiiwitust! Wastake mulle filmapilt!“

„Dodate, preili, ärge olge nii äge...“

„Wabastage mind kohe!... Kus on minu riided?“

„Rahjuks ei saa mina teid wabastada,“ wastas tundmatu kindlalt.

Miss New pörutas jalaga wastu põrandat.

„Tähendab — mina olen wangis? Ja kelle käes? Tehke uks lahti ja laske mind wälja!“

Paks mees kummardas aupakklikult.

„Lulin küsima, mida soovite hommikuföögiks.“

„Kasige minema!“

Prillidega mees keeras kannalt ringi, väljus ja lufustas ufse enda järel.

Miss New tuli akna juurde tagasi. Pögenemiseft polnud juttugi. Magamistuba asus pilvelõhkuja ülemisel korral. Riisada ja appi karjuda oli mõttetetu. All tänawal, kus lõpmatus reas liikusid autod ja jalakäijad, ei kuuleks tema hüüdeid keegi, sest siia ei kostnud ifegi suurlinna müra.

Weidi rahunedes ofustas tüdruk oma wangifongiga lähemalt tutwuda. Suur magamistuba oli muidu korralikult fifustatud, kuid puudufid maibad. Toas oli faks uft. Üks wiis wannituppa ja teife oli fulgenud prillidega mees, kes arwatawasti oli teener.

Taibates, et tal polnud wähematki wõimalufst mõjutada fündmufte fäiku, läks miss New wanni ja riietus siis, kogu aja asjatult püüdes lahendada kummalift mõistatusft. Kuidas fattus ta siia? Kes wangiftasid ta ja milleks? Mifs ta ei ärgranud, kui ta fifti oma fängift wälja? Wõi uimastati ta?

Pool tundi hiljem fifenes jälle fama mees. Seeford hoidis ta fäes kandikut, millel ilufes tawaline hommikueine: tee, koore ja fuhruga, munad, fink, keedis, küpsifed ja rõstitud leib.

„Mlete nähjane, preili?“ küfis mees kaastundlikult.

„Kuulge, teie!“ ütles miss New, afudes kofe hea ifuga fõõma. „Kes tuli sellele rumalale mõttele, mind kartferisfe pifta? Ega ma pole fõdur, kes efsinud diftsipliini wastu?“

Ta hammustas krõbedat leiba.

„See on ju päris loll!“ jatkas ta, fuu täis toitu.

„Wõimalift küll,“ nõustus paks mees, kes ilmsesti ofkas mugamufest lugu pidada.

„Kas fiin majas pole toaneitsit? Ma pole harjunud, et mind teeniwad mehed. Pealegi rebenes mul fuff. Näete ife?“

Paks mees kummarduf, et filmitfeda lähemalt auku fuks, kuid famal hetkel kargas tüdruk püfti ja fõõstis noolena ufse poole.

Mees jõudis waid ohata, kui miss New oli juba efsikus ja tormas koridori wiima ufse fihis.

Paks mees tormas talle järele, kuid komiftas läwel. Miss New hoidis juba wälisufse lingift finni, kui üks ife awanes ja nähtawale ilmus hiiglaslikku fawu neeger.

„Sam!“ hüüdis miss New, tundes ära oma teenri. „Sam, pääfste mind!“

Küsimata, kuidas Sam üldfe fattus siia mafja, haaras ta temal kättega õlufst finni. Wahepeal jõudis paks mees nende felfjataha. Neeger ei taibanud weel waritfewat hädaofhtu, kui prillidega mees ajas enda firgu ja wirutas talle fellife hoobi wastu lõuga, et Sam lendas felfjali, jäädes liifumatult lebama. . .

Hoolimata enam neegrift, tõstis prillidega mees miss New oma kätetele ja kandis ta magamistuppa tagasi. Tüdruk rabeles kõigest jõuft, küünistades ja kraapides wastikut ümmarikku nägu hullemini kui metskaks.

Uga mees ei teinud sellest wälja, kuigi ta tõmpnina nõretas warest. Prillidega mees wiis tüdrukku magamistuppa, wiskas ta wõõrile, wäljus siis pooljoostes ja lufustas uuesti ufse.

Päew möödus rahulikult ja sündmusteta. Keegi ei tülitanud enam wangi.

Lalle toodi teed, siis lõunat.

Täades üksi, uuris miss New jälle oma wangikongi, wahtides igasfe nurka ja koputades wastu seinu, lootuses leida sealt mõnd salauft.

Wannitoas tegi ta huwitawa awastuse. Seistes wanni serwal, wõis ulatuda wentilaatorini, mille kaudu sai waadata kõrwalruumi.

Sulgenud igaks juhaks ufse — ei wõinud ju teada, millal teener suwattes sisse astuda, — tõusis miss New wanni weerele ja waatas wentilaatori awaufesje. Sealt paistis suur tuba punasest puust kirjutuslaua, raamatukapi ja laia nahkdiwaniga. Tuba oli tühi.

Pimeduse jaabudes läks tüdruk enne magamaheitmist weel kord wanni tuppä, et piiluda kõrwal tuppä. . .

Nüüd polnud see enam tühi. Kirjutuslaua taga istus siidist hommiku- mantlis noor mees. Ta peen, weidi pilges nägu oli wäga sümpaatne. See kõitis tahtmatult tähelepanu. Miss New silmitas teda suurima huwiga, olles sunnitud tunnistama, et ta kunagi warem polnud kohanud nii meeldiva wälimusega härrat.

Noormees tõusis laua äärest, awas raamatukapi ja wõttis sealt wälsefe nahkõites raamatu. Ta lehitas seda weidi, hakates siis sammuma tuba mööda edasi-tagasi ja waljusti lugema. Ja need olid prantsuse luuletused, mis kostsid nüüd miss New' kõrwu.

Tüdruk kuulis selgesti igat sõna. Ta tundis toda luuletust — oli sebaifegi omal ajal püüdnud pähe õppida.

Noormees deklameeris Baudelaire'i „Musta albatrossi.“

Oli ta prantslane, see elegantne noormees?

Ukki mütsatas midagi miss New' magamistoa põrandale. Wälkfirelt hüppas tüdruk wanni serwalt alla ja awas ufse.

Põrandal lebas nool, mille külge oli seotud tükk paberit.

Mis see tähendas?

Palawikulise ärewusega haaras miss New noole, fiskus rulli keeratud paberi lahti ja luges lapselikku kohmakusega kirjutatud sõnu:

„Preili, püüdke nõõr finni! Sam.“

Miss New waatas afnaft wälja. Alumiise korra rõdul seisid neeger Sam ja wiipas käega. Algul oli tüdrukul raske aru saada, mida neeger oma kummaliste wiibetega tahtis öelda, sest õues oli juba päris pime.

Siis kadus neeger wiiwuks hoopis ja ilmus siis pika teibaga, mille otfa oli kinnitatud tugew köis. Nõudis temaltki pingutust, et upitada teimas ülemise korra afna kohale.

Miss New kummarbus üle afnalaua, riskides allakukkumiseega, tõmhas teiba otfa lähemale ja sidus kõie kõwasti afnaraami külge.

Neeger hoidis kõit altpoolt finni ja wiipas kutsuwalt käega. Tüdruk

ei kõhelnud sekunditki. Ta mähkis taskurätid peopesade ümber, astus julgelt aknalauale, haaras kõiest kinni ja libistas enese alla, nägemata pimeduses laiutumat musta sügavust.

Sekund hiljem puudutasid teda Sami tugewad käed ja ta tõsteti rõdule. Mijs New oli päästetud!

15. peatükk.

Inspektor Corton uuris terve päewa jurnafürte leiutaja Robert Stone'i märkmikku, kuid ta ei saanud põrmugi targemaks. Sama hästi võinuks ta lugeda hiinakeelset kirja. Viimaks hakkas tal pingutusest wolutama pea, mida temaga harilikult kunagi ei juhtunud.

Hõõrudes walutawaid meelekohti, ta surus kellanupule.

„Pange mu smoking walmis!“ käskis Corton teenrit.

„Härra läheb wälja?“ küsis Jack hämmastudes.

Inspektor Corton polnud juba ligi aasta tarwitanud õhtuülikonda ja see oli tublisti nastaliiniga üle raputatult seisnud kapis. Corton meetis küll sageli õhtud ja isegi õõd wäljaspool kodu, mitte üalgi aga seltskonnas, waid ainult ametikohuste täitmisel.

„Peab ka natuke lõbutsema,“ seletas inspektor teenrile. „Muideu lähen siin weel hulluks... Enne hommikut ma ei tule.“

Miitunud ümber, ta wäljus majast ja suundus Broadwayle. Ta ei teadnud isegi weel, kuhu minna ja mida ette wõtta. Oli nii harjumatu otsida ajawiidet...

Ta pilk libises walgusreflaamidil ja peatus juhuslikult ühel, millel rooja kassipoeg mängis helesinise palliga...

See oli kuulus „Roosa kassipoja baar“.

Kas minna sinna?

Corton mõtles wiituu. Kõik New Yorgi baarid on lõpuks ühesugused. Wõiks ka siia sisse astuda...

Baar oli tulwil rahwast. Leti ees polnud ühtegi waba taburetti. Seal istusid särawais õhtukleitides daamid kõrwuti piduülikondades noormees- tega. Keegi neist ei olnud enam päris kaine.

Kelner juhatas Cortoni looshi ja tõi talle pudeli konjakit.

Inspektor Corton libistas wäsinud pilgu üle saali ja wäikese lawa, kus tantsisid pool-alasti tütarlapsed. Ohtes täitis ta uuesti klaasi ja tühjendas selle ühe sõõmuqa.

Pärast neljandat klaasi tundis inspektor Corton, et ta tuju paraneb. Ambrus näis muutumat huwitawamaks ja tal tekkis jälle soov elada. Tütarlapsed lamal tundusid üsna kenad, koguni wäga kenad: kui kergelt nad hõljusid, kuis särasid nende filmad!...

Nüüd wast meenus talle, et ta juba ammu polnud wiibinud naiste seltskonnas. Neetud politseiteenistus... See nõuab inimeselt terve ta

energia ja waba aja. Ja mis kasu on alalifest tööst ja rühkimisest? Njalhed siunawad sind, nimetawad lolliks ja käperdiseks. . .

Pärast wiindat klaasi taipas Corton, et oli endale teinud suurt üleskohut, kui keeldus isiklikust elust! Lõpuks oli see ikkagi kõige tähtsam. . . Isikliku eluta inimene on ainult masin! . . . Lõpepoolest!

Corton tühjendas ka kuuenda klaasi. Pagan wõtaks, elu on hoolimata muredest siiski wäga huwitaw!

Märgates wormika blondiini ahwatlewat pilku, ta wiipas temale. Minut hiljem istus tüse tütarlaps tema kõrwal looshis ja põimis oma ümmarikud roosad käsiwarred ta kaela ümber.

Inspektor wabastas end wiiwuks embusest ja hüüdis kelnerile:

„Shampust! Aga kiiresti!“

Samal hetkel kargas lawale mustas trikoos tantšitar, lehwivad mustad tiivad seljas, ning keerles ja türlles kui meeletu. Laest langesid hõbeniidid, mähkides ta fantastilise litritesärasse.

Saalis plakkutati elawalt. Kõikjal kostis naeru ja lõbusaid hüüdeid:

„Must albatros! . . . Must albatros!“

Pooljoobnud inspektor ärkas nagu unest. Ta tõukas blondiini eemale.

„Must albatros?“ pomises ta. „Kus on must albatros? Kes ütles: must albatros?“

Blond tütarlaps puhkes laginal naerma ja osutas lawale.

„Waadake, seal ta tantšib!“

Inspektor Corton pilgutas filmi. Mis see tähendas? Miks oli ta üldse siin? Ta sirutas käe, et wõtta oma kubarat.

„Ei, ei, ärge minge weel!“ hüüdis blondiin ja haaras tal käest finni.

„Weedame lõbusa õhtu. Tulge, tutwustan teile oma sõbratare! Meil on tore seltskond koos! Nad istuwad kõrwaltsaalis. Tulge — wannun, et teile seal meeldib!“

Inspektor waatas mõttetu pilguga ringi. Siis wiskas ta kubarat toolile. Milleks weel kõhelda? Kui juba lõbutseda, siis teha seda põhjalikult. Nüüd juba koju minna on lihtsalt rumal. Mõte neetud albatrosile tuleb aga peast wälja heita. . .

„Hea küll,“ ütles ta, „wiige mind oma sõprade juurde! Muide, ma pole end weel tutwustanud. Minu nimi on John Johnson.“

Corton ja ta kaaslane wõeti elawate rõdumühüetega wastu.

„Lore! Suurepärane!“ hüüti naerdes ja igauks tahtis suruda ta kätt.

„Weel üks hani ujus meie lauda!“ ütles kortsunud kraega noormees, kihistades naeru ja patšutades talle tutawlikult kõhule.

Corton komistas ja kukkus pehmele diiwanile seina ääres. Kohe ümbritsesid teda mingitud tütarlapsed.

Kelner tõi mitu pudelit shampust. Inspektor joobus kiiresti ja tellis ohtralt ja heldelt. Oma suurimaks imestuseks kuulis ta, et tütarlapsed, kes istusid tema lauas, olid Polly, Molly, Dolly ja Lolly. . .

„Pole võimalik!“ hüüdis ta waimustatult ja naeris nii walgusti ja kaua, et tundis lõpuks kõhus pisteid.

Inspektor Corton oli esimest korda elus purjus. Ta heitis smofingi seljast, istus westi wäel ja kiigutas põlwedel temale tundmatuid tütarlapsi, juues nendega ühest klaasist shampust.

See oli rumal, kuid lõbus. Unustades oma kõrge aukraadi ja tõsise elukutse, naeris Corton mõttetult ja õkitas, jostistades edvistawaile tüdrukuile meelitusti.

Äkki kuulatas ta. Noormees, kellega ta äsja oli joonud sinasõprust, kõneles oma naabrile midagi wõrgust ja wõrest.

„Wõre?“ kordas Corton waljusti ja tundis, kuis tema jooanud ajus hakkas liikuma mõte. „Wõre? Ja kas te siis teate, mis tähendab wõre?“

„Kas olete istunud?“ küsis uus sõber kaastundlikult.

Corton raputas pead ja wõttis taskust rohke märkmiku, koputades sellega wastu lauda.

„Waadake, kus puudub wõre! Olgu ta neetud! Ja teie ka!“

Polly haaras märkmiku oma kätte ja lehitse sedit.

„Mitte midagi ei taipa! Mingisugune hiinakeelne wasing!“

„Just, puhas hiina keel,“ kinnitas Corton, tõmmates märkmiku jälle ära. „Ütle sin teile ju, et seda wõib lugeda ainult see, kel on wõrk wõi wõre, nagu teie räägite. . .“

Üks noormeestest lähenes talle huwitatult.

„Näidake mulle,“ ütles ta. „Tunnen seda ala ka natuke.“

Too noormees oli seltskonnaga alles hiljuti ühinenud. Ta oli weel päris kaine ja jälgis oma jooanud sõpru pilkawa muigega.

„Näidake,“ kordas ta, „jumaldan mõistatusti igasugusel kujuk!“

„Mõistatus —?“ naeris Corton. „Arwate wiist koguni, et see on rist-sõnamõistatus? Aga ükskõik, tulge siia! Zooge!“

Ta kostitas noormeest shampusega.

„Mis see on?“ küsis uus tuttaw.

„Dstan teile kaksteist pudelit shampust, kui ütlete, mida see märkmik sisaldab,“ wastas Corton naerdes ja ulatas talle taskuraamatu.

Noormees lehitse sedit ükskõikse näoga ja tähendas siis:

„Nähtawasti mõni shifreeritud ülewaade mingisugustest kiirtest.“

Corton kainenes korrastealt.

„Kiirtest?“ kordas inspektor imestades. „Kust wõtsite seda? Mida olete kuulnud kiirtest?“

Noormees naeratas üleolewalt.

„Siin leidub wormeleid, mis puutuwad walguse kiirust ja jõudu. . . Säreliselt pole wähematki kahtlust, et küsimuses on kiired.“

Märkmikus leidis tõepoolest mitu wormelit.

„Wõtaks pagan wormeleid!“ pomises Corton. „Asi ei seisja wormelites. . .“

Noormees uuris uudishimulikult lehekülgi.

„See lähneb huwitawaks. . . Teen katset. . .“

„Palun. . .“ pomises Corton, tundes, et ta pea on hirmus raske.

Uus tuttaw wõttis taskust pliiatsi ja joonistas kontserdikawa teisele poolele korralikku ruudu. Siis jagas ta ruudu ühtlastesse osadesse ja wõrdles nende suurust märkmiku täheruumiga.

„Kas wõiksite mind weidike aidata?“ küsis ta Mollholt. „Kas teil pole juhuslikult kaasas kääre?“

Tüdruk kotas natuke oma kääkotis ja ulatas talle siis kõwerad küüned-käärid.

Noormees asus nüüd tõsiselt tööle.

Corton aga lebas diivanil, üks käsi Polly, teine Dollly ümber, püüdes mõistatada, kus ta oli ja kuidas ta üldse oli sattunud süa suitsufusesse jaali, käärtsewate inimeste hulka. Nagu sageli juhtub inimestega, kes joonud ülemäära, hakkas ta kiiresti kainenema. Trestades märkas ta, et tema kallid raamat oli noormehe käes, kes kandis frakki ja monoklit.

„Balmis!“ ütles noormees ja asetasku ruudu, millesse oli lõiganud auge, leheküljele. „Digus, seda ma mõtlesin kohe...“

„Mis?“ ajasku end Corton sirgu. „Kas leidsite sobimist võtme?“

„Mististi küll, sest tekst on loetaw. Esimene lause algab sõnadega: „Minu teine aparaat“...“

Corton tõukasku tüdrukud eemale ja kargas püsti.

Polly tõstis põrandalt tema smokingi ja filmasku salapolitsei märki rewääri sissemil küljel.

„Salapolitseinik!“ kriiskasku ta. „Kriminalist! Agent!“

Tõneste polnud pummeldajate noormeesete ja tüdrukute südame tunnistus puhasku. Polly hirmuhüüd ehmatasku kõiki ja nad põgenesid erakordse kiirusega. Corton ei kawatse nud kedagi finni pidada. Ta waid haaras noormehe käest oma taskuraamatu ja asus seda wõre abil lugema.

Algul tantsisid tähed ta silme ees, kuid pikkamisi hajusku joobumus täiesti ja ta luges:

„Musta habemega meeskü käis eile süin ja...“

16. peatükki.

Henry Smith sai kutse tulla tööle. Teda kästi kell 11 ilmuda „observatooriumi“.

Nagu tavaliselt, sõi ta hominikueine tuttawasku kohwikusk 89-da tänawal nurgal, lobiseedes sõbralikult Jennyga, küsides temalt, millal ta wimasku ometi nõustub tulema temaga kinno, ja sattusku kohe heaske tujju, kui tütarlaps edwistades ütles, et tal olewatku waba waid homne õhtu.

„Hea küll — süis homne,“ naeratkus Henry wõidurõõmsalt ja wäljus wiliistades kohwikusk.

„Observatooriumi“ jõudisku ta minutilise täpsusega. Nii professor kui ta tema musta habemega assistent olid juba tegewuses, askeldades pikkade torude juures.

Henry Smithi kästi istuda toolile ruumi kaugemas nurgas ja oodata. Astronoomid olid nähtawasti juba kaua töötanud, sest warstisku ajasku end professor sirgu ja ütles:

„Balmis. Puhkame weidi.“

Tema ja habemisku lastuskud tugitoolidesse, süütasid sigarid ja habemisku pidasku Henryle naljatõonisku loengust astronoomia põhialustest. Tema sõnadest wõis järeldada, et ta ei suhtunud oma teadusele kuigi tõsiselt. Pikkawast muigega jutustasku ta asjusk, mis isegi Henry taolisele wõhikule tunduskud täieliku rumalusena.

„Nüüd agastu nali kõrwale!“ katkestasku ta end ise ning jatkas asjalikult: „Teil tuleb meid aidata taewa pildistamisest... Näete, süin on aparaat!“

Teie suunate waatlustoru nii, et niitide lõikekoht langeks pildistatava esemega ühte, ja wajutate kummist pirnile. Fotograafimine toimub sekundi wälte. See on hea tugev aparaat."

"Arge puudutage juhtmeid," seletas ta. "Traat on küllalt pikk, et toru igas suunas liigutada. . . Kuid toru nägemiswäli on väike. Peate orienteeruma palja silma abil, et juhtida toru õigesse kohta. Proowin teid kohe."

Ta wõttis binokli ja ajetas ta filmade ette.

"Kas näete katusel kassi?" küsis ta.

"Seda must-walget, kes lebab kõrwna kõrwal?"

"Just nii. Algame temaga. Pildistage ta!"

Henry hakkas aparaati seadma. Peale terawate filmade oli waja ka wilumust. Kaks ei sattunud kuidagi toru nägemiswäljale. Kulus tükk aega, enne kui Henry ta "püüdis". Suunates niitide lõikepunkti kassi peale, ta surus kummist pirnile.

"Walmis!" teatas ta.

"Waatame järgi," lausus must habemil kuivalt. "Ilmutage foto."

Henry astus kõrwal tuppa, kus töölaual põles punane lamp.

Kui ta poleks nii suure innuga olnud oma töö kallal, waid jäänud afna alla seisma, ta oleks näinud, mis juhtus kassiga. Waewalt oli ta surunud kummist pirnile, kui kass, kes soojendas end päikesepaistel, kargas püsti, tehes krampliku katse haarata kõrwnast kinni. Kuid ta kápakesed lõtrusid ja ta lendas suure hooga kuuekümnefordse maja katusele alla. . .

Habemil noogutas rahuldawalt pead ja sofistas siis professorile:

"Korras!"

Henry pani foto loputuskaussi ja wäljus pimikust.

Habemil seisid endiselt afna all, jälgides pikksilma abil autode liiklust uulitsal.

"Waadake," hüüdis ta Henryt, "kas näete seda lahtist sinist autot? Selles istub minu tutaw Simon Clerk. Teeme talle wäikese üllatuse. Fotograafime tema! Küll ta imestab, kui näitan talle päewapilti!"

Henry leidis warsti osutatud auto ja suunas sellele waatlustoru.

"Kas jõuate ta kinni püüda?" küsis habemil.

"Muidugi! Auto peatub kohe ristteel ja seisab seal wähemalt minuti. . . Politseinik tõstis juba käe. . . Pildistan filmapilk. . . Korras!"

"Wäga hea," kiitis habemil, wõtmata binoklit filmilt. "Ilmutage plaat kohe. . ."

Henry kadus jälle pimikusse, nägemata erutatud rahwahulka, kes kogunes ristteele. Mees, kes juhtis sinist autot, ei liigutanud end enam. Pea langetatud rinnale, wajus ta rooliratta taga kōssi. Ta tõmmati autost ja wiidi lähemasse apteeki. Politseinik aga juhtis tühja auto majamurga taha. . .

"Lulid hästi wälja," ütles Henry Smith, tuues pimikust ilmutatud plaadid. "Mõlemad on nagu elusad!"

Ta waatas habemikule otja ja talle ei meeldinud tema naeratus. See oli külm, õel ja pillaw. . . Nii naeratawad mefistod prowintsi teatrite lawadel. Ka professor naeratas, kuid tema pimedal, suurte prillidega peaaegu kaetud näol puudus tundeline ilme üldse.

"Katsuge seda lennukit pildistada!" hüüdis habemil erutatult.

Uvatud aknast kostis madalalt lendava lennuki pöörinat. Aeroplaan ujus aeglaselt suurlinna kohal. Henry nägi isegi lendurit oma kabiinis.

„See pole raske,“ ütles ta agaralt ja seadis aparaadi õigesse asendisse.

Kui niitide lõikepunkt kattis lenduri näo, jurus ta kummist pirni.

„Õõsand!“ hüüdis ta kahwatades. „Mis juhtus? Waadake!.. Lennuk langes!“

Habemik, kes sündmust jälgis binokli kaudu, oli seda samuti märganud. Tema kahwatul, habemesse kaswanud näol mängles saatanlik naeratus. Juhi kaotanud lennuk tiirles hetke wurrina õhus ja langes siis sügawusse.

„Milline õnnetus!“ erutus Harry. „Ja meie pildistamine lenduri just hetkel, mil toimus õnnetus!“

„Ta perekond maksaks foto eest kindlasti head raha,“ pomises professor.

Ka tema näol ei näinud Henry Smith ei kaastunnet ega ärritust.

Kummalisel inimesel, need täheteadlased!

„Oleme teiega rahul,“ ütles habemik Henryle. „Täna pole enam tööd. Võite rahulikult koju minna. Nägemiseni!“

17. peatükk.

Meeger Sam haaras miss New sülle ja wiis ta akna kaudu tühja korterisse.

„Kätku, preili, kätku!“ kiirustas ta teda, pannes ta maha ja tirides teda kätt pidi välisukse poole.

Tüdruk, kes polnud weel toibunud wiimaste tundide erutawaist sündmustist ja akrobaatilistest harjutustest 30-da korra kõrgusel, järgnes waihtides ja kuulekalt oma päästjale. Sam tõmbas ta endaga listi, talutas majast välja ja pani istuma autosse, mis ootas ukse ees.

Pool tundi hiljem oli miss New-York-Paris kodus, oma willas.

„Kas korralik tütarlaps tohib nii käituda?“ wõttis teda preili Wintring etteheidetega vastu. „Ma ei mõista, kuhu wõisite sõita nii wara hommikul külla? Ja kus te weetsite terve päewa? Ja kas teile ei näi, et miisakas tütarlaps ei tohi südaõõni jääda välja?... Kas lubate, et seda enam kunagi ei fordu?“

Miss New kuulas hämmastunult oma seltsidaami manitsusi.

„Kust wõtsite, et sõitsin külla?“ küsis ta imestades.

„Atlesite seda ju ise, New. Kui tõusin üles, andis teie toaneitsi mulle kirja...“

„Kirja? Millise kirja?“

„Taewas hoidku, teiega on võimatu kõnelda,“ wihastas preili Wintring.

Ta wõttis laualt kirjapaberi, mis kandis tüdruku monogrammi, ja ulatas selle temale.

„Kas teie ei kirjutanud seda?“

Ullatudes lugedes tüdruk:

„Sõidan sõbrataridega külla. Pole aimu, millal saabun koju...“

Kõige kummalisem oli asjaolu, et käekiri oli tema oma! Tundus võimatu, et keegi suutis seda nii hästi jäljendada. Aga ometi polnud

New kirjutanud seda kirja. Kuid asjatu oli sellest kõnelda preili Wintringile. Wanapiiga poleks teda nagunii uskunud.

Wõimalik, et ta tõesti kirjutas need read? New oli lugenud hüpnoosist.

Kas teda tõesti nii wõimsalt oli wallanud wõõras tahe, et ta ei teadnud, mida tegi? Wõib-olla see seletab kõik?

Masinklikult silitanud käega üle lauba, astus ta preili Wintringi juurde ja lausub wabandades:

„Andestage... Teen teile alati tüli...“

Preili Wintring andestas suuremeelselt. New soowis talle head ööd ja läks oma tuppa.

Läbides wõimlemisjaali, naeratas ta tahtmatult, meenutades oma sõitu kõiel. Ei, nii wahwa oli ta esimest korda elus! Aga kas juhtus see tõesti? Kas polnud see waid uni? Nüüd tundus seislus naljakana, kuid alles mõni tund tagasi...

Tüdruk märkas kriimustusi kätel, tundis jalas walu — ta oli kõie wastu hõõrumud sääre maraskile.

Miss New seisatas ja mõtles. Kuidas see lõpuks ikkagi juhtus? Kuidas sattus ta koju? Pea oli nii imelikult uimane, liikmetes rammestus.

„Sam!“ tuli talle äkki meelde. Ta pidi tingimata kõnelema Samiga!

Too neeger päästis ta ja tõi ta koju. Ta ei jõudnud talle autos esitada küsimusi. Kuid ta teab kindlasti, kes rööwis tema ja kus teda peeti wangis. Ja miks teda üldse wintšutati?

„Kutšuge filmapilt Sam siia!“ hüüdis ta toaneitsile, kes kohkunult ilmus läwele, ilmestis häiritud nii pikast kõlistamisest.

Toaneitsi Betty sõöstis teenijate ruumidesse ja tuli mõne minuti pärast hingeldades tagasi.

„Sami pole kuskil, preili...“

„Dtsige ta üles!“ käskis miss New ärritatult. „Ta ei wõinud kuhugi kaduda! Ma ei heida enne magama, kui olen Samiga rääkinud.“

Betty filmitseis üllatunult oma noort perenaist. Millest ta õõ ajal neegriga kõnelda? Kuid sõandamata esitada küsimusi, ta jooksis uuesti minema.

Wahepeal heitis miss New sängi, lehades riidetatult waibal, käed kulla all, ja tuletades meelde kõike, mida ta oli kuulnud ja lugenud „Mustast albatrossist“. Need, kelle majja oli saadetud must lind ja kes ei läkitanud gangsteritele briljante, surid kahelümne nelja tunni jooksul. Kes nad olid? Tüdruk püüdis meenutada „Musta albatrossi“ ohwite nimesid, kuid ta oli nad lõplikult unustanud... See polnud tähtiski. Tähtis oli waid see, et ka temale oli saadetud kurikuulus must lind. Kurjategija nõudis temalt briljante. Kas ta ei teadnud siis, et ta polnud weel täisealine, et tema mitmemiljonilist warandust walitses ta onu Charles Irving Washingtonis? Miks ei ähwardatud teda?

Wõib-olla ei tapnud nad mind sellepärast, et taipasid oma eksitust, — arutas tüdruk. Seni polnud nad weel kedagi rööwinud. Wõi nõudsid nad onu Charles'ilt lunaraha. Aga siis oleks tema sellest teatanud.

Miss New ei kahelnud, et oli wiibinud wangis „Musta albatrossi“ enda juures. Ta isegi nägi teda. See oli tema, kes kõndis tuba mööda ja luges prantsuse luuletusi, kui tüdruk seisis wanni serwal ja piilus läbi

ventilaatori awause. Näis mõimatu, et nii sümpaatne, meeldiw noormees oli roimar? Tema nägu oli tüdrukule meelde jäänud ja nüüd häiris see teda.

Miss New polnud kunagi warem tundnud midagi säärast. Salapärane noormees ei ununenud tal wiirukski, kõikjal tundis ta tema lähiolu, tema pilku. . .

Kui rumal, et ta polnud waadanud tema maja numbrit ega teadnud ka, kus uulitsas see asus.

Tema mõiks leida Musta Albatrossi, keda ei suuda tabada New Yorgi politsei. See oleks suurepärane. . . Aga kuidas pääseda tema ligi, kui aadress oli teadmata?

Kuid Sam teab seda kindlasti.

New hüppas sängist ja tormas ukse poole.

„Sam! Sam!“ hüüdis ta.

Uks awanes wäljastpoolt ja tüdruk oleks peaaegu langenud neegrile kaela.

„Sam! . . . Nääkige, Sam! Kus asub see maja? Kes elab seal?“

Neeger surus sõrme wastu suud ja pilgutas filmi, wihjates Bettyle, kes seisis tema taga.

Miss New taipas, et Sam tahab talle usaldada tähtsa saladuse.

„Betty, jätke meid üksi,“ käskis ta. „Helistan, kui wajan teid.“

Loaneitsi kuulab sõna. Ja waewalt ta oli kadunud trepikäänaku taha, kui New sulges ukse ja haaras neegril käest kinni.

„Sam!“ sosistas ta, „Sam, te päästsite minu!“

„Ah, preili. . .“ algas neeger.

„Jutustage nüüd, kuidas te teadsite mind otsida,“ katkestas teda tüdruk ägedalt. „Ütelge, kus asub see maja?“

18. peatükk.

Henry oli õhtul lubanud Jenny kinno wiia. Kuid kell wiis pärast lõunat helistati talle ja kästi öösel ilmuda tööle.

„Millal nimelt?“ küsis Henry.

„Täpselt kell kaksteist,“ wastati.

See sobis. Etendused kinos lõpewad warem. Ta jõuab Jenny isegi koju saata ja süüski on tal aega veel küllalt.

Noormehe enesetunne oli väga hea, kui ta uues ülikonnas astus kohwikusse, kus Jenny teda juba ootas. Tüdruk waatles uhkelt mööda minejaid, kui ta elegantse noorhärna saatel sammus lähema kino poole. Ja Henry tundis oma wäärtust tõuswat.

Ammu juba polnud ta weetnud nii meeldiwat õhtut. Wakeford Jennyga soojenes kella üheteisikümneks niimõrd, et Henry mõttes osustas talle esimesel mõimalusel kinkida sõrmuse, wäikese, kuid ehisa briljandiga. Jenny andis selgesti mõista, et ta kingist ei keeldu, ja ta kõneles sõbra-taridest, kel olewat nii wähe maitset, et nad kannawad wõltskive.

Kojusaatmine kestis nii kaua, et Henry pidi kutsuma takso, kartes töökohtale hilineda.

List jähwatas noolena üles wiimasele korrale. Pilmelõhkujas walitses sügaw vaikuis — elanikud magasid juba kõik. „Observatooriumi“ ukse oli lahti ja Henry sisenes koputamata.

Professor istus juba oma kohal, kuid habemikku polnud veel tulnud.

Henry teretas ja tahtis küsida, mida ta nüüd peab tegema, kui sisetestse ruumidesse wiim ukse paisjati walla ja tuppä tormas kummalise wäljumusega tundmatu mees.

Ta kahwatu nägu oli kattunud hariashabemega, kaua lõikamata juuksed olid sassis ja raswased. Hall ülikond oli kortsus, kingad porised, särk määrdinud. . . Kes oli see hulguis? . . .

Ta liikus käiskaudu, ettewaatlikult, kuid kiirelt ja ta punased pundunud laud olid suletud.

Pime! . . . mõtles Henry.

Professor kuulis müra ja kargas püsti. Ta tundis lähenejat samumudest.

„Kes laskis teid lahti?“ kargas ta ärritatult. „Silmapilk minge tagasi! Wälja!“

„Ei,“ wastas pime tigeđa irwitusega, hoides ühe käega seinast ja teisega kobades õhus. „Ei! Olete mind kaua küll juba pidanud wangis! Nüüd tulin arwet nõudma!“

Ta astus kärmeesti edasi, nähtawasti püüdes läheneda professorile.

„Kasige minema!“ kargas too ja wehles kätega.

„Ei! Millal kawatsete diendada oma arwed? Raotasin silmanägemise, töötades teie neetud kiirte kallal! . . . Andke mulle walguis tagasi! . . . Kurjused!“

„Saate oma töö eest tasu,“ ütles professor, waemu walitsedes ennast. „Makstame teile palju raha.“

„Raha!“ kiristas pime. „Andke mulle mu filmad tagasi!“

„Makstame teile rohkem kui nõuate,“ ütles professor, sundides end rahule. „Aga nüüd minge oma tuppä tagasi. Palun teid.“

„Kes see on?“ küsis Henry uudishimulikult.

„Ah, teie pole üffi!“ hüüdis pime, pöörates näo hääle suunas. „Kes te ka ei oleks, palun teid — päästke mind nende metslaste kässi! Need kurjategijad teid mu pimedaks ja peawad mind nüüd wangis. . . Aidake! Kutsuäe politsei!“

„Olete hullunud!“ ägestus professor, abitult otsides midagi lauast. Kuid ta wärisewad sõrmed ei tabanud märki.

„Ei, ma pole veel hull,“ wastas pime, „kuid ma lähen hulluks, kui teie ei anna mulle wabadust tagasi. Te pimestasite mind meelega, kartes, et reedan teie saladuse! . . . Koimarid! . . . Aidake. . .“

„Wait!“ kätatas professor, leides lauast raske paberipressi ja wirustades selle pimedä suunas.

Press lendas üle kachaja pea ja kuffus kolinal pörandale.

„Teie, wõõras,“ pöördus pime uuesti Henry poole, „teie üffi suudate mind aidata. Urge wiivitage enam: kutsuäe silmapilk politsei. Muidu. . .“

„Wait!“ mõirgas professor metsikus raewuhoos.

„Mida see tähendab, härra professor?“ küsis Henry. „Kes on see inimene? Miks ei laske teie teda wabaks?“

„Rafige!“ käratas professor uuesti.

„Ei, ma ei lähe... Siin on keegi. Wõibolla ta on korralik inimene... Jutustan kõik...“

Ta komistas vastu pinki, millele oli asetatud pikksilm. See kukkus kolisebides maha.

Ukse tagant kostsid kiired sammud. Lappa jooksis habemik. Silmates pimedat ta punastas wihast.

„Teie! Kaduge filmapilk!“ karjus ta.

„Kes ta on?“ kordas Henry jonnakalt, astudes habemiku ja pimedat wahela. „Mis kurja ta on teinud? Mida see kõik tähendab?“

„Arge segage end asjusse, mis teisse ei puutu!“ ütles habemik ja l ukas Henry kõrwale. „Marjs! Oma kohale!“

Ta haaras pimedal õlgadest kinni ja tõukas teda ukse poole.

„Ei, ma ei lähe!“ kriiskas pime  udse h aalega. „Nad tapawad minu! Päästke mind! Need on surmakiired! Saatanlik fotograafia!... Uks liigutus, l aats suunata ohwriks — ja teda pole enam!“

Henry sõostis pimedale appi, wabastades teda habemiku haardest. Siis küsis ta wiimaselt:

„On see tõsi? M ouan seletust... Isand halasta, n uud ma mõistan! Lendur... ja mees autos! Kas tapsite ka tema? On see tõsi?“ päris ta habemikult, raputades teda kõigest w est.

„Politsei!“ karjus pime. „Kutsuge politsei... Nad kõik saadetakse elektritoolile!“

Professor oli wahepeal nurgast haaranud raske k epi ja hiilinud pimedat juure. Enne kui Henry jõudis teda takistada, wirutas ta temale hoobi pähe. Kuid kukludes tõmbas pime professori kaasa ja n uud wisklesid m oilemad p orandal.

Pimedat w oitlesid kui metsloomad, urises bides ja kiunudes. Nad jagasid teineteisele hoobe nii käte kui jalgadega, kiskusid üksteist juustest, hammustasid ja k uunistasid... .

Masendatud  udsest pildist, Henry lastis habemiku lahti, teadmata, mida teha... .

Habemik ei rutanud professorile appi, waid kargas aparaadi juure, kohendas juhtmeid, suunas objektiiviks k allejatele. Samal sekundil wajutas ta kummist p irnil.

„Isand!“ wigas Henry.

Pimedat w opatasid äkki, weeresid üksteisest eemale ja jäid liikumatuks lebama.

Habemik sõostis nende juure, haaras lähemal lamawa professori sülle ja wiskas ta kolmek unnendalt korralt alla. Siis lendas ka teise pimedat laip uulitsale... .

Henry toibus ehmatusest. Miski püsti tormas ta habemiku kallale.

„Te tapsite nad! Te tapsite m oilemad!“

Habemik tõmbas taskust rewolwri. Henry haaras tal randmest kinni. Afna all algas metsik wõitlus. Habemik osutus tugewaks wastaseks. Ta surus end terve kehaga raskusega Henryks, p uudes teda wajutada afnalauale.

Henry n iskas hammastega habemiku s rmedest kinni. P uudes lahti

rabelda, komistas habemik. Henry kasutas filmapilku ja lõi ta seljale. Hoides ühe käega waenlase kõrist, ta kobas teisega seinä ääres, otsides kardina siidnööri.

Wimaks oli see tal peos. Kuid samal sekundil kargas habemik üliinimliku pingutusega jalule ja wirutas talle tugewa hoobi wastu lõuga. Noormees kukkus aknalauale, ei lastnud aga siidnööri käest. Habemik ei kõhelnud enam, weel wiimne pingutus ja Henry lendas aknast wälja.

Kuid ta ei langenud sügawikku. Siidnöör pidas wastu. Mõlema käega hoidis Henry sellest kramplikult kinni, rippudes kuristiku kohal. Kuskil kaugel, saja meetri sügawuses mustenes uulitsa kitsas riba, kus liikusid autod ja jalakäijad...

Henry tõstis pea ja nägi jõledat musta habemega raamitud kahwatut nägu kumardamas üle aknalaua.

Ja siis wälkus ta käes nuga...

Habemik lõi kas kardinarööri läbi.

19. peatükk.

„Noh, küll on aga täis!“ mõtles teener Jack, kui ta aowalguses awas oma peremehele ukse. „Niisuguses seisukorras pole ma teda enne näinud...“

Cortoni wälimus oli tõesti ebatavaline. Ta smoking oli kortsus ja plekitud, triikfärg weini täis walatud, krae pehmeks niiskunud ja lakkin-gad tolmused. Ning ta filmad läikisid palawikuliselt.

Waikides aitas Jack tal smokingi wõtta seljast, waikides awas magamistoa ukse.

Kuid tema üllatuseks ei kawatfenud Corton fängi heita. Hoopis wastupidi: ta istus kirjutuslaua taha ja nõudis soodawett.

„Räheb kainemaks,“ mõtles Jack ja läks kööki. „Aga magama ronib ta nagunii... Kuhu, pagan, see sooda jälle kadus!“

Ta awas haigutades kapiukse. Seal ei leidunud midagi. Tont wõtaks! pomises ta endamisi, sest talle meenus, et eile oli joonud ise wiimase pudeli. Ega midagi — tuleb nurga peale würtspoodi joosta. Arwatawasti magab kaupmees weel... Loll on inimest nii tühise asja pärast äratada...

Jack muutus korraga wäga moraalseks. „Homme ütlen koha üles!“ ähwardas ta mõttes, lastkudes trepist. „On see kellegi elu! Wähe weel, et sind ennast ei lasta magada, sa pead ka weel teiste unerahu segama!... Ei, siia ma ei jää... Kui ta iga bösel kawatseb pummeldada, siis ma küll lähen...“

Soodawee toomine kestis kaunis kaua. Kaupmees oli weel fängis, kuid ta tõusis kärmesti, kui tundis Jack'i hääle. Ta oli tema paremaid ostjaid.

Teener kergendas weidi südant, manades peremeest, kes „ise politseinik, aga lorda ei oska pidada,“ ja ta oli üpris sõjakas meeleolus, kui astus uuesti korteri uksest sisse.

Corton istus ikka weel kirjutuslaua taga ja kirjutas midagi, wahapeal tähepanelikult lugedes oma märkmikku.

„Töötab,“ mõtles Jack ja tundis äkki südametunnistuse piina. „See on wasti mees. Ja mina sõimasin teda!“

Ta wabandas, et oli soodamee toomisega hilineanud ja eemaldus siis kükimarbail, et inspektorit mitte segada.

„Ise purjus, aga töötab!“ wangutas ta imestades pead, kui heitis uuesti puhkama.

Kuid Jack eksis. Corton ei olnud joobnud. Wiin oli ammu lahtunud. Tuhus oli talle mänginud kätte kaardi, millist ta senini asjatult oli otsinud. Polnuks tal tulnud mõtet kõrtsi minna ja poleks ta seal kogemata kohanud blondi tüdrukut, ta olnuks nüüd sama tark kui eile õhtul. . .

Corton ei kahelnud, et saatus ise oli talle rutanud appi ja ta teadis nüüd, et lahendab „Musta albatrossi“ saladuse.

Teine aparaat oli olemas! Märkmikus kirjelbati seda lühidalt. Kuna Corton tehnilistes küsimustes oli täiesti wõhik, ei saanud ta wormelitest kuigi palju aru, mõistes waid nii palju, et teine aparaat oli esimesest tunduvalt parem, mitmeti täiendatud ja wiimistletud. . . Stone'i seletuse järgi oli esimene aparaat wõimaldanud surmakiirte abil lühikese maa pealt tappa wäikesi loomi. Järelikult teine aparaat oli oma wõimetelt weel tugevam. . .

Teine aparaat oli kindlasti warastatud, sest kui ta olnuks alles, politsei oleks ta leidnud Stone'i korterist. Ent kes oli waras?

Kes wajas surmakiiri?

Märkmed taskuraamatus lõppesid järgmiste ridadega:

„Nüüd, kus lõpetasin teise mudeli ehituse, on minu käes tänapäewa wõimsaim relw. Ta mõju on filmapilkne. Häälteult, nähtamatult ja wälkkiirelt häwitab minu aparaat kõik elawa. Müün oma leiutise summa eest, mis wõimaldab mul elulõpuni elada külluses. Täna tuleb musta habemega mees. Ta lubas kauba kindlaks teha.“

Kes oli musta habemega mees? — küsis Corton endalt. Kas too ei tapnudki wiimaks Stone'i, et rõõwida tema aparaati?

Päike paistis heledalt, kui Corton wiimaks lukustas märkmiku kirjutuslauaaklasse ja heitis magama.

Keskpäewal kõlistas inspektor Corton korteri ukse taga, kus elas ja furi leiutaja Stone. Cortoni wärskelt raseeritud näol polnud enam jälgegi bijest pummelungist ja ta tundis end tõesti terwena ja energilise-
sena.

Perenaine awas ukse ja taganes kohkudes, filmates enda ees politseimundris meest.

Ta ei tundnud eilist külalist. . .

Corton siseses ja pöördus siis karmilt ehmunud naise poole:

„Olge head ja jutustage mulle kõik musta habemega härrast, kes külastas teie endist üürnikku Robert Stone'i.“

Nüüd rahunes naine weidi. Ta naeratas pilkawalt ja lehitas õlgu.

„Politsei wiist arwab, et mul polnud muud tööd kui hüilida oma üürniku kannul ja piiluda ta külaliste järgi! Issand, pean mina tema kadu-

nufuse pärašt aga waewa nägema!" lüas ta halüfedes. „Kus wõin ma teada, kes teda külastas? Ta iše awas ukse, kui tulid tema sõbrad. Ei, jätke mind wiimaks ometi rahule.“

„Wõi nõnda!“ lausus Corton jäifelt. „Siis tulge minuga politüeüsse kaasa. Dlete wahüstatud.“

„Mina — wahüstatud?“ kriüskas naine. „Ma pole teinud mingit kurja. Miis tahate mind wangi panna?“

„Sellepärašt, et waletasite politüeüle, wõeldes, et teie kätte ei jäänud Robert Stone'i asju. Te salgasite, et Stone andis teile taskuraamatu...“

„See on wale! Wannun, et...“

„Arge wanduge — walewanne on raskest karüstataw kuritegu,“ wastas Corton ükskõiküfelt ja tõmbas taskust märkmiku. „Kas tunnete seda?“ Perenaine ehmus, kuid walitüses end kõhe.

„Ah, too!... Eks wõlnud seda kõhe. Jah, Stone andis selle taskuraamatu minu kätte hõiule. Unustasin sellest politüeüle rääkida. Arwasin, et temast pole mingit kasu, sest neid imelikke sõnu ei osta keegi nagunii lugeda.“

Corton waatas talle pilkawalt otüa.

„Kas arwate, et keegi teie juttu usub? Peitsite märkmiku, et päästa kurjategijiat. Teie...“

„Misugust kurjategijiat?“ ehmus naine uuesti.

„Teate ju wäga hästi, et Stone ei surnud loomulikku surma. Ta tapeti. Ta nüüd wangistan teid kui kaasüübdlast.“

Naine kahwatas ja toetus wärisfedes wastu seina. Politüei inspektori sõnad kõhutasid teda.

„Habemik tappis ta?“ kõgeles ta hirmunult. „Ja teie peate mind kaasteadjaks? Dlete hulluks läinud?...“

„Olge wiisakam,“ soowitas inspektor. „Kõhtus tuleb teil oma sõnade cest wastutada.“

„Aga ma ei tea ju midagi... Mul pole aimugi, kes on see musta habemega mees...“

„Käis ta sageli üin?“

„Kui annan teile tema pildi, kas jätate minu siis rahule?“ küüsis ta äkki.

Corton teadis muidugi, et naine polnud segatud asjasse, kuid wiühe pildile pani teda kuulatama.

„Ta kinkis teile oma pildi?“

„Oh ei. Ma ei tea iüegi tema nime. Aga mu wõpoeq sai sünnipäewaks fotoaparaadi ja nüüd pildistab ta igasugust rämpsu. Millegipärašt meeldis talle tolle mehe must habe...“

Politüei fotolaboratooriumis suurendati wäike asjaarmastaja tõhtud päewapilt. Kõigepealt oli waja selgitada, kas kurjategijal oli tõesti oma habe wõi kandis ta wõltshabet? Näis siiski, et habe oli ehtne... Kuid kas ei ajanud kurjategija seda hiljem maha? See oli wõimalik. Kuid wõimalik oli ühtlast, et raseerinud habeme, ta kahwatas selle uuesti, kui

weendus, et Stone'i surm ei äratanud kahtlust. Mehed, kes kannavad habet, on tavaliselt sellele väga uhked ja olles sunnitud iga päew oma lõuga raseerima, nad tunnevad endid üpris ebanugawasti. Sellepärast kaswatawad nad esimesel võimalusel endile jälle habeme ette.

Corton andis kÄsu fotode paljundamiseks ja nende laialisaatmiseks kõigisse politseijaoskondadesse.

Dytsuks saabusid esimesed aruanded. Politseinikud olid peatanud mõned habemikud, kes jarnlesid pildil kujutatud mehele. Ülekuulamisel aga oli selgunud, et nad olid rahulikud kodanikud, kellele ei saanud midagi ette heita.

20. peatükk.

Kuid need esimesed nurjumised ei häirinud inspektor Cortonit. Wastupidi, ta teadis nüüd, et oli leidnud õiged jäljed. Ta ei effelnud enam pimeduses nagu kaks päewa tagasi.

Kuigi „musta albatrossi“ saladus oli weel lahendamata, teadis ta wähemalt, kust otsida mõistatuse wõtit. Igal juhul oli politsei juurdlus tublisti edenenud päewast saadik, mil inspektor Corton jõi end esimest korda elus purju. . . Peale selle oli kogutud kõrwalise tähtsusega andmeid, mis siiski aitasid weidi walgustada üldist pilti.

Kurjategijal wõi kurjategijate jõugul oli ilmsesti olemas mitu taltfutatud albatrossi, sest kaks neist olid neile juba läinud kaotssi, üks, mis praeti mr. Briggsi kõõgis, ja teine, kes rahulikult jatkas oma elupäewi Cortoni korteris.

Kuna albatrosside taltsutamiseiga igauks ei tule toime, wõeti politsei alalise walwe alla kõik linnas tegutsewad linnupüüdjad-kaupmehed. Corton lootis, et kurjategijad warem wõi hiljem siiski pöörduwad nende poole, sest waewalt nende albatrosside tagawara oli lõppematu.

Polnud ka kahtlust, et gangsteritel oli terve hull kÄsilasi, kes toime-tasid albatrosside miljonÄride kodudesse. Hegi surmakirte aparaadi omanikul polnud kerge pääseda ligi oma ohwritele, sest ta pidi teadma, kus asusid nende magamistoad, millal ja kus nad üldse liikusid. Kõik see nõudis püsawat ja järjekindlat tööd.

Kas surmakirte aparaadi omanik ja mustade albatrosside saatja oli üks seesama isik? Wõi oli musta habemega mees waid palgatud timukaks, kes täitis jõuqu pealiku kÄske?

Wõi — oli must habemik wiimaks ise „Must Albatross?“

Need olid mõtted, mis ei andnud inspektor Cortonile rahu. Kodus, tööl, tänawail, wannis ja restoranis, igalpool jälitasid nad teda. Kõik jookswad küsimused usaldas ta oma abiliste lahendamata, pühendudes täiesti waid „Musta Albatrossi“ saladuse uurimisele.

Hommikust hilisööni kibutas ta mööda linna, külastades kõige kahtlasemaid urlaid. Wabel jalutas ta lihtsalt uulitsail, tähelepanelikult silmitsedes iga wastutulijaga.

Jälle tuli talle juhused appi. Sõites oma autos aeglaselt piki Broadway märkas ta äkki musta habemega meest, kes tormas pooljoostes ma-

last ja istus ootavasse autosse. Kõhklemata kihutas Corton talle järele. Nähtavasti märkas mees jälitajat, sest ta keerles sihitult linna südames, sõites kaugemasse eeslinna ja pöördus sealt uuesti tagasi.

Alusad inimesed ei püüa oma jälgi segada. Järelikult ei kuulunud eesõitja nende kilda.

Viimaks tüdines ta nähtavasti süüski lõbusõidust ja suundus lõunapoolsesse eeslinna, peatudes masina üksikult seisva willa ees. Ta avas oma võtmega värava ja astus väikesesse aeda.

Kuid ta ei jõudnud veel ümber vaadata, kui inspektor Cortoni raske käsi langes ta õlale.

„Seaduse nimel — olete wahistatud,“ ütles Corton ametliku tõsidusega.

Musta habemega mees wõpatas ja tahtis põgeneda. Kuid ta sai oma instinktiivselt soovist kohe wõitu.

„Miks wangistate mind?“ küsis ta üleolewalt. „Mis alus on teil selleks?“

„Kuulete hiljem,“ vastas Corton. „Müüd aga tulge minuga kaasa.“

Mees protesteeris ägedalt, ähwardades inspektorit kaewata kohtusse, süüdistades teda kuritahtlikus wabaduse röövimises ja ennustades, et tal karjäärile saabub kiire ja kurb lõpp.

Pööramata tema sõnadele vähematki tähelepanu, pani Corton ta käed raudu.

Corton wiis wahistatu lähemasse politseijaoskonda, käskides teda wiimimata toimetada politsei peawalitlusse, ja sõitis siis kahe agendi saatel willasse.

Ta lootused ei täitunud: maja läbifilmimine ei andnud mingisuguseid tulemusi.

Pettunult pöördus ta peawalitlusesse tagasi, et selgitada wahistatu isikut.

Ta dokumendid olid korras. Kuid need on kahtlastel isikutel alati korras, sest kõige wajalike märkustega warustatud passi on kelmil hea taju eest ikka kerge saada.

Musta habemega mehe nimi oli Ruperto Ruggieri ja ta oli Itaalia riikfondlane. Minsaks süüdistuseks tema vastu oli asjaolu, et ta täpselt sarnles Robert Stone'i perenaifelt hangitud päemapildiga. Ka pilt ta passil oli samasugune.

Nähes oma fotot ja kuuldes, kus see oli wõetud, ei eitanud mees oma tutwust leiutaja Stone'iga.

Corton ei kahelnud, et ta oli wangistanud just tolle musta habemiku, keda ta otsis. Kuid itaallane oli väga rahulik, enamgi: ta käitus ülbeelt ja häbematuult. Kuuldes enda vastu tõstetud süüdistust, ta pahwatas naerma.

Surmaküübid? Aparaat? New Yorgi politsei oli nähtavasti kaotanud oma wiimse arunatukesel! Esimest korda kuulis ta säärasteid asjuft... Ta külastanud leiutajat üpris lihtsal põhjusel: Stone olnud talle wõlgu ja

ta nõudnud oma raha tagasi. . . Ja see on kõik. Mis ajast saadid pistab New Yorgi politsei ausaid inimesi pokri?

Corton oli oma võimetuses teadlik. Musta habemega mehe vastu puudusid süüd tõendavad momendid. Waewalt kohus võtab tõsiselt Stone'i märkimiku lauset tema kohta. Ja õieti polenud sealgi midagi kindlat öeldud. . .

Uga ta ei kawatfenud ohwrit wabastada, olles weendunud, et too mees oli segatud surmakiirte loosse.

„Jäate wahi alla seniks, kui oleme kontrollinud teie seletused,“ ütles ta itaallasele ja käskis ta saata wanglasse.

Musta habemega mees paigutati politseiautosse ja hetke pärast kihutas masin õuest välja.

Corton jäi oma kabinetti.

„Tahan üksi olla,“ ütles ta korrapidajale. „Saate kõik jutulejoowijad minu abiliste juure.“

Kui korrapidaja sulges ukse, toetas Corton pea kättele ja mõtiskles. . .

Pool tundi hiljem sõostis kabinetti seersant, käsi sidemes, palja päi, katkises mundrikuues.

„Mis on juhtunud?“ hüüdis Corton, püsti karates.

„Härra inspektor,“ hingeldas seersant, pühkides laubalt higi. „Gangsterid! . . . Nad rööwisid wangi. . . Seersant Hawk sai surma, mina haawata. . .“

Corton walas wett klaasi ja ulatas selle seersandile.

„Istuge,“ ütles ta, „ja jutustage siis.“

Mhnelts tühjendas seersant klaasi ja rahunedes weidi, ta kõneles, et Cross-streeti nurgal rünnanud politseiautot kaks kuulipildujatega warustatud autot. Gangsterid tunginud kahelt poolt kallale. Politseinikud arvanud tule, kuid kurjategijatel olnud ülendim. Seersant Hawk tabanud kuul ja ta langenud surmalt maha.“ Ta wajus lössi.

„Kääkige edasi,“ kiirustas inspektor, närwlikult sammudes mööda tuba.

„Sel ajal, kui üks auto meid tulistas, sõostisid teisest mehed, awasid meie masina ukse ja wiisid wangi endaga kaasa. Mu haawatud käsi jooksis hirmsasti werd, ei suutnud sellepärast rooli hoida. Läksin esimesse apteeki ja lasin ta sidemesse mähklida,“ lõpetas seersant, „ja kihutasin siis kohe süü. . .“

21. peatükk.

Remolwripauf. Siis teine, kolmas, neljas. . .

Henry tõstis pea.

Tõstis ja langetas taas. Pea oli tinaraske ja walutas pööraselt. Mõgul ei taibanud ta, kus ta asus. Ta lebas laias mugawas sängis. Tuba oli awar ja walge. Waadates ringi, nägi ta õõlauakest, peegellappi ja kallistes raamides pilte seintel.

Ukse tagant kostis ikka weel remolwri paugutamist.

Suure waewaga ajas end Henry sirgu, lähenes uksele ja awas selle ettemaatlikult.

Ta seisis pika kitsa saali läwel. Mõne sammuga laugusel uksest istus sügawas tugitoolis pooleldi lebedes mees, kes kandis siidpidshamat ja hoidis käes läikivat nikkolrevolvrit, tulistades sellest wahetpidamata.

Seintel rippusid wanaaegsed relwad, püssid, kilbid, piigid ja Aafrika metslaste odad. Laskuri ees asetseid maskid ja laskemärgid.

Kui Henry awas ukse, alustas tundmatu parajasti lastmist uuele märklauale. Kõlas pauk. Kuul wuhises märklaua keskusesse. Türgnewad neli kuuli moodustasid ruudu. Siis lastis tundmatu veel seitse pauku, moodustades papitükile korrapärase mustri.

Henry ise oli hea laskur, kuid sellist osawust nägi ta esimest korda. Lastnud kuulide tagawara wälja, klõpputas tundmatu wedru, eemaldas tühja magasini ja pani selle asemele uue. Alles siis tõusis ta püsti, astus seinä äärde, tõmbas lähilastud märklaua maha ja riputas selle asemele teise.

Umbes pöördudes filmas ta Henryt.

„Loibusite wiimaks?“ naeratas ta. „Soomin õnne!“

Dina suurimaks üllatuseks märkas Henry Smith, et kõneleja oli sama sümpaatne pilkawa näoga noormees, kes mõni päew tagasi ilmus nii ootamatult kõrtsi ja päästis ta kaabakate küüsisst, kinkides talle hiljem veel mängupõrgust wõidetud rahast kakskada dollarit.

„Lubage parem endale õnne soowida,“ wastas Henry, wihjates märklaua poole. „Lasete hästi. Ja teil on suurepärane revolver.“

„Eks ole?“ kostis noormees ükskõiksel ja mängis relwaga. „See on uusim mauseri mudel. Wäga täpne löök. Kuid selleks, et tabada filmade wahetele, tuleb harjutada...“

„Silmade wahetele?“ imestas Henry.

Tundmatu naeratas ja sihtis maskile, mis rippus teiselpool seinäl. Kõlas pauk ja maski filmade wahetele tekkis must auk.

„Kas harrastate ka laskesporti?“ küsis ta Henryt.

„Küttisin kunagi turwisid...“

„Kas teil pole häbi?“ wangutas tundmatu pead. Tuwid on ju nii armsad linnud. Ma ei saa neid isegi süüa... Muide, kas olete nälgjane?“

Müüd tundis Henry äkki, et ta kõht oli päris tühi.

„Jah, olen küll,“ tunnistas ta awameelselt.

„Hüwa. Annan teile kobe süüa. Tulge.“

Ta wõttis Henryt käe alt finni ja wiis ta kõrwaltuppa, kus seisis lauall külm eine, mis koosnes lihaldigetest, munadest, singist, juustust, leiwast, wõist ja keedist... .

„Klaas portweini?... See annab teile jõudu.“

Henry tühjendas klaasi ja asus sööma. Walutaw pea ei esitanud küsimusi. Kõik tundus täiesti loomulikuna. Ta ei mäletanud, mis temaga oli juhtunud.

„Walutab?“ küsis tundmatu kaastundlikult, osutades peale.

„Ei waluta, aga... Nagu udu oleks,“ wastas Henry, puudutades pead. „Ma ei tunne midagi — nagu oleks see wõõras pea...“

„Ei, teist pead ma teile küll otja ei õmmelnud!“ naeris noormees. „Mis teil wiga?“

Henry fortfutats kulme, püüdes koondada mõtteid.

„Mina... ma olen unustanud midagi,“ ütles ta. „Ja midagi väga tähtsat... Pean seda meelde tuletama.“

„Ja ei tule?“

„Ei... nüüd... ei, kadus jälle!“

„Arge pingutage end asjata,“ lausus tundmatu sõbralikult. „Pärast tuleb nagunii meelde. Nüüd aga sööge. Kas armastate muusikat?“

Dotamata vastust, ta astus nurgas seisva laua äärde ja keeras raadio lahti. Söögituba täitus lõbusa muusika helidega.

Henry nägu omandas piinatud ilme. Kunagi kuskil ta oli kuulnud seda wiisi... Ta mäletas ifegi sõnu... „Allal see oli? Ta mõistus pingutus äärmuseni...“

„Nüüd tean!“ hüüdis ta püsti karates. „Jenny!...“

„Milline Jenny?“ imestas tundmatu, keeras raadio uuesti kinni ja filmitses teda rahutult.

Henry laubal paisusid weresooned peaaegu lõhkemiseni. Talle meenus, et seda wiisi ta oli kuulnud kinos koos Jennyga sel õhtul, kui... Teenistus... observatoorium!... Kardinanöör... Mälu tuli pikkamisi tagasi.

„Mäletan... Kukkusin alla!...“

Shates laskus ta jälle toolile. Ta jõud oli otjas. Tundmatu kastis rästi märjaks ja niisutas ta meeletohiti. Siis walas ta temale portweini suhu, sest Henry oli wahapeal jälle kaotanud teadwuse.

„Waele!“ pomises wööras. „Aga mis seal imestada! Põrutada peaga wastu betooni — see pole naljaasi!“

Henry awas filmad.

„On teil nüüd parem?“

Henry waatas noormehele imestades otja.

„Kuidas sattusin siia?“

Tundmatu töi kõrwaltoast kõlniwett ja kastis sellega Henry laupa.

„Kuidas sattusin siia?“ kordas Henry. „Mis päästis minu?“

„Sünkronism,“ wastas tundmatu lühidalt, asetades kõlniwee pudeli lauale.

„Sünkronism?“ kordas Henry ja ta ilmet ei saanud nimetada targaks.

Tundmatu noogutas pead.

„Sünkronism tähendab ajalist ühtesattumist,“ seletas ta asjalikult. „Suhtumus minutiline hiline mine, mul poleks awanenud wõimalust teid oma korteris wastu wõtta. Lugu oli nimelt järgmine: märkasin äkki teie jalgu, mis rippusid just minu akna kohal. Sigust welda, ma ei kawatse- nudki algul püsti tõusta. Kui sellelgi meeldib 27-nda korra kõrgusel sooritada akrobaatilisi harjutusi, siis tehku ta seda jumala nimel! Minusse see ju ei puutu. Nagu ütlesin, nägin ainult teie jalgu. Kuid jalgade ilme on mõniford wäljendusrikkam kui filmade mäng. Teie abituteft liigutus- test märkasin, et teiega pole kõik korras. Jooksin akna alla ja haarasin teid jalust just sel hetkel, kui katkes nöödr. Snnetuseks ei saanud ma tahtis- tada, et te samal sekundil kolksatafite peaga wastu betoonseina.“

Henry kuulas ta seletust pinewa humwiga.

„Ja siis?“ küsis ta kannatamatult.

„Kui tõmbasin teid tuppa, olite meelemärkufeta. Kuid kolp oli terve ja süda töötas. Kutsusin arsti. Too ei saanud midagi teha, käskis waid panna sängi ja oodata. Ta kartis peaja juurutust ja sellepärast ei wiinud ma teid haiglasse.“

Henry oli õudne. Tähendab, musta habemega mees oli lõiganud nõõri läbi. . . Oli erafordne õnn, et ta pääses surmast!

Ta oli juhtunust nii wapustatud, et unustas tänamast.

22. peatükk.

Long-Islandi maanteed mööda kihutas allalastud kardinatega must tõldauto.

Musta habemega mees istus tagumisel istmel tundmatute wahel: parempoolsel gangsteril oli nägu kortsunud ja kollane nagu pergament, wafakul pool aga konutas täiesti nurgelise lõuaga mees. Kes istusid teised jõugu liikmed, kelle nägusid musta habemega mees ei näinud.

Kui ta kisti wälja politseiautost ja tõugati sellesse masinasse, ütles nurgelise lõuaga gangster:

„Oleme teie sõbrad. . .“

Musta habemega mees wakis. Teda waewasid mõtted. Dotamatud päästjad ei alustanud westlust. Kes nad on? Miks wabastasid nad tema politsei käest?

Ruperto Ruggieri oleks eelistanud weeta õõ wangikongis, selle asemel, et sõita tundmatute meestega tundmatus suunas wastu tundmatule tulewikule. . . Homme oleks politsei ta süütdenduste puudusel wabastanud. Homme oluks ta jälle waba. Kuid mida tahawad temalt need härrad?

Auto sõitis nüüd metsa wahel. Teekäanakuks pöörduti järskult wafakule. Weel mõni minut, ja musta habemega meest paluti wäljuda. Nad olid jõudnud wäikele, rohelusesse uppuwa maja ette.

Ruperto Ruggieri wiidi tuppa, mille sifustus koosnes lauast ja mõnest punutud toolist. Laual seisis figarikast. Musta habemega mees süütas ühe ja puhus mõnuldud suitsu õhku.

„Tänan teid, mu härrad,“ ütles ta meestele, kes olid istunud laua ümber. „Millega wõin teile osutada wastutafu?“

Nurgelise lõuaga mees, kes nähtawasti etendas pealiku osa, kummardas pilkawa wiisakufega.

„Meeldiw on kuulata ilusaid sõnu. Loodetawasti saame sõpradeks. Minu nimi on Jimmy Topaz. Olete arwatawasti kuulnud? Ja need on minu seltsimehed.“

Kes New Yorgis ei teadnud Jimmy Topazi nime? Keeluseadufe ajal oli ta kuulsamaid salakaubitsejaid. Pilemat aega töötas ta käskikäs Al Capone'iga, kuid siis tekkisid nende wahel lahkhelid. Wiina wabamüügile tulekuaga kaotas ta ajutiselt oma tuluallikad, kuid tegufes nüüd jällegi allilmas.

Ruperto Ruggieri noogutas pead.

„Wäga rõõmustaw,“ ütles ta. „Millega wõin teid teenida, mu härrad?“

Jimmy Topaz naeratas pilkawalt.

„Riskusime teid politsei käppade wahelt — wahma mõte, mis? Sellest teerwad lehed kõmunumbri, mis peab kuu aega wastu. Kuid me kaotasime ühe mehe. . . Mõistate muidugi, et jelliseid karutükke ei tehta asjata?“

„Olen walmis. . .“

Gangster katkestas teba kannatamatult:

„Ei, mu härra. Ühekordne tasu ei rahulda meid. Võtke meid oma ettemõttesse osanikeks.“

„Misugusesse ettemõttesse?“

„Arge mängige lolli. Meie pole ju politsei. Ühe sõnaga: jah või ei?“

„Härrad, ma ei mõista. . .“

Gangster lõi rewolvri päraga wastu lauda ja käärtas ähwardades:

„Ma ei falli asjatuid sõnu. Wastake: jah või ei?“

„Aga mina. . . ma. . .“

Ta ei lõpetanud lauset, sest Topaz wirutas talle rewolvriga hoobi nätku.

Ruperto Ruggieri wajus filmili lauale ja kaotas teadvuse.

Gangsterid läksid kõrwaltappa nõu pidama.

Kui musta habemega mees pool tundi hilsem ärkas, leidis ta end istumas kejet tuba toolil, mille külge ta oli seotud. Ümberringi aga seisid Topazi jõugu liikmed.

Ruperto Ruggieri pea oli paljaks põetud. Tema kohal rippus laest plekknõu, millest pillkamisi, kuid korrapäraselt tilkus jääkülma wett. Kui esimene tilk langes itaallasele lagipähe, wõpatas ta, tundes külmawärinat terwes kehas.

Mügel polnud see walus. Kuid mida kauem talle wett tilkus pähe, seda tundlikumaks muutus nahk. Näis koguni, nagu muutuks iga järgmine tilk raskemaks ja jääsemaks.

Wiiumaks ei suutnud Ruperto Ruggieri seda piina enam taluda.

„Armud!“ wigas ta. „Halastage!“

Gangsterid ainult irwitasiwad pillkawalt, hurwiga jälgides wangi tramp-likke liikutusi.

Walu muutus iga minutiga hullemaks. Järgmise tilga ootamine ku- funes õudseks närwipingeks. Snnnetule mehele tundus, nagu sajak talle kwiwiderahet pähe.

„Halastage!“ wigas ta uuesti.

Aga mehed ei hoolinud tema palwetest.

Surmahirm waldas Ruperto Ruggieri. Talle meenus, et keskajal oli sel wiisil piinatud ketsereid. Ta need olid lõpuks hullunud.

„Laske mind lahti!“ karjus ta lähijeesdes. „Teen kõik, mida tahate. . . Päästke mind!“

Topaz wiipas käega. Kõige lähemal seisew mees lükkas ohwri tooli weidi kaugemale. Weetilgad langesid nüüd põrandale.

„See on hea abinõu,“ ütles siis Topaz ja wiipas uuesti meestele.

Musta habemega mehe ümbert mõeti kõididud. Ta pea oli paisteta-

nud ja walutas pööraselt. Mõte keeldus töötamast. Jalad nõtkusid ja ta ei suutnud käia. Gangsterid talutasid ta diiwani juurde.

Ruperto Ruggieri heitis pikali. Ent waerwalt ta pea oli puudutanud patja, kui ta karjatas walust: peanahk oli nii pööraselt hell!

Bäewõimuga awati tal suu ja kallati keelele konjakit. Keegi tõi jääkülma räti ja mähkis selle ta pea ümber. Nüüd oli natuke kergem. Sn-netu ohwri näol mängles ebamaiselt õnnis naeratus.

„Noh,“ algas Topaz karmilt, „kas olete nüüd walmis rääkima? Kas wõtate mind osanikuks?“

„Osanikuks?“ pomises musta habemega mees. „Jah, osanikuks, jah... Minu kiired, minu...“

Ta läks äkki itaalia keelele üle ja kõneles kiirelt, närwlikult, wahetpidamata, hullumeelne pill pöördud toa kaugemasse nurka.

„Mis ta lobiseb?“ küsis Topaz ja raputas teda õlust. „Hei! Rääkige mõistlikku juttu!“

„Jah... mõistlikku juttu... jah... kiired... andke mulle kaks küünalt... kaks küünalkest... Näitan teile... tõendan teile... See on nii lihtne... Kaks küünalt ja nõõp... Küünlad ja nõõp...“

Gangsterid wahetasid häämastunud pilke. Topaz kortsutas kuime, kuid käskis siiski tuua küünlad. Musta habemega mehe käed wärisesid, kui ta need haaras oma pihku. Ta silistas neid, suudles ja asetaski kummagi eri lauaotsa.

„Nõnda... nõnda, jah...“ pomises ta ärritatult. „Näete koha... Süüdake üks põlema... jah... ja teine ka... Kas näete nüüd? Näete?“

Ta astus laua äärde, seistes mõlemast küünlast täpselt ühekaugusel. Siis puudutas ta wasaku käega oma westi nõõpi, kuna parema salapäraselt lähendas suule.

„Näete, kuidas ta särab... wasaku ja parema küünla kiired ristlewad... waadake!... Klõps... ja ongi walmis!“

Üks gangsteritest waatas pealikul olewa otsa, koputas tähendusrikkalt laubale ja ohkas.

Topaz sülgas wihaselt ja käskis wangi ära wiia.

Musta habemega mees oli hullunud...

23. peatükk.

Toaneitsi Betty ootas asiatalult oma noore perenaise kutsut. Oli juba möödunud pool tundi hetkest, mil neegri järele sulgus miss New magamistoas üks. Millest ta kõneles Samiga?... Toaneitsi uudishimu asendus rahutulega.

Suutmata enam kannatada, ta hiilis ukse taha ja kuulatas, surudes kõrva wastu lukkuauku.

Magamistoas walitses sügaw waiikus. Mingit häält, mingit kobinat... Mida nad seal teewad? Bettyt waldas hirm.

Wiimaks on midagi juhtunud?...

Kogudes julgust, koputas ta. Mingit wastust. Ta katkus ukse linki. Üks oli lukus...

Miss New ei vastanud.

Metsikus hirmus sööstis Betty alla ja äratas miss Wintringi.

Preili oli alles äsja uinunud. Kuuldes walju koputamist uksele, ta hüppas süngist.

„Kes seal on? ... Mis on juhtunud? Lulekahju? ...“

Wärisewa häälega seletas Betty, et pool tundi tagasi miss New oli kutsunud neeger Sami oma magamistuppa, lufustanud ukse ja nüüd ei wasta.

„Lufustas enda magamistuppa?“ üllatus miss Wintring. „Uhes neegeriga? ... Südne! ... Isand! ... Hialgi ei tea, mida see hull plika mõtleb ette wõtta!“

Ta riietus kärmesti ja jooksis miss New ukse taha.

„Awage!“ hüüdis ta. „See olen mina!“

Wastust ei tulnud. Miss Wintring koputas uuesti ja kui see ka ei aidanud, hakkas ta rusikatega taguma wastu ust. Logistades linki, seisis Betty nuuskudes tema kõrwal.

Lõpuks taipasid naised, et wastust pole lootagi, et oli juhtunud midagi hirmsat ...

„Minge minu magamistuppa,“ käskis preili Wintring, wärisedes kogu kehast, „ja tooge seal wõtmel. Aratage Jimmy ja Tom. Karan usti ukse awada ... Meeste juuresolekul on süüski nagu kindlam ...“

Betty sööstis minema. Wiis minutit hiljem ilmusid uniste nägudega aednik ja teener. Wõti ei läinud lukuauku, kuna seestpoolt oli teine wõti ees.

„Lööge üks sisse!“ käskis miss Wintring.

Jim jooksis kirwest tooma ... Punase puu laastud lendasid igasse kanti. Magamistuba oli walgustatud. Tom pistis käe läbi tekkunud awause ja keeras ukse lukust lahti.

„Suur jumal!“ kiljus miss Wintring, kangelstudes õudusest.

Neeger lebas kõhuli põrandawaibal.

Jim jooksis ta juure ja pööras ta seljaki.

Sam oli surunud!

„Miss New!“ karjus Betty ahastuses.

„Kallis, kus te olete?“ hüüdis miss Wintring.

Neile wastas waid õudne hauawailus. Nad otsisid toa läbi, awasid kõik lapid ja laekad. Miss Wintring waatas ifegi sängi ja laua alla.

Miss New oli kadunud!

Jäljetult kadunud!

Aken oli awatud. Betty sükkas raskest kardinal eest. Kui miss New põgenes, siis ainult akna kaudu ...

Mis oli juhtunud? Kes tappis neegri.

Sami kehast puudusid wägiwaldse surma tunnused.

Miss Wintringi käsul äratati nüüd majawalitseja. Kuuldes juhtunust, tormas ta pooleldi riidetatult õnnetuskohale ja wangutas etteheitwalt pead, kui märkas toas walitsewat korratust.

„Dleks kõik pidanud jätma nõnda, nagu see oli ukse awamisel,“ ütles ta. „Kahjuks pole nüüd enam midagi parata. Kutsun kohe politsei.“

Corton oli parajasti büroos, kui sinna helistati.

„Erakordne sündmus,“ teatas talle korrapidaja, „miljonite pärtja miss New-York-Paris' magamistoast leiti furnud neeger. Preili ise on kadunud. Väga salapärane juhtum. Leid palutakse kohe sinna sõtta.“

Corton, kes poole tunni pärast oli kawatseunud koju magama minna, ohkas pahajelt, kui tõmbas endale palitu selga.

Näi ei huwitanud teda põrmugi. Surnud neeger ameeriklanna magamistoas oli waid maiuspalaiks kõmulehtedele, kes jumalbasid skandaali. Kui gangsterid aga tõesti rööwisid rikka tütarlapse, lootuses saada head lunaraha, siis ei puutunud see temasse, waid inspektor Griggsi. Kuid neetud Griggs oli puhkufel ja Corton pidi sooritama kahe mehe töö.

Wõttes kaasa noorema inspektori Hirti ja politseiniku, kihutas Corton ametautos õnnetusekohale.

Hilcotti willas oodati neid juba. Miss Wintring, majawalitseja ja kõik teised teenijad olid kogunenud trepile.

„Jumal tänatud — politsei!... Nüüd leitakse New!“

„See tüse mees on kuulus inspektor Corton,“ sosistas majawalitseja miss Wintringile. „Tere, inspektor.“

„Mis on juhtunud?“ küsis inspektor, joostes trepist üles.

Majawalitseja tutvustas teda lühidalt asetleidnud õnnetusega. Wapustatud miss Wintring oigas õudusest ja nuusutas inglise soola.

Miss New magamistoas pehmel ja paksul waibal lebas surnud neeger.

Tõllis filmadega ja irewil hammastega must nägu oli kole. Corton laskus põlwili, et waadata, kas laibal pole märgata wägiwalla tunde- märke.

Hetke pärast ütles ta:

„Näib olevat loomulik surm. Kutsuge arst, Hirt.“

Noorem inspektor ruttas käsku täitma.

„Kuidas sattus neeger siia?“ küsis Corton.

Nuuskudes osutas miss Wintring Bettyle.

„Enne magamabeitmist käskis miss New mind kutsuda Sami ja luustas end temaga siia...“ rääkis toaneitfi nuttes.

„Miks kutsus ta neegri?“

„Ma ei tea...“

Corton wangutas pead, pomises midagi arusaamatut ja asus ümbrust uurima.

„Kas aken oli awatud, kui astusite magamistuppa?“

„Jah, härra,“ wastas Betty.

Warustudes luubiga, hakkas Corton teraselt filmitsema aknalauda ja raame. Kuski ei paistnud wähematki jälge. Keegi polnud aknast wälja roninud, ükski astunud aknalauale...

Magamistuba asus willa teisel korral ja aknad awanesid aeda. Maja fassaad oli kaunistatud kiwist figuuridega, mis wõimaldasid osawal ronijal minna kas wõi katusele.

„Hirt,“ käskis inspektor, „minge alla ja waadake, kas akende all leidub jälgi.“

Noorem inspektor läks aeda. Corton kummardus aknast wälja, tasku- latern käes.

„Noh?“ küsis ta.

„Kõik on parimas korras,“ teatas Hirt.

„Jälgi ei ole?“

„Ei. Metšik viinapuu katub seinale alumise otsa. Ükski oks pole murstud. Naapind on pehme. Kui siin keegi oleks käinud, peaksid jäljed olema hästi nähtavad...“

„Otsige paremini, Hirt. Waadake, kas sinnsi mööda ei saa kuskil kausgemal alla tulla.“

Jälle möödus paar minutit.

„Ma ei leia midagi,“ ütles Hirt.

Eüngistudes eemaldus Corton aknast.

„Kui wana oli teie perenaine?“

„Kuuesteistaastane,“ ütles toaneitsi. „Waadake, seal on ta pilt.“

Laual seisis suur foto, mis tehtud alles kuu aega tagasi, New' sünnipäeval.

Höberaamist waatas Cortonile otsa wõlunud kaval näofo, ümbritsetud tihedalt fiharast.

Hirt sisenes ühes kohtuarstiga.

„Tere, doktor,“ ütles Corton ja osutas neegrile. „Millest see hüglane küll wõis surra?“

Arst kummardus furnu kohale, asetades arstiriistade kohwri enda kõrwale.

„Kaske delda,“ lausus ta hetke pärast, „wälistelt näib, et on tegemist loomuliku surmaga. Lahkamisel selgub õige põhjus.“

Corton tegi korralduse laiba ärawiimiseks ja palus siis kõiki toast wäljuda.

Siis otsis ta uuesti magamistoat ja selle kõrwale asuwad ruumid läbi.

Tõga asi wõeti põhjalikule uurimisele, wiimane kui laegas awati, waip keerati rulli, iga pilt pöörati seinal ümber...

Witte midagi!

Lõpuks läi inspektor Corton kõega ja suundus ukse poole.

„Wõiks peaaegu arvata,“ pomises ta, „et neeger neelas tüdrukut alla!“

Pärast küsitles Corton toaneitsit uuesti:

„Teie ei eemaldunud uksest hetkekski?“

„Seisin ligi pool tundi ukse taga. Kui aga nägin, et preili mu koputamisele ei wasta, ehmun ja jooksin wiis Wintringi äratama.“

„Kaua olite ära?“

„Wiis Wintring kargas kõhe fängist... Umbes wiis minutit.“

„Hea küll. Kuhu wiib see ukse?“

„Wannituppa.“

Tuhmklaasist akn oli trellitatud. Siit kaudu oli wõimatu põgeneda.

„Aga see ukse siin?“

„Wõimlemislaali.“

Politseinikud astusid wõimlemislaali. Silmitsedes harjutamismahendeid, märkas Corton ühel neist sinist willast niiti.

„Millist kleiti kandis miss New?“

„Sinist willast.“

„Hea küll...“

Politseinikud laskusid alla esitusse.

Teener, kel oli walweford, tunnistas, et oli weel istunud oma toas. Kuid ukse ta oli lukustanud. Wäljast oli seda wõimatu awada, kuna wõti oli ees.

Kuid teiste teenijate ülekuulamisel selgus, et wälisuks polnud siiski weel lukus.

„Kas olite unustanud ta finni keeramata?“ küsis Corton. „Wõi awati see peale teid?“

Teener sattus segadusesse.

„Ma ei tea... Oma teada ma küll lukustasin ukse, kuid wanduda ma ei julge...“

Siis läksid politseinikud salongi, kus miss Wintring istus tugitoolis, sirgelt ja kangelt kui tikk. Inglise sool oli aidanud, ta ei nuuksunud enam ja oli ka muidu rahulik.

Corton pöördus uuesti Betty poole, paludes teda meenutada, mis miss New kutsus teenri enda juure.

Toaneitsi kehitas õlgu.

„Ma ei tea, härra... Preili oli wäga erutatud. Ta ütles, et ei heida magama enne kui leian Sami. Kui Sam tuli, siis jooksis ta temale vastu ja hüüdis: „Kus asub see maja?“ Kuid neeger walgutas ähmi ja näitas minu poole. Siis käskis preili mind lahkuda ja neid üksi jätta.“

„Millised saladused wõisid preilil olla neegriga?“

„Helde taewas, kui kole!“ ohkas miss Wintring ja ta nägu oli tuhas farma hall.

„Arwasin, et küsimus puutus seda maja, kus preili täna käis,“ tähendas toaneitsi aralt.

„Preili polnud siis terve päewa fobus? Kus ta oli?“

„Meie ei tea,“ segas end jutusse miss Wintring. „Minu kaswandi ei wäga isemeelne tüdruk. Ta lahkus warahommikul majast ja tuli alles jüdaõöl tagasi. Minu küsimustele ta ei wastanud.“

„Wahesti on ta armunud?“ küsis inspektor.

„Mis te räägite!“ laotas miss Wintring ehmunult käsi. „Ei, see on wõimatu! New ütles, et ta koos sõbrataridega oli teinud wäljastõidu... Ta oli wiimasel ajal üldse imelik. Sündmus Bobbyga erutas teda wäga...“

„Kes on Bobby?“

„Papagoi.“

„Mis temaga juhtus?“

„Ta wahetati ümber.“

Cortoni waldas rahutus.

„Seletage lähemalt — kellega ta wahetati?“

„Uhe isleda musta linnuga,“ lausus miss Wintring ükskõikfelt.

„Jutustage kõik algusest peale,“ käskis Corton, kes pikkamisi hakkas taipama.

Miss Wintring imestas, et inspektorit humitasid sellised pistsasjad, kuid

ta kõneles siiski albatrossi, kelle New oli leidnud oma musta papagoi puurist. Linnu tiivad olid kõidetud nõõruga ja tema kõrwal oli rumal kiri.

„Lasin linnu lahti ja kirja wiskasin ahju. Ja ma siamaani ei tea, kes sellise inetusega tuli toime! Waene Bobby leiti hiljem põõningult...“
 „Ja oli nii nähane ja...“

„Millal see juhtus?“ katkestas teda Corton ägedalt.

„Eile hommikul...“

„Eile? Ja teie ei teatanud asjast kohe politseile?“

„Härra inspektor...“

„Issand!“ ägestus Corton. „Leidub maailmas aga tobedaid... Olete ise kõiges süüdi...“

Miss Wintring põrnitšes inspektorile hetke tummalt otsa, aietas siis ja langes minestusesse. Siialgi weel polnud teda keegi nimetanud tobedaks.

Sellist solwamist ei suutnud ta taluda...

24. peatükk.

Argates lebas Henry kaua liikumatult sängis, koondades oma mõtteid ja tuletades juhtunut meelde.

Nüüd mäletas ta kõik. Selline oli siis astronoomide saladus! Wärin wapustas teda... Kurjategijad olid teda kasutanud oma tööriistana, teinud ka temast mõrtsuka...

Lendur!... Mees autos!... See oli tema, kes tappis nad, tema... oma käega... Ta nägi selgesti musta habemega mehe õelat naeratust, kui autos istuja „pildistamine“ oli õnnestunud...

Ja see wilets pime... Kurjategijad olid temalt rööwinud filminägemise, et ta ei saaks nende saladust reeta. Arwatavasti ootas ka teda, Henryt, samajugune saatus... Ei, tema lõpp oli mõeldud teisiti... Henryl hakkas jube, kui talle meenus kardinanõõr, mille küljes ta oli rippunud kuristikku kohal...

Õnnelik juhus päästis ta... Henry süda täitus sooja tänutundega. Kes on tema päästja? Nagab ta weel?

Juba kostis kõrwaltoast summutatud pauke. Noormees harjutab jälle. Henry kargas sängist, riietus karmesti ja astus saali.

Tundmatu, kelle nime Henry ikka weel ei teadnud ega julgenud küsida, waatas talle naeratades otsa.

„Tere hommikust... Kas närwid on korras?“

„Tänan. Tunnen end täna palju paremini.“

„Sellisel juhul wõite wälja waadata,“ ütles tundmatu ja astus afna alla. „Mäete, siin te rippusite.“

Sudne tunne waldas Henryt, kui ta waatas üles. Oli tõesti ime, et ta weel elas!

„Kui olin teid jalgupidi fiskunud tuppä,“ jatkas noormees, „waatafin uuesti wälja. Märkasin, et ülemise korra aknad roosatasid. Nähtawasti oli seal alanud tulekahju. Tooksin koridori. Kistis sõitsidki juba tuletõrjujad. Tärelikult polnud minu abi seal tarwis. Teie wajasite seda enam.“

Selle tõttu ma ei teagi, mis juhtus ülal. Wahest jutustaksite mulle sellest nüüd."

"Teie ei tea midagi?" imestas Henry. "Dudne! Ja seal tapeti inimesi!"

Noormees heitis talle kahtlema pilgu.

"Tapeti inimesi?" kordas ta umbusklikult. "On see võimalik? Aga lähem: nüüd sõõgituppa. Eine ajal jutustate mulle kõik."

Suurima isuga hävitades praetud mune ja sinki, kõneles Henry nüüd sündmustest, millede keerisesse ta oli tõmmatud. Tšegi Jennyst jutustas ta ja kohvikust, kus see tütarlaps töötas.

"Jupiteri kaaslased?" naeris noormees. "Terameelsed astronoomid, need teie sõbrad!"

"Saatanad olid nad," kirjistas Henry hambaid.

"Geniaalsed kurjategijad," parandas noormees.

Lõpetanud oma loo, küsis Henry:

"Mida soovitate mul nüüd teha? Usjast politseile teatada? Või waitida, sest tegelikult olen ju mõrtsukas."

Tundmatu noormees wangutas pead.

"Raske võelda," lausus ta mõtlikult, "kes teab, kuidas politsei suhtub teie seletustele..."

"Kas arwate, et mind pannakse wangi?"

"Wäga võimalik."

Henry laotas ärritatult käsi.

"Aga mida pean siis ette võtma?"

"Mitte midagi," vastas noormees rahulikult. "Uljun teid ja olen walmis teid aitama. Kas tahate minu erasekretäriks jääda?"

Henry oli üllatusest keeletu... Milleks wajas mees, kes weetis kogu päewa laskeharjutusi tehese, sekretäri? Kes oli ta üldse? Ja millised olid erasekretäri kohustused?

Enne aga, kui ta jõudis esitada küsimusi, rääkis noormees edasi:

"Saate minult prii korteri ja posti ja kaiks korda nii palju palka, kui neilt härradelt täheteadlastelt. Kuid peate elama siin, sest wõin teid iga filmapilk wajada."

"Ma ei tea, kuidas teid tänada..." kogeles Henry.

Noormehel oli nähtawasti piinlik kuulda tänusõnu, sest ta osutas ükskõiksest Henry põlwelele ja ütles:

"Armas sõber, te püksid on kärisenud. Mendega ei kõlba teil tänawale minna. Waatame, wahest leidub minu ülikondade seas midagi teie jaoks."

Ta wiis Henry Smithi tuppa, mille seinte ääres seisid hüglaslikud kapid. Weel kunagi polnud Henry näinud nii palju ülikondi — see oli otse kui walmisriiete kauplus! Minult näitlejail wõis olla nii suur garderoob.

"Dleme wist peaaegu ühepikkused ja =pakkused," ütles tundmatu. "Soowitan teid proowida seda halli peente triipudega ülikonda. Ma pole seda wist kordagi weel kandnud."

"Wõiksin koju sõita..." algas Henry.

„Omad asjad toote homme,“ kakkestas teda noormees. „Arst keelas teil wälja minna. Teie pole weel küllalt tugerw ja wajate puhkust.“

Ta ulatas Henryle sigareti ja jatkas:

„Mietuge ümber ja minge siis oma tuppä ning heitke pikali. Pean nüüd lahkuma, kuid õhtul olen jälle kodus.“

Henry pikutas diivanil, suitsetades kallist sigaretti. Tal oli mõnus ja ta tuju oli hea.

Nähtawasti oli saatus otustanud teda hellitada. Alles mõni päew tagasi oli ta tööta tööline, kelle päewatoidu moodustasid tass kohwi ja tükk leiba, ja kes polnud kindel, et ta lähemal ajal ei jää ka sellest ilma. Siis ta oli saanud koha, kummalise küll, kuid ikkagi hästi tasutawa teenistuse. Ja waewalt kaotanud selle, oli ta jälle ametis. Priikorter, söök, kõik mugawused, kerge töö ja kahetõrune palk!...

Natuke imelik siiski... Henryl hakkas weidi jube. Kas see polnud lõpuks kiiresti möödunud õnn?...

Aga wõib-olla tatus saatus nüüd kõigi waewade eest, mis tal warem oli tulnud kannatada. Saatus on ju helbe ja ta elu polnud senini tõesti olnud kerge...

Tulgu, mis tuleb! Praegusel hetkel oli ta endaga rohkem kui rahul.

Tukkunud weidi, tõusis Henry sängist. Igawusest asus ta korterit silmitsema. Toad olid sisustatud kalli ja maitseka mööbliga.

Kes oli ta peremees? Henryt humitas see küsimus äärmiselt ja ta otustas selles selgusele jõuda. Lõpuks pidi ta ometi teadma, kelle teenistuses ta seisis...

Kõik toad olid awatud. Minult üks üks oli lukus.

Henry tahtis juba tagasi pöörata, kui teda äkki waldas uudishimu. Mis oli selles toas?...

Lähenedes kitiwarbail uksele, ta surus silma wastu lukuauku. Wõtit polnud ees. Toa sisemus oli selgesti nähtaw.

Henry waatas ja taandus ehmunult — waewu surudes alla üllatushüüu... Wäikesel pronkslauakesel ääres istus mustanahkne teener, kes oli toonud toitu lauale, ja mängis walgete kiirgawate kivikestega!...

Need olid kõigis wikerkaare wärwides sädelewad briljandid. Briljandid...

Wallatud instinktiivselt hirmust, sööstis Henry oma tuppä. Mõtted segunesid ta peas. Silme ees wiksatas tundmatu kaju mängupõrgus, kuidas ta suitsetas, puhudes korrapäraseid rõngaid õhku...

Ta kõrmus masardasid sõnad, mis kogemata kuulnud kõrtsis...

25. peatükk.

Wanem inspektor Corton sai salapolitsei agentidelt teate, mis temas jälle äratas lootust. Dr. Mitchell'i närwihaigete haiglasel oli toodud mees, kes wäliste tunnuste järgi näis olevat rööwitud itaallane...

Algul näis asi kaunis kahtlasena. Kui musta habemega mees kuulus gangsterite jõuku, siis ei tulnud teda kindlasti otsida waimuhaigete kliinikust, sest millest pidi ta hulluma?

Gangsterite jõuku ta aga tingimata kuulus, sest wastasel korral poleks rünnatud politseiautot, mis oli teda wiimas wanglasse.

Kuid agent wandus, et tema ei ekfi. Ta oli näinud itaallast ülekuulamise ajal politseis ja oli ta haiglas otsekohe ära tundnud.

Wõib-olla oli tal õigus? Corton oli walmis haarama ölefõrrest, et lahendada saladust, mis oli temalt riisunud õõrahu. Wõttes endaga kaasa faks politseinikku, sõitis Corton haiglasse.

Seal ei teatud Ruperto Ruggieri nime. Kõik haiged kandsid habet, kuna habemena tarvitamine oli waljusti keelatud. Korrapidaja arst wiis inspektori nende haigete juure, kes olid jaabunud wiimase paari päewa kestel.

Corton leidis põgeniku üksikust toast. Ruggieril oli must habe alles, kuid ta pea oli raseeritud paljaks. Ta istus kahe põlewa küünla ees ja ja hoidis käes uuriklaasi, püüdes sellesse koondada mõlema walgusallika kiiri.

Cortonit ta ära ei tundnud ega pööranud tulijatele üldse vähematki tähelepanu.

Arst seletas, et dr. Mitchell jätab haigetele täieliku wabaduse oma finismõtete teostamisel.

„Kui meile tuuakse mõni haige, kes arwab, et ta on kull, siis pane me talle sulgedest riided selga ja wiskame ta toa põrandale teri. Las' ta noksi!... Ei mõõdu kahte-kolme päewagi, kui nälg teda sunnib normaalselt toitu nõudma. Jäetud üksi oma ideega, ta weendub pikkamisi selle rumaluses ja ta mõistus hakkab uuesti tööle.“

Siis osutas ta habemikule ja jatkas:

„Kui see inimene teid humitab, siis pean teile kahjuks walmistama pettumuse. Tema juhtum kuulub kõige raskemalt parandatavate hulka. Oma klaasiga võib ta aastaid kiiri püüda. Kinnismõtet, mis wõtab teadusliku mõi usulise ilme, on peaaegu wõimatu teiste normaalsete mõtetega asendada...“

Kroonimata kuningate koosolek toimus terasetrusti esimehe John Wertheimeri lossis.

Suures uhkes saalis istusid laua ümber paber-, tubaka-, nafta-, raudteede-, sukru-, hambapasta-, lihakonserwide-, närimiskummi- ja teised tööstuskuningad.

Uwanud koosoleku, andis John Wertheimer õllekuningale Godfrey Jeofrois'le sõna.

Pikk ja kuiwetanud wanahärra, kes oma elus polnud joonud tilkagi õlut, tõusis püsti.

„Mu härrad!“ algas ta tõsiselt. „Teie teate, mis põhjusel me koguneme siia. Mõnda ei või see enam festa. Paljud meist on kandnud juba õhvõreid, teised aga, nende seas ka mina, ootame hirmuga päewa, mil

kurjategija käsi ulatub ka meieni. Rõnelemata sellest, et mõttetu on heita raha tuulde, varitseb meid ka hädadoht. Meie elu on kaalul... Wabandage mõrdlust, kuid meid pügatakse kui lambaid! Ja protestida meie ei suuda, sest keegi ei ihka härrade Gouldi, Briggsi, Wilke'i, Dodge'i ja teiste õnnetult hukkunute saatust. Me maksame häbistawat künnist, ei — mis ma räägin künnist — nii mõnigi mees on müünud poole oma warandusest, et osta albatrossile briljante! Ja samal ajal tasume korralikult kõik riigimaksud, millest osa läheb ka politsei ülalpidamiseks. Kuid politsei ei vastuta meie julgeoleku eest. Ta on võimetu meid kaitsma."

Ta tõmbas hinge tagasi ja jõi klaasi wett.

"Mõnda ei tohi see enam kesta," jatkas ta ägedalt, "peame asuma endid ise kaitsma. Tarwis on midagi ette võtta. Sellepärast tulimegi täna siia."

"Mida te soowitate? Millise ettepaneku teete?" hüüdis konserwifuningas teisest laua otsast.

"Arwan, et enne peaksid kõik awaldama oma arwamist..."

"Ei, ei!" kostsid närwlikud hääled. "Kui kutsusite meid kokku, siis oli teil kindlasti midagi öelda."

Õllekuningas wahetas terasekuningaga pilgu, tühjendas kiiresti teise klaasi wett ja ütles:

"Ameerika politsei ei seisa oma ülesannete kõrgusel. Ka eradetektiivid ei taida neile pandud lootusi. Neid ametisse palgata on sama hea kui raha tuulde heita —! Eradetektiivbüroode seas pole ainult, mis wääriks usaldust."

"Teie ettepanek?" hüüdis keegi kannatamatult.

"See on järgmine: eelkõige moodustame omakaitse fondi. Walime kaks-kolm meest, kelle kätte anname raha. Muidugi jääwad nende nimed saladuseks, sest wastasel korral ahwardab neid kahetordne hädadoht. Need isikud, keda me usaldame täiel määral, pöörduwad omakorda inglise politsei — kuulsa Scotland Yardi poole — ja paluwad saata siia nende paremad salapolitseinikud."

"Palju raha on waja?" küsis nõõbikuningas.

"Wähemalt miljon dollarit."

Kuningad wahetasid pilke ja noogutasid pead. Lauale ilmusid tsheki-raamatud ja täitesulepead.

"Kelle kätte anname raha?"

"Walime teid ja Wertheimeri oma wolinikeks!" hüüti elawalt. "Scotrois ja Wertheimer!"

Wite minuti pärast oli miljon dollarit „omakaitse“ komiteele üle antud. Rahuldatult tõusid „kuningad“ lauaist.

"Müüd teise lauda, palun," ütles peremees.

Päewasündmuse arutades siirdusid külalised söögisaali.

Miljonäride lõuna möödus elawalt ja kärerikkalt. Organiseerinud „omakaitse“, rahunesid „kuningad“ ja unustasid oma mured.

Oli juba tublisti söödud ja joodud, kui ülemteener koputas walitus-

kepiga wastu pörandat ja hääletult awanemaißt tiibustest sihenesid kaks-teist neegrit, kandes pea kohal tohutusjuuri liudu, millel ihutsefid metsa-linnud, metsised, saasanid, luiged.

Drkstri helide saatel marsissid neegrid ümber laua ja asetafid siis liuad kristalli, hõbeda ja lillede wahela.

Sukapaelte kuningas, kelle nägu õhetas maitstud prantsuse weini-dest, puudutas kahwliga tema ette asetatud lindu.

Kahwel kukkus miljonäri käest. . .

Lind ajas' juled kohewile ja keeras nokka, et teda lüüa. . .

„Appi!“ karjus mr. Pitman, peites end naabri selja taha.

Ta siia ehmatas kõiki. Rõnelused katkesid ja külalised waatasid häma-stunult tema poole.

„Mis juhtus?“ küsis Wertheimer murelikult. „Mis teil wiga, mr. Pitman?“

Näost roheline, filmad hirmust pärani, õsutas sukapaelte kuningas mustale linnule, suutmata lausuda ainustki sõna.

Lind elas!

Erutatud kõrast, wahtis ta oma kummaliselt tarkade filmadega ringi ja astus kohmakalt paar sammu.

„Must albatross! Must albatross!“

Metsik hirm waldas mehi. Lekkis pöörane segadus. Loolid lendafid kolisedes pörandale, waasid purunefid, taldritud kukkusid pörandale. Miljonärid aga põgenesid ülepeakaela saalist, mõnel weel kahwel käes, teistel suurätid kaenlas.

Paari minuti pärast oli söögisaal peaaegu tühi. Rõige julgemad olid jäänud kohale ja need seifid nüüd linnu ümber.

Kunstliku jää kuningas, keda tunti kui äärmiselt külmaawerelist inimest, wõttis linnu kõrwalt walge papitüki. See oli lõunakutse, mille tagaküljele oli kirjutatud:

„Kuuldes koosolekust, mis pühendatud temale, õsustas Must Albatross isiklikult ilmuda kohale, et awaldada koosoleijale oma lugupidamist ja meenutada neile, mis nad temale wõlgnewad.“

Awardus oli seekord kirjutatud käsitsi, kuid ilmsesti moonutatud käe-kirjaga.

Kurjategija jultumus ületas kõik piirid. Mr. Croll, kunstliku jää kuningas, ulatas kirja peremehele. Terasekuningas John Wertheimer oli hinge põhjani wapustatud. Kuidas wõis selline asi juhtuda? Ja pealegi tema majas?

Ta kutsus oma sekretäri.

„Mis see tähendab?“ küsis ta, õsutades wärisewa sõrmega linnule. „Kas te nõnda täidate oma kohust? Kus on salapolitseinikud, kes pidid mind kaitsma? Kus on teie kiidetud eradetektiivid?“

„Kõik teie korraldused on täpselt täidetud,“ seletas sekretär, ise näost furnukahwatu. „Palkasin 15 eradetektiivim. Lund aega enne koosolekut afusid nad oma kohtadele. Nende teadmata ei pääsenud ükski majja.“

„Aga kuidas sattus see koletis siia?“ karjus mr. Wertheimer, punetades wihast. „Kus on detektiivide ülem?“

Loo seisis juba lävel. Seitnud pilgu mustale linnule, pöördus ta ümber ja hüüdis oma ametnikele:

„Kõik uksed sulgeda! Mitte kedagi majast välja lasta! Kõik üle kuulata! Teenrid süa kutsuda!“

Minut hiljem reastusid sõõgisaali seinä äärde kõik teenrid, toanetsid, jooksupoisid ja koka abilised. Eradetektiiv ujus oma wetes ja käsutas nii nagu oleks tema peremees.

Bertheimer ei seganud teda, olles õnnetusest põrutatud ja masendatud.

„Kes tõi linnud lauale?“ küsis eradetektiiv.

Üksteist musta teenrit astus ette.

„Kus on kahetsikümnes? Kes ta on? Kuhu ta kadus?“

Neegrid ei teadnud. Pooled neist olid mõõrad, palgatud vaid üheks päevaks.

„Kuid teid oli ju kaksteist meest?“ imestas erasalapoliitseinik.

„Muidugi, härra,“ ütles ülemtener, „ja nad kõik olid alles natukesel aja eest siin.“

Eradetektiiv tormas toast välja. Hingeldades jõudis ta esikusse, kus kaks meest walvasid ust.

„Kas keegi ei läinud välja?“

„Ei,“ ütles üks meestest.

„Süski,“ vastas teine, „teener, kelle mr. Bertheimer oli saatnud linna. Ta jooksis nullitsa nurgani ja hüppas seal autosse.“

„Idioodid!“ sõimas eradetektiiv. „Lainapead! Ceslid!“

Ameerikast saabunud telegramm tekitas Scotland Yardi elemust.

Londonis jälgiti ammu juba põnevusega „Musta albatrossi“ seiklust. Keegi salapolitseinikest ei naernud ameerika kolleegide üle, sest kõik taipasid, et tegemist oli erafordiselt kawalate ja osawate kurjategijatega. Sügavamas südamepois aga rõõmustasid kõik, et see lugu oli juhtunud New Yorgis, mitte Londonis.

Ameeriklaste palwele võinuks muidugi anda eitawa wastuse. Kuid siin kerlis ametiaue küsimus. Keelduda New Yorki minemast oli sama hea kui arameelselt tunnistada oma võimetust. Scotland Yardi aga peeti maailma parimaks politseiastutuseks! Ja Scotland Yardi ülem kindral Jeremia Blindhall ei kawatseunud tema kuulsust rikkuda.

Lund aega pärast telegrammi saabumist kutsus ta kõik wanemad inspektorid oma kabinetti nõupidamisele.

Rõnelus ei puudutanud küsimust, kas täita wõi lükata tagasi ameeriklaste palwe, waid tuli walida, keda saata New Yorki.

Digust wõlida: walik oli wäga raske. Polnud kedagi saata. Inspektorid Grahani ja Workerit peeti Inglismaa parimaks salapolitseinikeks. Kuid nad polnud üliinimesed. Mõlemad olid tüübilised inglased, kes küll hästi tundsid Londoni allilma, New Yorgis aga oleksid sattunud kimbatuseesse.

Graham ja Worker võtsid koosolekust osa. Mõlemad keeldusid kindlalt New Yorki sõitmast.

„Mina ei teeks seal Inglismaale au,“ ütles Graham ja Worker kindlas jedasama.

Sir Blindhall näris närulikult oma pikkade wurrude otsi. Seisuford oli äärmiselt pinew. Bastata ameeriklastele eitawalt oli halb, kuid läkitada sinna mees, kes ei seisnud oma ülesannete kõrgusel, weel halwem. „Must albatross“ oli kurjategija, kellele wacwalt leidus wõrdsset. . .

„Hm. . .“ pomises Blindhall süngelt, „kajju, et. . .“

„. . . Wshardi pole siin,“ ütlesid inspektorid ühest suust.

Sir Blindhall noogutas pead.

Inspektor Wshard, Inglise riiklondusese astunud prantslane, oli Scotland Yardi teenistujest lahkunud umbes aasta tagasi. Wisinguguste, iseendast tühiste lahkeliide pärast sir Blindhalliga, ta oli esitanud wiimasele palwe end ametist wabastada ja Blindhall polnud seda tagasi lüükanud.

Hiljem kahjatses Scotland Yardi ülem küll, et oli noore ja filmapaisiwalt andeka mehe lahkunud minna, kuid siis oli juba hilja wiga parandada. Eriti wajalik oluiks Wshard praegu. Tema oli neid inimesi, kes kodunesid kiiresti kõigjal ja oskasi kõige wõimatumais oludes jõuda sihile. Sir Blindhall ei kahelnud, et Wshard oleks otskohe sõitnud New Yorki, sest ta armastas hädaohtu ja seiklusi.

„Jah,“ ohkas sir Blindhall, „kas keegi teab, kus elab Wshard praegu?“

„Ei, härra kindral,“ wastas wanem inspektor Fawrbeen. „Kellelgi pole tema asukohast aimu. Ta sõitis Londonist ära ja kadus kui tina tuhka.“

„Peaks ta üles otsima. . . See asi hurwitaks teda kindlasti.“

Sir Blindhall polnud wäiklane. Ametiasjad olid talle isiklikest alati tähtsamad.

„Kui ta mulle ikka weel on wihane,“ jatkas ta kohmetult naeratades, „siis olen walmis tema ees wabandama. Dieks wäga tähtis, kui leiaksime tema. . .“

Wanemad inspektorid olid oma ülemusega ühel armamisel.

„Jah, ainult Wshard päästaks meid täbarast seisuforrast. . . Paremat meest ei leia me Ameerikasfe saatmiseks!“

„Hea küll,“ otustas sir Blindhall. „Andke kõigile politseijaoskondadele shitreeritud raadio-telegramm Wshardi kirjeldusega ja läkitage telegrammid meie wälismaa agentidele. Astuge ka wälismaa politseiwaliustestega ühendusse. Peame ta tingimata leidma!“

Tõustes püsti, ta lisas:

„Wastusega Ameerikasfe aga ootame weel.“

26. peatükk.

Jgakord, kui awanes 89-da tänawa nurgal asuwa kohwiku wälisuks, wõpatas Jenny ja pööras pead. Kuid asjatu lootus! — too, keda ta ootas, ei ilmunud. . . Tüdrukul jäi wahimisesi kael haigeks, südames aga märatsefid pettumus, wiha ja armukadedus.

Kas Henry tõesti waleatas, kui ta awalbas talle armastust? Kas ta jääb ilma sõrmusest, mille saamiseks ta oli nii kindel?.. Üksteist korda oli Jenny elus eksinud, kuid nüüd oli ta uskunud, et leidis wiimaks ometi tolle kauaoodatud õige õnne. Muuslane oli ennustanud, et arv 12 kujuneb talle saatuslikuks.

Henry oli kaheteistkümmes. Järelikult oli talle määratud etendada Jenny elus tähtsat osa. Kuid nüüd oli Henry kadunud, läinud nagu üks-teist austajat enne.

Tüdruk kolistas wihaselt tasse ja riitles uue jooksupoisiiga, kes alles hommikul oli wõetud ametisse.

Poiss ei jäänud talle wastust wõlgu ja tüdruk tahtis talle õpetuseks anda juba kõrwakilu, kui üks awanes ja kohwikusse sisenesid kaks väga elegantset härrat.

Nii hästi riidetatud mehi käis kohwikus harwa. See, kes sammus ees, mängis hooletult monokliga, teine aga... Heitnud pilgu tolele teisele, punastas Jenny heameelest ja pühkis käed põllega kuivaks.

Teiselhes, nagu ei tunneks ta Jennyt, istus Henry oma kaaslaste kõrwale ja tellis kohwi. Ükskõikse ilmega wõttis ta taskust kulduuri (uue peremehe kingituse) ja waatas aega. Jenny ajas silmad üllatusest pärani: uur oli tõesti päris kullast!.. Kust tuli see äkiline rikkus? Sai ta päranduse wõi leidis ta tänawalt 100.000 dollarit? Tüdruku süda wafardas ärewusest ja hirmust. Kui Henry on nii rikas, siis ei mõtlegi ta temaga abielluda... Siis otsib ta endale uue sõbratari... Aga ei, see oli wõimatu! Ta armastas ju teda...

Närwlikult walmistas Jenny kohwi, täitis tassid ja asetask need kandikule.

Ühke wõttega haaras jooksupoiss kandiku ja sammus laua poole.

Aga poiss oli wilumatu. Nähtawasti ei arwestanud ta kandiku raskust ja oma jõudu. Tassid libisesid ja lendasid kolinal põrandale. Kuum wedelik pritsis elegantsete külaliste pükstele.

Wandudes kargasid härrad püsti. Poiss ehmatas, hüppas wälkkiirelt kõrwale ja sööstis uksest wälja uulitsale...

Ja oligi kadunud.

Jenny karjatas ehmudes, haaras puhta räti ja jooksis härradele appi. Nad polnudki liiga pahased.

„Neetud jõnglane!“ naeris monokliga härra ja puhastas taskurätiga plekke pükstelt.

Jenny askeldas Henry ümber, kes, istudes neegrift jooksupoisiile lähemal, oli saanud oma hallile ülikonnale suurema kohwiwalangu.

Waatamata talle otse, näpistas Henry tüdrukut lõuast. Jenny punastas ja ta süda wärises rõõmust. Näpistas!.. Järelikult ei kawitse ta teda hüljata...

Pükste puhastamine kehtis ligi wiis minutit. Waewalt olid härrad istunud oma endistele kohadele, kui kohwikusse sööstis hanereas kuus politseinikku.

„Käed üles!.. Seaduse nimel!..“

Monokliga härra ja Henry tõstsid kuulekalt käed. Jenny kahwatas ja laskus nõrkenult toolile, suutmata seista jalul.

Politseinike seljatagant ilmus nähtavale neegripoiss ja näitas talle wallatult keelt. Waene Jenny ei taibanud esimesel hetkel selle sõprus-awalbuse tähendust. Alles hiljem taipas ta, et poiss oli ise kutsunud politsei. . . Kas ta sellepärast kippuski kohwikusse ametisse?

Wahepeal olid politseinikud ümbritsenud härrad. Käeraud klõbisesid. Monokkel ika weel silmas, sammus Henry kaaslane uhkelt ukse poole. Norus päi järgnes talle ta uus sekretär.

27. peatükk.

Wanemat inspektorit Cortonit oli jälle wallanud meeleheide. Musta habemega mees oli küll leitud, aga mis oli sellest kasu? Ruperto Ruggieri oli läinud hulluks — selles polnud vähematki kahtlust. Professor Mitchell haiglas ei teatud temast muud, kui et ta oli toodud sinna paar päewa tagasi, kusjuures rawimiskulud olid tasutud pooleks aastaks ette.

Kuid see oli weel väike asi, wõrreldes kisaga, mida tõstsid ajalehed sees miljonitepärija miss New-York-Paris Hillcoti kadumisega. Ameeriklased olid harjunud gangsterite meeletute tegudega, kuid see ei talistanud neid ikka jälle tõstmast protesti politsei tegewusetuse wastu. Inspektor Cortoni aadressil lendasid kõige solwawamad wäljendused, kõige haawawamad sõnad. Teda sõimati gangsterite käsilaseks, argpüksiks, wiletsaks mehikeseks, kes tegi politseile häbi.

Kui miss New-York-Paris rööwiti lunaraha saamise otstarbel — küsivad ajalehed — miks ei esitatud tema hooldajale siis nõudmist ega määratud kindlaks summa suurust? Kas selle taga ei peitunud siiski teine põhjus? Kas miss New-York-Paris kadumine polnud jälle „Musta albatrossi“ järjekordne kuritegu? Kas wastasid tõele kuuldused, et miljonitepärija oli mõne päewa eest saanud kingituseks musta linnu?

Kirudes luges Corton neid lehtede sepitsusi, kui korrapidaja awas ukse ja teatas:

„Wahistatud saabusid!“

Inspektor Corton heitis lehed kõrwale.

„Tooge nad siia!“ käskis ta.

Rabinetti astus laks elegantset noormeesi, känd raudus. Neid saatis mitu politseinikku ja neegripoiss kohwikust.

Corton silmitses üllatunult tulijaid.

Enne kui keegi politseinikest jõudis awada suu, kargas wäle poiss inspektori ette, osutas monokliga härrale ja ütles:

„Must albatross!“

Inspektor jäi hämmastusest tummaks. Ta poleks rohkem imestanud, kui kabinetti oleks toodud Windsor hertsog wõi Ameerika presidendi poeg... Mis see tähendab? Kus tuli see poiss? Ja mis ta sonis? Must albatross, aga. . .

„Kes te olete?“ küsis Corton karmilt.

„Kannatage weidi,“ wastas poiss iseteadwalt. „On teil siin wett ja seepe?“

Inspektor Corton kehitas õlgu ja wiipas siis waikides teise tuppä wiiwale uksele.

Corton oli kindel, et tegemist oli naljanumbriga. Häbemata jõnglane tahtis wiist politseid ninapidi wedada! Aga oodaku ta! Igatahes oli tema, Cortoni, kohus nüüd wahistatuid üle kuulata.

Waewalt oli ta esitanud mõningad tawalised küsimused, kui „pois“ ilmus uuesti nähtawale. Corton waikis sõna pealt: läwel seisis wõluro tütarlaps jooksupoisi mundris! Põskedelt oli pestud must wärw, mütsike oli wõetud peast, silmad sädelesid ja blondid kiharad langesid salkudena laubale. Wõiduröömsalt silmitses ta mehi, kes üllatusest ikka weel waikisid.

Corton hüppas toolilt. Oli see wõimalik?

Tema ees seisis miss New-York-Paris!

„See on Must Albatross,“ ütles tüdruk, osutades monokliga härrale.
„Tema oli see, kes rööwis minu.“

Miss New-York-Paris oli leitud! Kivi langes inspektor Cortoni südamelt ja ta ohkas kergendatult. Kõik muu oli aga peaaegu muinasjutt. Ta ei suutnud uskuda, et tujukas plika tabas kurjategija, keda asjatult otsis New-Yorgi politsei. Siin peitus kindlasti mõni eksitus...

Aga õlgu! Wähemalt tüdruk oli käes!

Cortoni pilk libises miss New-Yorgilt pilkawalt muigawale monokliga härrale ja sealt jälle tüdrukule tagasi...

„Palun, wõtke istet!“ ütles Corton ja nihutas tooli tüdrukule lähemale.

Inspektor oli korraga wäga heas tujus. Ta ei kahelnud algusest saadik, et „Must Albatross“ oli rööwinud miljonitepärja. Ja siin ta nüüd oli, see mees, kelle ees wabisesid kõik selle maailma suured ja rikkad. Hästi kawatatud härra, peente kommetega, sportlane, mängija, elupõletaja...

Corton waatas noormehele tähelepanelikult otsa. Ta tundis ju teda! See oli sama noormees, kes kõrtsis oli astunud nende lauda ja awastanud wõtme, mis wõimaldas lugeda Stone'i märkmikku.

Nüüd oli kõik selge! Polnud ime, et noormees nii karmesti suutis loostada wõre, mille abil Corton pääses Stone'i seletusi uurima. Ta teadis seda juba enne.

Stone'i teine aparaat oli Musta Albatrossi käes! See mõte weenis Cortonit lõplikult ja ta ei kahelnud enam, et ta ees seisis kuulus ja kardetaw kurjategija.

Cortoni ilme muutus jäiselt karmiks, ta kitsad huuled sulgusid. Ei, pois, nüüd ei päästa sind enam ükski wõim!

Ametlikult ja üleolewalt pöördus ta monokliga härra poole:

„Teie olete...“

Kuid sõnad surid ta keelel.

Must Albatross oli nähtawasti oodanud seda filmapilkku.

„Teie käeraudade süsteem pole halb,“ ütles ta rahulikult, „kuid peal-
site süski tarwitusele wõtma ajakohasemad wangistuswahendid.“

Ta raputas käsi, rauad kõlisesid ja weeresid randmetelt alla... Dsawalt püüdis ta rauad lennult ja asetaski lauale inspektori ette.

Mõju oli wäpustaw. Politseinikud otse kangestusid üllatusest.

Henry armas, et noormees haarab rewolwori ja kihutab inspektorile kuuli pähe — filmade wahela, nagu ta oli harjutanud. Kuid midagi sää-

raft ei juhtunud. Monokkel silmas, seisis ta sirgelt ja püsti päi, känd ris-tamisi rinnal.

Loibudes tahtsid politseinikud tema kallale tungida, kuid Corton sun-dis neid käewiipega paigale jääma.

Wahepeal oli Corton wõtnud käerauad. Need olid läbi wiilitud.

„Millal te tegite seda?“ küsis Corton.

„Teel siia — autos,“ seletas wahistatu.

„Kes te olete?“ küsis Corton järskult. Seda ärritas noormehe pilkaw ilme. „Teie dokumendid?“

Must Albatross pistis käe aeglaselt tasku ja tõmbas sealt wälja passi.

Samal hetkel sõostis kabinetti korrapidaja ja ulatas Cortonile sinise ümbriku.

„Telegramm Scotland Yardist! Ühes fotoga! Kiire!“

Corton luges raadio-telegrammi läbi, heitis pilgu fotole ja... hõõrus filmi. Siis sirutas ta käe, haaras kärmesti wahistatu passi, lehitfes seda ja wõrdles passipilti telegrammi omaga, waatas noormehele tähelepane-likult otja... ja kargas püsti.

Kahe sammuga oli ta arwatama Musta Albatrossi kõrwal, surus ta kätt ja hüüdis:

„Kallis kolleeg! Wabandage!“ ja lijas siis naeratades: „Milline enne-olematu ekfitus!“

28. peatükk.

Miss New jälgis häämastunult siseeni. Kui Corton nimetas Musta Albatrossi kalliks kolleegiks, tekkis temas wõimatu soow põgeneda. Ta peas fähwatas mõte, et Corton ise oli ka kurjategija... Ent taibates oma rumalust, jäi ta endiselt kohale edasi istuma.

Henry ei saanud millestki aru. Imestusest pärani silmil wahtis ta politseinikke, kes äkki olid wõtnud walweseisaku. Corton aga hoidis ikka weel monokliga mehe kätt.

Mis see tähendas? Tõepoolest — kõigist neist ootamatustest wõis inimene tõsiselt hulluda...

„Miss New,“ pöördus Corton nüüd tüdrukule poole, „olete ekfinud. Kuidas tulite mõttele toda härrat pidada Mustaks Albatrossiks? Kas teate, kes ta on?“

Inspektor wakis sekundi, tundes löbu meeste nägudel peegelduwast ootusest.

„See härra siin pole keegi muu kui kuulub Scotland Yardi inspektor Bernard Ashard!“ lausus ta wõidurõõmsalt. „Mis te nüüd ütlete, miss New?“

Tüdruk lehitas õlgu. Ta ei saanud aru. Ekfitus oli wõimatu. Seda filedaks põetud ilusat pilkawat nägu tundis ta hästi. Ta oli seda wangis olles näinud läbi wentilaatori amause. Need iseloomulikud jooned olid talle süüwinud mällu. Ta ei kahelnud, et monokliga härra oli Must Albatross. Oli täiesti wõimatu, et New Yorgis leidus teine täpselt sama- sugune mees.

„Olen wästinud,“ ütles miss New tase, „tahaksin koju sõita. . .“

Sigust tõelda, see oli ainus mõistlik otsus. Corton kawatjes tüdrukut hiljem üle kuulata. Ta oli veel päris laps ja pealegi, kui ta wõis nii rängasti eksida, polnud tema seletustel ka mingit wäärtust. Mis puutus tema rööwimisesse, siis polnud ka selle asja selgitamisega kiiret, kuna ta oli elus ja terve.

„Hentington,“ ütles ta oma abilisele, „wiige preili koju ja kaskige teda paremini walwata. Head aega, mis New York.“

Cortonit ärritas inspektor Hentingtoni pilkaw ilme. Tema polnud ka iialgi millegagi rahul!

Kui ka teised politseimehed olid lahkunud toast, palus Corton külalisi istet wõtta ja pakkus neile sigareid.

„See on minu sekretär,“ esitles Ashard Henryt.

Corton surus tugewasti kätt, mille küljes ei kõlkunud enam rauad.

„Wäga röömustaw! Wäga röömustaw, mu härrad,“ pomises Corton närwlikult. „Kas wiibite New Yorgis juba pikemat aega?“

„Sõitke koju ja oodake mind seal,“ ütles Ashard oma sekretärile. „Ajame inspektor Cortoniga veel weidike juttu. . . Meil on ükssteisele wist mõndagi huwitawat pajatada, eks ole?“

Henry röömustas, et pääses minema. Ta jättis karmesti hüwasti ja ruttas wälja. Ükselt tagasi waadates nägi ta veel, kuidas Ashardi sigaritsuits tõusis korrapärase rõngastena õhku. . .

Kui nad jäid kahekesi, õtutas Corton sinisele paberile oma ees ja lausus tähendusrikkalt:

„Scotland Yard“ wajab teid. Lugege ise. . .“

Ükskõikse liigutusega wõttis Ashard laualt telegrammi.

„Ei mõista, mida nad minult tahawad,“ pomises ta pahaselt. „Juba üle aasta ei seisa ma enam politsei teenistuses.“

Lugemata telegrammi, pistis ta selle taskusse.

„Hea küll, wastan neile. Wõite teatada Londoni, et nägite mind ja andsite mulle telegrammi üle. Aga nüüd. . .“

Ashard waatas oma ameerika kolleegile kaastundlikult otja:

„. . . ütelge mulle, mis on uudist „Musta Albatrossi“ rindel?“

Corton lõi pettunult käega.

„Mäete ise! Tõsane, see asi teeb mind hulluks. . . Ma pole teid veel tänanud teene eest, mille õtutasite mulle tol korral kõrtsis — mäletate, kui aitasite mind uurida salakirja? Ma ei kahtle, et kurjategijatel on kasutada Stone'i teine surmakirte aparaat. Sattusin isegi digetele jälgedele, kuid musta habemega itaallane, kelle wangistasin, kaotas mõistuse. Ja praegu ei tea ma tõesti, mida ette wõtta. Nagu kiuste läheb kõik halwasti!“

Ashard noogutas kaastundlikult pead ja awaldas arwamisi, et nii wilunud ja tark salapolitseiniik kui Corton ületab lõpuks siiski kõik raskest.

„Muide,“ lüüas ta, „oleks wäga huwitaw kuulda, mis põhjusel miss New Yorgi kahtlus langes minule. Miks wabetas ta minu Musta Albatrossiga? Kui teil pole midagi selle wastu, siis tuleksin teiega kaasa, kui lähete teda külastama. . .“

„Selle asja korraldame kohe,“ vastas Corton lahkest, olles meelitatud kuulsa salapolitseiniku kiitusest. „Miss New on kindlasti juba kodus.“

Ta helistas tema villasse.

Telefonist vastas koolipreili närulik hää.

„Tahaksin kõnelda inspektor Hentingtoniga,“ ütles Corton.

„Kellega?“ kostis vastuseks inestushüüd.

„Inspektor Hentingtoniga! Politseinikuga, kes tõi miss New' koju... Kiiresti, palun!“

Kuuldes vastust, kahvatas inspektor Corton.

„Miss New pole veel saabunud?... Ühtegi politseiniku pole majas?...“

Kuuldetoru kulkus Cortoni käest ja ta vaatas ehmunult Ashardile otja.

„Uuesti kadunud?!...“

Endine Scotland Yardi inspektor kehitas ükskõikselt õlgu.

29. peatükk.

Minut hiljem kihutasid Corton ja Ashard Hillcoti willa poole.

Lund aega ootasid nad seal, kuid miss New'd ega inspektor Hentingtoni ei saabunud.

„Mõni õnnetus?“ lausus Corton mõttlikult ja helistas kõigisse politseijaoskondadesse. Kuski ei teatud midagi.

Corton muutus iga filmapilguga rahutumaks. Ta ei kahelnud enam, et miss New oli uuesti langenud gangsterite kiiüsi.

„Asjatu on oodata,“ ütles Ashard wiimaks.

Corton, kes närulikult oli sammunud ühest nurgast teise, seisatas inglise salapolitseiniku ees. Loo märkas, et Corton oli unetute võde tagajärjel jäänud kahvatuks ja kõhnaaks, ta filmade all olid sinised ringid ja ta rahu oli kadunud hoopis.

„See neetud Must Albatross rõõwib mult lõpuks mõistuse,“ ohkas ta. „Ma ei saa millestki enam aru ega oska midagi ette võtta. Andke mulle head nõu, härra Ashard! Aidake mind... Kui see veel natuke aega kestab, siis võtan enda ametist lahti! Pension pole mul küll veel wälja teenitud, aga mis sellest? Ma ei suuda oma kohustusi täita, olen saamatu, loll... Oh, Jeesand!“

Jälle hakkas ta rahutult kaima mööda tuba, pomisedes segaseid sõnu nagu meeletu.

„Dlen walmis teid aitama,“ tähendas Ashard rahulikult.

Willast sõitsid salapolitseinikud Cortoni korterisse. Ashard ei soovitud, et ta kaastöö kannaks ametlikku iseloomu. Cortoni juures oli muigawam kõnelda Mustast Albatrossist ja jälitamise kawadest kui politseipeawalitsuses.

Ust awades ütles teener:

„Pool tundi tagasi toodi teile pakki, härra inspektor.“

„Milline pakki?“ inestas Corton. „Ma ei oota mingit saadetist. Kus ta on?“

„Siinsamas,“ ütles teener ja osutas suurele kohwile esiku nurgas.

„Keegi noormees tõi selle.“

Corton kummardas, et lugeda saatja nime kohvri küljes rippumalt kaardilt. Wandudes ajas ta end jälle sirgu: kaardil ilutjes Musta Albatrossi pitsat!

„Neetud!“ pomises Corton.

„Kas avate kohvri?“ küsis Ashard.

„Loomulikult,“ vastas Corton ja murdis luku lahti. Ent maewalt oli ta avanud kaane, kui ta kohkunult taganes.

„Jesand!“ pomises ta, wärisedes kogu kehast.

Kohvris lebas inspektor Hentingtoni laip. . .

„Surnud!“ sosistas Corton ega suutnud end hetke liigutada.

Ashard toibus estimesena. Teenri abil fiskus ta laiba kohvrift ja asetata diivanile. Inspektori kehale polnud märgata wägivaldse surma jälgi.

„Südamerabandus,“ ütles Ashard, olles tähelepanelikult silmitsenud furnut. „Alsun, et lahkamine kinnitab minu arvamist.“

„Surmakiired?“ küsis Corton.

Ashard oli wahapeal fergitanud furnu lauge ja waadanud ta klaasistunud filmi.

„Ei tea. . .“

„Mürgitatud?“ küsis Corton.

„Kaske ütelda,“ vastas Ashard mõtlisult.

„Mis me nüüd teeme?“

Ashard waikis wiimu. Siis lausus ta otjastawalt:

„Tätame laiba estialgu siia ja sõidame linna. Tunnan kedagi, kes on suuteline meie küsimusele wastama.“

„Hea küll,“ nõustus Corton ja andis teenrile käsu mitte kedagi sisse lasta.

Salapolitseinikud kihutasid New Yorgi linnaossa, kus elasid hiinlased, malaiilased ja teised wärwilised. Ashard istus autojuhi kõrwal ja juhatas meest, kes nähtawasti esmakordselt oli sattunud siia kitsaste ja kõwerate tänawate rägastikku.

„Peatuge seal kohwiku ees,“ käsiskis Ashard.

Auto jäi wäikese rāpase maja ette seisma. Kohwiku silt lipendas tuules, kuid ukseid olid suletud. Kohwik oli kinni.

Ashard koputas uksele. Kestis mõni minut, enne kui läwele ilmus wana hiinlane, kelle nägu oli fortsus kui ahwil.

„Kas kõrgesti austatud Sun-Tshan suwatses mind ja mu sõpra wastu wõtta?“ küsis Ashard wiisakalt, kummardades sügawalt.

„Sun-Tshan peab endale suureks auks termitada oma wiletsa katuse all walgeid wendi,“ wastas hiinlane, kääwiipega paludes neid sisse astuda.

Salapolitseinikud sisenesid pimedasse kitsasse koridori. Peremees wiis nad wäikesesse tuppa, mille sisustuse moodustasid madal laud ja loendamatu hulk firewaid patju pörandal.

Peremees ja külalised istusid patjadele. Ashard tundis end nähtawasti wāga mugawasti, kuid Corton leidis, et pingil on parem istuda kui kilitada suurel ja pehmel padjal.

„Millega wõib Sun-Tshan oma sõpra Ashardit teenida?“ küsis hiinlane.

„Pole maailmas paremat mürkide tundjat kui Sun-Tshan,“ ütles

Ushard, kummardades uuesti. „Tahaksin meeledsi teada Sun-Tshani arvamist juhtumiga kohta, mille seletamine meile tekitab ületamatuid raskusi.“

„Minu sõber Ushard segab mürke ja tahab nende mõju tundma õppida?“

„Oh ei,“ naeratas endine Scotland Yardi inspektor tagasihoidlikult, „mul puuduvad eeldused nii tähtsaks toiminguks. . . Kuid minu sõbra majas,“ ta osutas Cortonile, „lebab furnud mees. Me tahaksime teada, mil viisil mõõras käsi toimetab ta taevasse.“

Hiinlane tõusis püsti.

„Sun-Tshan ei saa oma sõbrale õelda ei. Tulen teiega kaasa.“

Hulk aega seisis hiinlane furnu ees, tähelepanelikult silmitsedes ta liiskumamatut nägu. Siis otsis ta oma woldirikka rüü taskust luubi, kergitas furnu lauge ja uuris laua ja tõsiselt tema silmi.

Ushard ja Corton jälgisid tema tegewust pinema huwiga.

Uuesti kotas Sun-Tshan taskutes ja töi siis nähtawale mitu nädala. Askelدانud weel weidi aega laiba kallal, ütles ta rahulikult:

„Minu sõbra sõber ei ärka enam ellu.“

„Mürk?“ küsis Ushard lühidalt.

Hiinlane kergitas waewalt märgatawalt kulme. Arwatawasti oli küsimus asjatu.

„Kas minu sõber Sun-Tshan võib õelda, mis mürk see on?“ küsis Ushard.

„Homme,“ vastas hiinlane, kummardas sügawalt ja suundus ukse poole.

„Nõetud albatross!“ pomises inspektor Corton, kurwalt silmitsedes wana abilise liikumatu keha.

Järgmisel hommikul seisis Ushard ja Corton jälle hiina kohwiku ukse ees. Kuid nende koputamisele ei wastanud keegi.

Corton tõmbas taskust kimbu muukraudu ja awas elukutselise waraga wõlmusega ukse. Riis ja pime koridor oli tühi. Salapolitseinikud rutasid tuppa, kus Sun-Tshan nad eelmisel päewal wõttis wastu.

Hiinlane lebas patjadel. Külaliste ilmudes ta ei liigastanud.

Ushard kummardus tema kohale, puudutas ta jääkülma kätt, waatles tähelepanelikult ta klaasistunud silmi ja kattis ta näo siis siidlinaga.

Mõlemad salapolitseinikud otsisid Sun-Tshani maja läbi, kuid ei leidnud seal midagi kahtlast. Wana rauk oli elanud üksi ja naabrid ei teadnud, kas tal üldse oli käinud külalisi.

„Leis on olemas must albatross?“ küsis Ushard Cortonilt, kui nad sõitsid siidalinna tagasi. „Ja ta on elus ja terve?“

Banema inspektori närvid olid pinemil. Ta walitſes end waemu.

„Jah,“ pomises Corton ja löi käega. Ta ei tahtnud sellest kõnelda.

„Andke lind mulle,“ palus inglise salapolitſeinik.

„Wõtke ta jumala nimel!“ karjus Corton, mõlema käega hoides peast finni. „Koristage neetud albatros! Lähem tõesti hulluks... See on midagi hirmust! Kunagi warem pole ma olnud nii hädas. Täna esitan lahkumispalwe. Jah, täna kohe... Ma ei jõua enam töötada! Olen otsas...“

Ushard, kelle närvid olid tugewamad, püüdis teda rahustada.

Corton ei kuulanud teda, süngelt waitides kogu tee. Broadwayl wäljus Ushard autost ja Corton sõitis üksi edasi.

Kodus ootas Ushardi tema „sekretär“.

„Tulge süia,“ kutſus Ushard Henryt, seistes esikus. „Ma pole teile seda wist weel näidanud...“

Ta surus pisikesele waewalt märgatawale nupule seinas.

Alalt seinast wajus wälja teine uks ja klõpsatas kerge raginaga lukku. Naeratahes koputas Ushard ukseplaadile.

„See on terasest,“ ütles ta. Kuulikindel. Aga waadake,“ näitas ta, „siin awaneb aken, kust näeb ukse taga seisjat... Suurepärane leiutis!“

Imestades küsis Henry:

„Kas te kardate kedagi?“

„Ettewaatlikku kaitsemad jumalad,“ wastas Ushard rahulikult. „Milleks on olemas moodne tehnika, kui seda ei kasutata? Muide: tänasest päewast alates pidage see terasuks alati kinni.“

Henry noogutas pead.

„Minu äraolekul ärge laske kedagi sisse. Waadake aknast, kes tuleb, aga ärge awage ust. Isegi mind ärge laske sisse!“

„Isegi teid mitte?“ imestas Henry.

„Isegi mind mitte,“ kordas Ushard kannatamatult. „Käegin wist külast selgelt... Wõi ei saanud te aru? Kui ma helistan ja käsin end sisse lasta, siis ärge tehke seda. Mõistate nüüd?“

Ta pani kübara pähe ja wäljus. Henry aga waatas talle kaua hämmastunult järele.

Igawuſt tundes hulkus Henry mööda tube.

Ta peremees muutus iga päewaga kummalisemaks — wiimaks polnud ta enam terve mõistusega? Henryl oli kõik, mida ta oli ihaldanud: ilus korter, korralik toit, hea palk. Aga siiski polnud ta rahul. Nüüd näis talle ta tööta töölise põli hoopis ilusamana. Siis oli ta wähemalt waba — wõis minna, kuhu tahtis, wõis hulkuda linnas...

Ta mõtiskelu katkestas kellahelin.

Henry ruttas esikusse ja awas aknasele terasukse. Trepikojas seisid Ushard.

Tal oli nähtawasti rutt, sest waewalt ta märkas, et uksest awanes fitſas pilu, kui ta kannatamatult hüüdis:

„Mis te weel wahite? Tehke üks lahti!“

Henry kahtlused hajusid. Ushard oli wististi teinud nalja, kui ta ei

nist oli käskinud end mitte sisse lasta. Kumal oluks peremehega peitust mängida!

Henry surus nupule, terasuks kerkis eest ja salapolitseinik sisenes vaikides.

Pööramata sekretärile tähelepanu, suundus Ashard kohe oma kabinetti. Tärelikult ta ei wajanud Henryt.

Noormees hullus weel natuke aega toast tuppä, lesis weidike diivanil, luges ajakirju ja otsustas siis wälja minna. Jenny ootas teda kindlasti ja oli väga mures... Ta ei kahelnud, et Ashard tal lubab minna, kuid otsustas siiski enne küsida.

Koputanud uksele, Henry astus kabinetti.

See, mida ta nägi, üllatas teda. Ashard seisis kirjutuslaug taga, närwlikult sorides laegastes. Laual olid rahapakid ja mitmesugused dokumendid. Osa neist oli juba topitud portfelli.

„Teie sõidate ära?“ küsis Henry pettunult.

Tähendab — ta pidi koju jääma! Ja Jenny ootas...

Ashard pööras kannalt ringi ja waatas Henryle pilkawa muigega otja. Samal sekundil kõlas Henry selja taga pauk.

Ashard heitis käed üle pea, waarus ja kukkus seljale. Henry sööstis tema juure, haaras ta pea oma käte wahela, ja karjatas ehmunud: Ashardi filmade wahel oli kuulihääw!

Ta oli tapetud!

Reegi, kes käsitles relwi sama hästi kui Ashard, oli ta elule teinud lõpu. Aga kes? Waewu ajas end Henry jalule, wäriseedes kogu kehast. Ta laup kattus hirmuhigiga ja pea pööratas. Seda siis kartis waene Ashard! Sellepärast käskis ta terasukse sulgeda! Ja Henry — taewas hoia — ta polnud seda teinud, ta oli unustanud terasukse ette tõmbamata!

Henry oli süüdi tema surmas!...

Wälkkiirelt pöördus ta ümber — ja kangeistus õudusest. Lõwel seisis Ashard — elaw Ashard — ja hoidis rewolwrit käes!

See oli liig. Henry põlwed nõtkusid, põrand ta jalge all näis kõikumawat, ta tuikus, kukkus ja kaotas teadwuse.

Kui ta jälle toibus, seisis Ashard nr. 2 kirjutuslaua ääres, seljaga tema poole, ja wõttis portfelliist rahapakke wälja.

Henry tõusis tassa püsti, hüüis likiwarbail ukse juure, tõukas selle kinni ja sööstis koridori. Wõrgates kokku neegriga, ta pidi peaaegu kaotama tasakaalu. Neeger, kes ei teadnud, mis on juhtunud, astus talle teele ette.

Henry polnud iseloomult arg. Süüdi kõiges olid närwid, mis wiimaste päewade sündmuste mõjul olid läinud rikki.

Terwe tugewa looduslapse lähioolu sisendas Henryle jälle julgust ja rahu. Henry seletas, et kabinetis oli juhtunud hirmus õnnetus, ja et mõrtsukas tuli tabada...

Neeger taipas kohe. Surudes sõrme vaikimise märgiks wastu huuli, hüüis ta ukse poole, käewiipega käskides Henryt endale järgneda.

Henry tormas enne weel oma tuppä ja tõi sealt rewolwri. Siis astus ta neegri selja taha.

Nad sisenesid kabinetti nii tassa, et Ashard nr. 2 neid ei kuulnudki. Ta oli kummardunud tapetu kohale ja kobas tema taskutes.

Henry tõstis revolwri ja sihtis kurtategija pähe. Ta käsi wärises.

Ta ei jõudnud veel suruda päästikule, kui neeger löi tal relwa käest ja haaras oma tugewate sõrmedega tal kõrist kinni.

Henry ei saanud enam hingata, ta silmad ahwardasid koobastest wälja tulla, pödrane walu ängistas ta südant.

Teist korda kaotas Henry teadmuse.

Argates kuulis ta Ashardi neegriga kõnelemas papua keelt. Tähen dab — see oli õige Ashard? Kes on siis tapetud? ... Waene sekretär ei saanud enam millestki aru.

Ta tahtis tõusta, kuid keha tundus tinaraskena. Ta oigas. Ashard ja neeger askeldasid tema ümber, niisutades ta meelesõhti kõlmiweega ja andes talle nuusutada langet soola.

Ashard kõneles temaga pilkav-sõbralikult nagu lapsega. Nüüd ei ka helnud Henry enam, et tapetu oli keegi wõdras.

Waewaga kergitades pead padjalt — ta oli wahapeal tõstetud diivanile — fosistas Henry haledalt:

„Undestage — oleksin teid peaaegu tapnud ...“

„Peaaegu ei loe,“ naeris Ashard, mähtides ta pea ümber märga sidet. „Teie oleksite mulle peaaegu kuuli pähe kihutanud ja Wamba oleks teid peaaegu kägistanud furnuks. Ning kõiges on süüdi teie rumalus. Miks ei kuulunud te minu käsku?“

Henry pödras pilgu furnule ja küsis taja:

„Kes see on? ... Kes see on? ... Oh, see on hirmus ...“

„Wastaksin teile meeled, kuid kahjuks ei tea ma seda veel isegi. Minu teisil on wõtnud kõik abinõud tarmitusele, et ta isikut ei saaks selgeks teha. Isegi ta aluspesul on kõik monogrammide eemaldatud ...“

„Kuidas wõis ta teile nii jarnelda? Isegi hääl oli tal täpselt sama sugune kui teil ...“

„Kui pesta tema näolt grimm, siis pole meil enam liiga palju ühist. Kuid pean tunnistama, et ta oli tõesti filmapaistew näitleja.“

Henry pea walutas pödraselt. Ka kõnelemine walmistas talle raskusi, kurt oli libe, kaelarahud paistetanud.

„Kas polnuks parem,“ oigas ta, „teda elusalt wangi wõtta?“

„Wuidugi, noor sõber,“ naeratas Ashard, „kuid siis lebaksite teie tema ajemel pörandal. Näete ...“

Ta astus furnu juure ja tõstis ta parema käe.

„Kas näete pistoda ta sõrmede wahel? Tera ots on liimine ... Kuid, armas sõber, see pole liim, waid mürk, mis lõpetas inspektor Hentingtoni ja mu wana sõbra Sun-Ushani elutee ... Kõige wäiksemast kriimustusest on küllalt, et saata teid teise ilma.“

„Tõsrand!“ oigas Henry ja kattis näo kättega.

Õnnetu sekretär taipas wasti nüüd, et oli jälle wiibinud surmaohus.

Ashard wiipas neegrile ja too haaras laiba õlale ning wäljus sellega.

„On teil juba parem?“ küsis Ashard kaastundlikult. „Lebage rahuli-

kult. Urge mõtelge ja katsuge uinuda. Pärast magamist olete nagu unesti sündinud."

Ta fulges kirjutuslaua laekad ning jatkas siis:

"Jäate üksi korterisse. Peame Bambaga mõlemad lahkuma."

Henry noogutas tummalt pead.

Ta lamas diivanil, püüdes unustada ümbrust. Pooleldi suletud lauagude alt nägi ta, et neeger Ashardi käsul wõttis pronkslaualt kastikese ja pani kaenlasse.

Henryle meenus, et kast sisaldas säravaid kive. Briljandid!... Wõi polnud nad siiski briljandid?

Siis wäljusid Ashard ja tema must teener.

30. peatükk.

Kuidas sattus miss New-York-Paris „jooksupoisiiks“ kohwikusse, kus Jenny oli ettekandjaks?

Waewalt toaneitsi Betty oli wäljunud magamistoast, jättes miss New neeger Samiga kahekese ja waewalt too oli awanud suu, et wastata oma noore perenaise küsimusele, kui miss New pähe langes suur räät, mis kättis ta näo täiesti ja mässtis ta kaela kinni. Tugewad käed haarasid tal õlust. Tüdrukule näis, et ta lämbub. Ta rabeles, astus paar ebakindlat sammum ja kaotas teadwuse.

Kuidas ta majast wälja wiidi ja kuhu ta sõidutati, seda ta ei teadnud. Hommikul ärkas ta wõõras majas, wäljaspool linna. Maja oli wäike, waene ja kuulus neegriperekonnale.

"Perenaist polnud kogu päewa kodus," jutustas miss New inspektor Hentingtonile, teel politseiwalitjusest oma willasse, „peremees-neeger istus wärawas, täites nähtawasti walwuri kohuseid. Lapsed mängisid tänawal, mina aga ei tohtinud isegi akna alla astuda. Tgakord, kui neeger mind nägi, lähenes ta ahwardawalt tõstetud rusikaga... Siis tuli mul hea mõte. Kui lapsed parajasti kõik olid õues, hiilisin nende tuppä, wõtsin kapist wanema poisi riided, panin need selga ja tegin oma näo ja käed saapamäärdega mustaks."

Oma seiklusi meenutades puhkes miss New heledalt naerma.

"Teie ei suuda kujukutella, kui wastik see oli!" jutustas ta elawalt. "Määre haies kohutawalt... Siis peitsin enda pimedasse nurka, oodates laste tagasitulekut. Niipea kui nad ilmusid, sõõstsin teise ukse kaudu esikusse ja tormasin õue. Wana neeger tulkus wärawa ees pingil. Olin temast juba möõdas, kui ta ärkas ja hüüdis mulle järele: „Kuhu sa lähed, Tommy?" Ma ei wastanud, joostes edasi... Kui ma hetke pärast tagasi waatastin, lippas ta mu kannul, karjudes kõigest jõust. Wististi taipas ta, et see olin mina, wõi hüüdsid talle lapsed, et mind polnud enam toas."

Miss New' põsed õhetasid, ta lokid olid wallandunud ja langesid silmile, kuid ta ei märganud seda, olles haaratud oma seikluste kirjeldamisest.

Inspektor Hentington kuulas teda hurwiga, sattudes agarast plikast üha juurenewasje waimustusesse.

„Minu õnneks,“ jatkas miss New, „seisis ühe maja wärawa ees kaariku ette rakendatud hobune. Hüppasin wantrisje ja kihutasin minema. Raua ma sõitsin, seda ma enam ei mäleta. Kuhu wiis maantee, seda ma ka ei teadnud. Kui ma tagasi waadates ei näinud enam jälitajaid — arwatawasti olid nad jäänud kaugele maha, pidasin hobuse kinni ja küsisin möödaminejalt, kuhu see maantee läheb. „Long-Islandi sillale,“ wastati mulle. Rõõmustasin, sest teadsin nüüd, et polnud New Yorgist enam kaugel. Weidi maad enne esimest autobusepeatust ronisin wantrist maha ja jäin autobust ootama. See tuli ka warsti. Õnneks oli mul natuke raha kaasas, nõnda et wõisin pileti osta.“

„Tegite suure rumaluse,“ ütles inspektor Hentington, „oleksite kõhe pidanud wõtma takso ja sõitma politseisse...“

„Ükskõik, neid neegreid poleks nagunii saanud wangistada — ma ei tea ju, kus asub nende maja. Seal oli terve küla, kõik majad olid ühesugused ja kõik neegrid olid ka täpselt ühte nägu.“

„Aga meie oleks siiski...“

„Pealegi kartsin, et politsei saadab mu koju,“ katkestas teda miss New York.

„Kartsite, et teid saadetakse koju?“

„Muidugi,“ wastas miss New rahulikult.

„Ma ei mõista teid,“ kehitas Hentington õlgu.

„Imelik inimene!“ lausus tüdruk kannatamatult. „Mind oli kodunt juba kaks korda rööwitud. Järelikult wiibisin seal alalises hädaohus... Ühesõnaga, otsustasin, et ma ei lähe koju...“

Inspektor Hentington wangutas etteheitwalt pead ja kordas:

„Oleksite tingimata pidanud asiast politseile teatama.“

Miss New raputas oma sassis lokke ja jatkas hoogsalt:

„Wäljusin autobusest linnasüdamas ja astusin esimesesse ettejuhtuwasse kohwikusse. Mul oli pöörane janu. Ja ma wajasin rahu, et koondada mõtteid ja otsustada, mida nüüd peale hakata. Kohwik oli täiesti tühi. Istusin laua taha ja tellisin tassi kohwi. Perenaine ja ettekandja unustasid minu juuresolu warsti ja jutlesid wahjusti omawahel. Kuulsin perenaisi kurtwat, et tänapäewal olewat wõimatu leida ausat „jooksupoissi“. Neegripois, kes seal enne teenis, oli sõnnud kõik wahukoore tagawarad. Nüüd oli uut poissi waja, aga kust teda otsida?“

„Ja siis jäitegi sinna?“ küsis inspektor Hentington.

„Just. Ja kas teile ei näi, et see oli hiilgam mõte? Enda warjamineks oli raske leida paremat kohta. Heitsin wargi pilgu peeglistse. Saa-pamääre oli kuiwanud ja kõwasti liibunud naha külge. Mu wälimus oli ifegi neegripoisi jaoks kaunis räpane, aga see ei heidutanud mind. Astusin julgelt perenaise ette. Ta oli wana ja poolpime. Tutustasin talle pika loo oma raskest elust, ütlesin, et isa on surnud ja ema kadus teadmata kuhu. Ühesõnaga — tegin ta südametähele. Ettekandja ei waadanud minu poolegi.“

„Ettemõtlikkusest pole teil puudust!“ naeris Hentington.

„Perenaine küsis minult karmilt, kas armastan wahukoort,“ jatkas miss New endise elawusega, „ja kui wastasin, et ma üldse maiustusi ei söö, kuna nad panewad mu kõhu walutama, ja et ma wahukoort ei wõta

fui sisfegi, siis wõttis ta mu ametisse. Mulle anti „looksupoisi“ ülikond, millesse kohe riietusin.“

„Naske uskuda, et teid peeti poisiks,“ naeris Hentington jälle.

„Keegi ei kahelnud selles,“ lausus miss New weendunult, „peitsin juuksed mütsi alla ja määrisin isegi kõrwad mustaks! Oh, teie ei usu, kui naljakas olin! Aga töö oli väga huwitav...“

Olnuks parem, kui inspektor Hentington poleks nii tähelepanelikult kuulanud, sest siis ta oleks märganud autojuhi kahtlast tegewust.

Käärarikkal ristteel tasandas autojuht käiku ja wiipas kellelegi rahwa hulgas. Masin peatus hetkeks. Keegi hüppas astmelauale, sirutas käe aknast sisse ja kadus sama kiiresti nagu ta oli ilmunud.

Hentington haistis imal-magusat lõhna, kuid ei jõudnud enam midagi teha. Weri wafardas meelekohtades, silme ette tekkisid mustad täpid, kõif keerles, tiirles, ta wajus, wajus ifka sügawamale...

Inspektor oigas nagu unes, langes kõssi ja weeres istmelt auto põrandale.

Miss New oli rööwitud kolmandat korda!

Kui ta minestusest ärkas, lebas ta sängis. See oli kitsas ja ebamugaw ja küüsus korrapäraselt ülalt alla ja küljelt küljele. Miss New oli külalt reisinud, et filmapilk taibata, kus ta asus.

Ta oli toodud laewale!

Polnud vähematki kahtlust: ta wiibis merel. Akna asemel oli seinas ümmarik illuminator, mille ette oli tõmmatud tume kardin.

Miss New kargas püsti ja sööstis ukse juure. See oli lukus.

Laualt leidis ta kirja, mis kandis tema nime.

Lüdruk awas kirja ja luges:

„Kui lubate käituda korralikult, wõite jahil wabalt liikuda. Meeskonnale on asjatu esitada küsimusi: nad ei wasta. Kuid wäiksemalgi sõnakuulmatuse ja korrariikkumise awaldusel lukustan teid kajutisse, kuhu teie jääte seniks, kuni saabume kohale. Kapten.“

Miss New süwenes mõtiskellu...

Mis nüüd teha?...

Ta oli nii harjunud rööwimistega — see oli ifkagi kolmas kord, — et ta ei pärinudki enam, kes teda rööwis ja milleks. Üks oli kindel ja see oli kõige tähtsam: tema elu ei ähwardanud hädaoht. Kui teda oleks tahtetud tappa, siis poleks teda ammu enam olnud elus...

Kurjategijatel olid temaga nähtawasti teised kawatsused... Tal ei tulnud kaitseda oma elu, waid wabadust.

Miss New kaalus oma seisukorda. Awamerel on laewalt wõimatu põgeneda. Tärelikult polnud sellest vähematki kasu, kui ta terweks päewaks jääb kajutisse. Paremini juba tutwuda oma wangistajatega. Wõibolla õnnestus tal siiski neilt midagi kuulda...

Siin kajutis polnud kedagi. Südne on istuda pisikeses lukustatud ruumis. Väljas defil oli vähemalt päikest ja õhku.

Ta wõttis ümbriku ja kirjutas selle teisele poolele suurte tähtedega:

„Olen nõus.“

Siis pistis ta ümbriku ukse alt koridori.

Möödus mõni minut. Wõti krigises lufus ja siis kostis eemaldumate sammude müdinat.

Mifs New astus ukse juure. See awanes. Tee defile oli maha.

31. peatükk.

Kaks härrat ja Jenny sammusid läbi pargi rannale, kus lainetel kõikus silla külge köidetud mootorpaat „Florida“.

Alshard keeras keti lukust lahti ja aitas Jennyl paati astuda. Henry istus tema kõrvale, kuna Alshard asus rooli taha.

Riirõidupaat sõistles meretele, kandes mahutawa wao lahe peegelsilebasse pinda.

„Kui tore!“ hüüdis Jenny ja plaksutas käsi.

Sõidukiirus suurenes üha. Alshard juhtis wilunud käega ja rand kaugenes uskumatu rutuga.

New Yorgi pilwelõhkujad kadusid uttu. Warsti paistis ainult tume rannikuwürg ja hetk hiljem polnud sedagi enam näha.

„Sellise tempoga oleme hommikuls Inglismaal,“ tähendas Henry naeratades.

Jenny kohkus ja küsis ehmudes:

„Kas sõidame Euroopasse?“

Mehed puhkesid naerma.

„Arge kartke,“ naljatas Alshard. „Ma ei taha teilt ega Henrylt rõõwida pulmारेisi löbu. Sõidate Euroopasse „Queen Mary“ esimeses klasfis. Teil on kasutada tantsumaalid, baarid, kuulete head muusikat, istute wahelduseks kinos ja käsutate teenijaid... Praegu aga hingake soolast meredõhku ja imetlege päikest. Kas siin pole ilus?“

Ta pani mootori seisma ja teinud poolringi, peatus paat.

Päike lähenes filmapiirile. Kell oli wiis.

„Kahju, et meil pole kaasas priimust — wõiks teeta teed,“ ütles Henry.

„Milleks?“ imestas Jenny. „Du nii meeldiw olla eemal sõdgiist ja joogist.“

Ta ohkas, mõteldes kohwikule, millest ta oli nii tüdinud...

Siis waitisid kõik. Henry ja Jenny waatlesid hardunult piiritut wete-wälja. Alshard aga silmitses tähelepanelikult taewast, pooleldi lebedes padjul.

Alki ajas ta end sirgu, sirutas käe ja tõmbas mootori kõrvalt kastist suurepärase tuliue wintpüssi. Jenny ja Henry istusid seljaga tema poole ega näinud selle tõttu midagi. Kui Jenny oleks waadanud tagasi, ta oleks kindlasti karjatanud hirmust. Keda kawatses Alshard tulistada?

Alshard seadis püssi palge ja sihtis.

Rõrgel taewas lendas must lind, korrapäraselt ja wõimsalt liigutades tiibu.

Alki kõlas pauk.

„Tasand!“ hüüdis Jenny ehmudes ja haaras mõlema käega Henry rinnust finni. Alles nüüd märkas Henry Alshardi käes suitsawat püssi.

„Keda te lasksite?“ küsis ta imestades.

Ushard wahtis waikides taewasse. Jälgides tema pilku, silmas Henry fuurt musta lindu, kes kiwina wajas alla.

Ushard lülitas mootori ja sõitis tasase käiguga kohale, kuhu kukkus tabatud lind. Tiivad laiali lebas lind weepinnal. Henry sirutas käe ja tõmbas ta paati.

Must albatross! ...

Lind oli surnud. Jenny silmitses teda imestusest pärani filmil.

„Te tabasite teda lennult? Kui hästi te lasete! Aga miks tapsite ta?“

„Seda näete kohe,“ wastas Ushard rahulikult ja wõttis linnu Henry käest.

Albatrossi kaela oli seotud wäike kummist kott. Ushard sõlmis nõõri lahti, wiskas surnud linnu paadi põhja ja puistab siis kotikese sisu oma peopesale. Loojenewa päikese kiirtes särasid briljandid kui tuhandewärwiliised tulukesed! ...

„Siin on neid täpselt miljon dollari wäärtuses,“ tähendas Ushard pilkawalt. „Ei tarwitsse kaaluda ega uuesti hinnata. Saatja juba hoolitses selle eest, et arwe oleks korras.“

Jenny, kes millestki ei saanud aru, wahtis hämmastunult meestele etta. Legid nad nalja? Wõi kõnelesid nad tõsist juttu? ...

Henry ei suutnud pöörata pilku mehelt, kes laks korda oli päästnud ta elu. Ta oli kahwatu ja masendatud. Südne mõte ei andnud talle rahu. Kes Ushard oli tõesti ... Must Albatross? Ei, see oli wõimatu! Täiesti wõimatu!

Henry püüdis hajutada kahtlust, mis tekkisid tal mehe wastu, kellest ta mõnelt pidas lugu. Kuid mida rohkem ta mõtles, seda põhjendatumad näisid kahtlused. Talle meenus lastike, mis oli ääreni täis briljante, ja talle tulid kõrtsis kuulnud sõnad meelde. Ushard puhus suitsu alati korrapärase rõngastena õhku. Ta kartis waenlast ja et tal neid oli, selles oli Henry isiklikult weendunud.

Kuid kõneles Ushardi wastu, ja ometi ...

Ta oli endine salapolitseinik, Scotland Yardi filmapaistwamaid ametnikke!

Wõimatu ... Aga miks lahkus ta politseiteenistusest, kus tema wõimeid hinnati nii kõrgelt? Tahtis ta rikastuda? Kui ta tõesti oli Must Albatross, siis polnud ime, et politsei ei suutnud teda tabada. Kurjategija tundis täiuslikult politsei organisatsiooni, teadis selle nõrkusi ja puudusi. Karta polnud tal midagi. Ta wõis kõike ette arwestada. Politseid ninapidi wedada oli talle lapsenänguks.

Kuid siiski see tundus wõimatu, kohutaw ... Wõib-olla ...

Uus mõte sähwatas Henryl läbi pea. Muudugi! Loomulik! Milline narr ta oli! ... Teisiti ei saanud see olla! Püritu waimustus waldas sekretäri. Kui tore oli teenida säärase inimese juures! Milline õnnelik juhus, et ta sattus nii geniaalse mehe majja!

Imetledes silmitses Henry Ushardi, kes rahulikult juhtis mootorpaati ranna poole.

Musi Albatrosi pügas ameerika miljonäre, kuid leidis veel kavalam mees, kes pügas teda ennast!

Jesand, kui haruldastel taril oli Alhard!

Ona mootorpaadil varitses ta avamerel albatrosse, kes täitsid kurjategijate käskjalgade osa, ja rõõvis neilt nende saagi. Iga osav last wääris miljon dollarit... See wass oli jaht!

Nüüd oli arusaadaw, kust Alhard oli saanud nii palju briljante.

32. peatükk.

Teisel päewal märkas miss New laewapardal seistes tumedat täppi, mis üha suurenedes omandas warsti saare piirjooned.

Pikkamisi ujus laew wäikesele kaljusaarele ikka lähemale. Mere poolt ei paistnud seal mingisuguseid ehitusi ega muud inimeste eluasemete tunnuiseid. Ka korralikku sadamat polnud näha.

Kas taheti wang afustamatule saarele wiia? Taheti ta sinna jätta seniks, kuni ta eest oli tasutud lunaraha?...

Ei, see oli mõttetud! Miss New teadis wäga hästi, et teda oleks mõinud warjata ka New Yorgis. Wõi kardeti, et ta jälle põgeneb? Kaks korda oli ta neil lipsanud käest. Kolmas kord aga toodi ta kaugele saarele, kust polnud enam pääsu.

Laew heitis anfru lahes, rannast wõrdlemisi kaugele. Kaptin käskis paadi alla lasta. Malailasest madrus astus miss New juure ja wiivas paadi poole, ise elawalt kõneldes keeles, millest tüdruk ei saanud ainustki sõna aru. Kuid ta mõistis, et teda paluti istuda paati, kus koonutaksid juba kaks mustanahalist meest.

Paat lähenes kiiresti kaldale. Loomides järskude kaljude wabel jõudis ta wäikesesse lahte, mis peaaegu igast küljest oli kaitstud tuulte eest.

Paat randus wäikese puufilla ääres ja miss New hüppas esimesena kaldale.

Malailane osutas jalgrajale, mis lookles kaljude wabel. Madrused järgnesid talle mõne sammuga kaugeles. Kuna paat jäi randa.

Miss New sammus julgelt märke, hürwiga silmitsedes ümbritsewat maastikku. See oli karm ja süinge loodus, mida ta siin nägi. Kõbelust oli wähe, ainult siin-seal haljendas kalju nõlvakul sammalt ja mõni üksik kudur puu sirutas abitult oma offi taewa poole.

Mäeharjalt lastus teerada orgu, mis kujutas endast arwatavasti kustumunud wulkaani kraaterit. Kui tühi ja paljas oli siin kõik! Tüdrukut waldas masendaw üksildustunne. Kas ta tõesti jäetakse siia kiwikõrvesse? Kuidas ta siin peab elama?... Kas siin üldse leidub inimesi?... Miss pole neid näha?...

Ta ta sõbrad?... Kas nad teawad teda siit otsida?

Miss New muutus iga filmapilguga tõsisemaks.

Kiwas teerada lõppes veel kitsama kaljulõhe ees. Kõhklewalt astus tüdruk pimedasse kaitu ja wõpatas, kui malailane puudutas ta kätt. Dmeti oli selles inimläheduse teadmuses midagi rahustawat, sest ümbritsew pimedus masendas ja tegi araks.

Kuulekalt järgnes miss New oma jubile, wäriſedes külmaſt ja hirmuſt. Korraga pimeſtas teda hele walguſ. Uks awanes ja miſſ New ſeiſis toredaſti ſiſuſtatud ſaali lähel. Põrandat kattis suur pehme waip, ſeintel rippuſid kuulſate kunſtnike maalid. Niſkufeſega harjunud miſſ New oli ſiiski üllatatud, ſilmates marmorist ſkulptuure, kriſtalliſt kroonlühtreid, kulda raamitud peegleid, millifeid tawaliſelt nägi waid suuremais muuſeumides. Laudabel lõhnafiid wärſked lilled ning eriti palju oli rooſe, pu-naſeid, kollaſeid ja ihuwärwi rooſafiid.

Häätelt ſulguſ uks tema järel. Kui ta waatas tagaſi, märkaſ ta, et oli ükſi ſaaliſ.

Millegipäraſt ei tundnud tüdruſ enam wähematki hirmu. Teda waldas uudishimu. Teades, et teda ei ähwarda ſurmaoht, wahtis ta huwitatult ringi, imetledes kurjateſijate pealiku head maitſet.

Miſ juhtub edaſi?... Mida ta weel näeb?... On ſee alguſ wõi lõpp?

Miſ New laſkuſ mugawaſſe tugitooli, tundes korraga, et ta oli wäſſinud. Rännak kaſjuteel oli nõudnud ſuurt pingutuſt. Hetkeks ſulgeſ ta iſegi ſilmad. Kuid ſiis ärkaſid uue hooga kõik piinawad küſimufeſed. Peab ta weel kaua kannatama?

Kuid oodata tuli wähem kui ta kartis.

Jälle awanes taſa uks ja ſaali libiſeſ imelik fogu.

Miſ New karjatas tahtmatult, tugewaſti hoideſ tugitooli käſipuudeſt Finni, ja wahtis päran ſilmil kummituſele otſa.

Tema ees ſeiſis pikſ ſihwakaſ mees imelikufeſ muſtaſ riietuſeſ, miſ trikoona liibus ta keha ümber. Peaſ kandis ta wäikeſt muſta mütiſi ja näo ees muſta maſki.

Märgateſ tüdruku ehmunud pilku, puhkeſ ta naerma.

„Teid üllatab minu riietuſ?“ küſis ta ebameeldiwa, weidi kähifeſewa häällega. „Olen ſunnitud ſeda kanda, warſti kuulete, miſs... Seſt meie ſaatuſeſed on ſiitpeale igaweſti ſeotud...“

„Mida tahate minuſt?“ küſis miſſ New, wäriſedes fogu kehafi. „Sa keſte olete?“

Muſt tundmatu kihifiſtas jälle oma wõigafi naeru.

„Keſ ma olen, ſee ei puutu aſjaſſe. Olen ammu unuſtanud oma paſſiſe märgitud nime. Kuid minu hüüdnume te arwatawafiſti tunnete.“

„Muſt Albatroſiſ?“

Meeſ muſtaſ kummardaſ pilkawalt.

„Laſke mind wabakaſ!“ paluſ miſſ New York. „Teie tahate raha? Nimetage ſumma ja ſee taſutakſe teile wiivitamata!“

„Ma nõuan palju.“

Miſſ New polnud ihnuſ.

„Annan teile poole oma warandufeſt, kui wabaſtate mind,“ ütleſ ta kindlalt.

„Wähe!“

„Mida tahate ſiis weel?“ küſis miſſ New, imetaſedes endamiſi, et ta oli ſuuteline bandiidiſiga nii rahuliſult kõnelema.

„Kõik ja teid pealekauba.“

Miſſ New ei uſkunud oma kõrwu.

„Mind pealekauba? Mis see tähendab?“

Jälle kummardas mees mustas.

„Mul on au paluda teie kätt, sest südame kingite mulle hiljem. Teie saate minu naiseks, armuline preili! Siis ei tarvitse teil oma warandust jagada: see langeb nagunii teie seaduslikule mehele. Advokaadid juba korraldamad asja.“

„Dete hull!“ hüüdis tüdruk kohkudes.

„Hoopiski mitte, mu armas. Tean väga hästi, mida teen. Wajan naist oma üksildase elu igawuse peletamiseks.“

„Tialgi, ialgi ei abiellu ma teiega!“ hüüdis miss New weendunult.

Mustas maskis mees sirutas käe . . .

Nagu ussist nõelatud kargas tüdruk püsti ja taganes hirmunult.

„Wabastage mind filmapilt!“ nõudis ta. „Kas kuulete? Teie peate...“

Teda katkestas pilkaw naer.

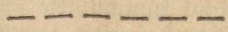
„Balmistuge pulmadeks, kallid. Siin elab endine pastor. Ta laulatab meid õhtul.“

„Ei! ei!“ karjus miss New, lastkudes põlwili ja sirutades palmes käed.

„Wabastage mind, annan teile terve oma waranduse . . .“

Mees plaksutas käsi.

Seinawaip liikus ja selle tagant ilmus nähtawale wana neegrinaine, kes ruttas nuuksuwa tütarlapsse juure.

Miss New nuttis kuni tal polnud enam pisaraid. Silmad punased ja pundunud, istus ta diiwani serval, tuimast wahtides põrandale.

Ta ei tahtnud enam mõelda ega loota. Kõik oli otšas. Ta saatus oli otšustatud. Wastikustundega lükkas ta eemale toidu, mille neegrinaine talle tõi, ja peitis pea padjusse, et mitte midagi kuulda ega näha.

Õhtu eel astus neegrinaine jälle tuppa. Ta aratas tüdrukut, kes wähepeal oli uinunud.

„Jätke mind rahule,“ ütles miss New.

Kuid naine puudutas teda õlast ja sundis teda istukile tõusma.

„Riietuge, preili,“ ütles ta ja osutas tugitoolile laotatud pruutkleidile. „Wõib-olla on ta liig suur, siis tuleb sisse õmmelda . . . Härra kiirustab. Tunni aja pärast peate olema valmis.“

Nagu poolunes heitis tüdruk oma riided seljast ega protestinud, kui neegrinaine talle hakkas passima walget südkleiti. Ta oli uimane ega taibanud dieti, milleks see ehtimine oli tarwilik.

Rahulikult astus ta ka teenija saatel kõrwaltsaali, kuhu oli püstitatud altar, mille taga seisid pikas mustas rüüs pastor, palmveraamat käes.

Saalis oli weel teisi inimesi, kuid miss New ei waadanud neile otša. Ta oli nii wäsinud, nii pööraselt wäsinud . . .

Siis eraldus meeste rühmast üleni must sihwakas kogu, wöttis ta käe alt kinni ja wiis ta altari ette.

Nüüd wast mõistis tüdruk, mida need ettevalmistused tähendasid.

„Ei, ei!“ karjus ta metsikult ja rabeles kõigest jõust.

Kuid teda hoidsid tugemad käed. Saalis kostis pilkamat naeru. Pastor tõstis käed taema poole ja pomises palmeid...
Miss New kaotas teadvuse.

— — — — —

Ta ärkas kuningliku toredusega sifustatud magamistoas. Säangi ees seisis mees mustas, käed ristamisi rinnal. Ta nägu oli ikka veel kaetud maskiga. Tüdruk nägi vaid ta sädelevaid tumedaid filmi ja pilkavaid naeratawat suud.

Märgates, et miss New oli juba minestusest toibunud, astus Must Albatrosi peegli ette ja hakkas eemaldama maski.

Arewusest pärani filmil wahtis tüdruk peeglisse, surudes käed vastu rinda, ja sõandades waewalt hingata.

Mask langes...

Tüdruku suust tungis summutatud karje. Ta nägi peeglis tuttawaid jooni. Seljaga tema poole seisis sama mees, keda ta oma esimese wangi-põlwe ajal oli näinud, kes oli lugenud prantsusekeelseid luuletusi, kes hiljem oli tulnud kohwikusse 89-da tänawa nurgal, ja kes politseis oli osutanud inglise salapolitseinikuks.

See oli Alhard!

Teist korda samal päewal kaotas miss New teadvuse.

33. peatükk.

Noormees haaras tualettlaualt fölnivee pudeli, niisutas minestanud tüdruku meeleskohti ja liigutas ta käsi.

Miss New awas filmad.

Samal hetkel kostis merelt kahuripaugu mürin.

Noormees sõstis afna alla, kust awanes waade merele. Koitis homimil. Aowalguses paistis selgesti saarele läheneva ristleja siluett.

Lahefopis seiswal laewal, millel miss New oli toodud saarele, algas segadus. Hiiwati ankur, et kihutada merele. Kuid põgenemiseks oli juba hilja. Ristleja awas mitmest kahurist korraga tule.

Bandiitide laew wajus kühjeli. Tuleleegid paiskusid kõrgele. Alnast oli näha, kuidas hirmust hullunud inimesed hüppasid wette.

„Waadake!“ ütles noormees, wõttis tüdrukul käest finni ja wiis ta afna alla.

Miss New waatles kohkunult õudset pilti. Algul ei taibanud ta lahingu mõtet, kuid aru saades täitus ta süda suure rõõmuga. Ta pääseb! Ta saab wabaks!...

Tulgelt waatas ta Mustale Albatrosile otse. Noormees walitfes end üllatawalt hästi. Minuski lihas ta näos ei wäljendanud erutust ega hirmu.

Sõjalaew laskis paadid wette. Uppujad päästeti ja toimetati pardale. Siis sõudsid ristleja mehed ranna poole...

Järgmise poole tunni weetis Must Albatrosi ajalehte lugedes, kuna miss New teda hämmastunult filmitfes, seistes ikka veel afna all. Paa-

bid olid randunud. Kindlasti ruttasid mehed nüüd süia. Kas nad aga leiavad sisekäigu koopalossi?

Wiimaks kostsid rasked sammud. Üks magamistuppa paisati walla ja inspektor Corton tormas sisse, kummekond politseinikku kannul.

„Armas kolleeg!“ hüüdis ta waimustatult, surudes tugewalt Ashardi kätt. „Kõik klappis suurepäraselt! Gangsterite jõud on wiimse meheni randus. Minult Must Albatros on aeglasti põgenenud, ja keegi ei tea, kus ta asub. Arwatawasti hykkus ta. Aha!... Tere, miss New! Nagu näen, olete elus ja terve. Tore!“

„Tähendab minu raadiogramm jõudis õigel ajal pärale?“ küsis Ashard.

„Jah, suur tänu. Jääme teie igawesteks wõlglasteks. Aga ütlege nüüd, mil wiisil teil õnnestus kurjategijate pelgupaika awastada?“

„Wäga lihtsalt,“ ütles Ashard, tõmmates musta hommikmantli oma mustale trikooale. „Musta Albatrosi peakorterisse tõi mind — must albatros. Kas mäletate lindu, kelle te mulle kinkisite? Rasutasin tema abi. Teades, et lind asub teele alles õhtupoolikul ja kaob kergesti pimedusesse, sibusin talle kummikoti asemel wäikese punase laterna kaela.“

„Laterna?“ imestas Corton ja puhkes naerma. „Lõpoolest lihtne! Ja meie rumalad ei tulnud sellele mõtte!“

„Ja kõik muu on veel lihtsam,“ naeratas Ashard. Järgnesin albatrosile wesiennukil. Õõsel lastusime saare ligidal merepinnale ja siis jõudsin kummiloostikus kaldale. Siis aga...“

Endine Scotland Yardi inspektor osutas oma kummalisele riietusele.

„Kohtasin juhuslikult Musta Albatrosi,“ jatkas ta. „Ta kõndis randa mööda, nähtawasti külastades oma kasilaste-lindude pesi. Nagu must wari libises ta kaljude wahel.“

„Teil on tema riided seljas?“ küsis Corton.

„Jah. Lont teab, mis teda põhjustas kandma nii imelikku ülikonda. Wõib-olla tahtis ta end sellega eraldada oma kaaslastest wõi arwas ta, et must on õistel rännakutel nagu mingiks kaitsewärmiks... Ükskõik kui das see ka ei olnud, igatahes lõppes me kohtamine ägeda lahinguga.“

Must Albatros oli tugew wastane, kuid saatus soodustas mind. Nagu näete, olen elus ja terve, Must Albatros aga lebab merepõhjas. Enne kui heitsin ta lainetesse, tõmbasin riided ta seljast ja...“

„Kuidas ta wälja nägi?“ küsis inspektor Corton uudishimulikult. „Kas tundsite ta ära? Oli ta noor wõi wana?“

Ashard laotas käsi:

„Õõ oli pime kui tint, ja pealegi polnud mul aega. Aga nii palju kui jõudsin waadata, tundus ta keskealise mehena. Ta polnud ilus, wastupidid — harwa olen kohanud nii inetut inimest! Wõib-olla ta sellepärast kandiski maski? Kuid mulle tuli see suureks kasuks.“

„Palun preilit mulle andestada,“ jatkas Ashard, pöördudes tüdrukute poole. „Olin sunnitud etendama komöödiat, sest sellest olenes mu elu. Olin üksi ja kaitseta. Wõitluses Musta Albatrosiga kaotasin oma rewolwri ega leidnud seda enam. Arwatawasti libises ta merre. Ainsaks wõimaluseks oli mul esineda Musta Albatrosina. Kuna kõik jõugu liikmed teadsid, et õõsel toimuvad pealiku pulmad, pidin tahes-tahtmata lawastama

laulatusestseeni. Kuid ärge kartke," lihas ta lohutades, „abieli tühista-
takse, sest see sõlmiti teie tahtmise vastu."

„Suurepärane!" waimustus Corton uuesti. „Kihhtfalt wõrratu!..
Muide, ütlege, kas siin leidub palju albatrosse?"

„Waremalt oli neid saarel kindlasti wäga palju, kuid praegu on siin
ainult paar pesakonda weel alles."

„Aga brillandid? Kas leidsite need?"

„Jah, nii palju kui neid siia oli jõudnud. Seal nad seisawad."

Ta osutas punasest puust kastikesele tualettlaual.

„Puuduma oja wõtsin juba enne saarele tulekut oma hoole alla. Minu
kastis on wist brillante ifegi natuke rohkem," lihas ta tagasihoidlikult.

Siis jutustas ta lühidalt oma jahiretkedest merele.

„Olete otse geniaalne!" kiitis Corton. „Milline leidlikkus! Imestan
waid, et toimisite nii suure saladuskatte all. Meil polnud teie seiklustest
ainugi!"

Ushard ei wastanud, naeratades waid lõbusalt.

„Kus asus surmakiirte aparaat?" päris Corton. „Kes seda juhtis?
Kas Mustal Albatrossil oli New Yorgis ka abiliis?"

„Surmakiirtega polnud Mustal Albatrossil mingit ühendust," ütles
Ushard. „Olite walejälgedel. Oma ohwreid kõrwaldas ta mürgi abil."

„Mürgi abil?" imestas Corton. „Tähendab, Hentington mürgitati?
Ja miljonärid ka?"

„Muidugi. Kõik."

„Aga Dodge? Walwasin ise tema juures. Ükski wõõras ei pääsenud
ta magamistuppa."

„Kas mäletate, et leidsite Foulbi ja Dogde'i magamistubadest tühjad
tikutoosid? Olen weendunud, et samasuguseid webeles ka teiste surma-
saanute tubades. Need süütud tikutoosid sisaldasid langet mürgi, mis
pikkamisi aurates tappis ohwrid, jätmata wähematki jälge."

Corton wanguatas mõtlikult pead.

„Lunnistan end kaotajaks — ilma teie abita poleks me ialgi lahenda-
danud Musta Albatrossi saladust."

Ushard astus mifs New' juurde.

„Kas andestate mulle?" küsis ta paluwalt. „Kui te poleks langenud
minestusse, oleksin teile kõik seletanud. Algul oli see wõimatu, kuna meid
filmapiilguski ei jäetud üksi."

„Mis te enam wabandate," segas end wahela Corton. „Mis möödas,
see möödas. Nüüd on jälle rahu majas. Abieli lahutatakse pikema jututa."

Mifs New waatas Ushardile naeratades otsa:

„Kas teie ei taha siis, et... oleksin teie naine?"

Parimaks kingiks on hea romaan.

Valige oma raamatud järgm. loetelust:

Gerd Rothberg: „Armastus võidab“ . . .	117 lkt.	Kr.	1.—
Fowler Right: „Meriröömlite saar“ . . .	114	„	1.—
R. Sabatini: „Revolutsioon ja armastus“	254	„	1.—
Jr. Deeding: „Viis törvikukandjat . . .	207	„	1.—
H. Tiades: „Müts meres“	261	„	1.—
B. Lowndes: „Wanderlyni seiklus“ . . .	144	„	1.—
W. Hausstein: „Wäike daam rohelises“ . .	144	„	—75
G. Goodchild: „Lajil“	265	„	—75
B. Orczi: „Punane Pimpernel“	200	„	—75
Henry Holt: „Padaärs“	176	„	—75
Frank Sander: „Küürakas cowboy“ . . .	123	„	—75
L. Wethi: „Punase lendammas armee“ . .	140	„	—75
P. Orczi: „Kättemaks“	152	„	—75
H. Direlius: „Patune“	112	„	—60
Piet van Eyl: „Hõbedane wälf“	126	„	—65
Berta Ruck: „Pärliste waras“	174	„	—75

Saadawal kõikidest parematest raamatukauplustest.

Kes raamatu hinna postmarkides või rahas ära saadab „Raja“ peakontorile: Tallinn, Pikk 42, sellele saadetakse raamat postiga koju kätte.

12 7
12
24
12 4

EESTI RAHVUSRAAMATUKOGU

2-96-09068